AUREL CĂRĂȘEL

Galaxia sudică

Aurel Cărășel

GALAXIA SUDICĂ

01

Galaxia sudică

Aurel Cărășel (n. 1959) a absolvit Facultatea de Filologie (Craiova, 1984) și Facultatea de Jurnalism și Științele Comunicării (București, 1994). A fost profesor și ziarist.

În domeniul SF activează din 1980, înființînd și conducînd mai multe cenacluri la Craiova și Cernavodă. Este unul dintre inițiatorii taberei Atlantykron (1990).

A fost președinte al Asociației Creatorilor de SF (Craiova).

Redactor la mai multe reviste, fanzine și suplimente SF, redactor-șef al revistei Anticipația.

A debutat în 1981, în revista Știință și tehnică, cu povestirea „Stelara Fata Morgana” și a publicat proză scurtă în Convorbiri Literare, Anticipația, Star Trafic SF, Magazin, Jurnalul SF, Strict Secret, Curierul Național, Almanahul Ramuri, Almanahul Rebus, Almanahul Anticipația etc.

A tradus volume de Murray Leinster, Robert Silverberg, David Brin.

Este prezent în mai multe antologii, printre care: Cronici microelectronice, Avertisment pentru liniștea planetei, Beta SF, Nemira ’95, Argos Unu, Argos Doi.

Volume publicate: Vînătoare de noapte (1995, ca Harry T. Francis, și 2011), La capătul spațiului (1997, Premiul pentru roman al Editurii Nemira), Lumile Curcubeului (1999, Premiul pentru roman al Editurii Nemira), Dumnezeule de dincolo de burta universului (2011)- romane; Războinicii curcubeului (1996) – proză scurtă; OZN – Trecut, prezent, viitor (1995, împreună cu Dan N. Mihăilescu), Mic Dicționar de autori SF (1996), O istorie tematică a literaturii SF (2006) – nonficțiune.

În 1999 a primit Premiul de încurajare al Societății Europene de Science-Fiction.

Cuvânt înainte

Pe Aurel Cărășel îl știu de mult, de vreo 20 de ani. Cândva, prin anii ’90, a fost o perioadă în care am crezut că ceva ne desparte. Nu mai știu acum ce: viața, oamenii, ceea ce scriam...

Apoi, așa cum se întîmplă adeseori în lumea literară, am lăsat la o parte lucrurile care ne despărțeau și am redescoperit ceea ce ne apropia. Și încă ne apropie. A urmat colaborarea la *Alternativ SF*, suplimentul săptămînal al cotidianului *24:ore* din Iași, apoi nu ne-am mai întâlnit o vreme. Dar în 2008, când m-am implicat în relansarea revistei *Nautilus*, i-am solicitat din nou materiale lui Aurel Cărășel, inventând împreună rubrici care există și azi, după opt ani.

Cel mai mult însă mi-au atras atenția povestirile lui, pe care i le-am solicitat și după aceea, când, în 2013, am lansat o altă revistă, Argos. Nu mi-au sărit în ochi pentru noutatea lor, nu pentru că erau ceva ce nu s-a mai văzut, ci dimpotrivă. Povestirile pe care mi le-a trimis de-atunci încoace Aurel Cărășel sunt sefeuri clasice, sefeuri ca acelea care ne-au făcut pe mulți dintre noi să devenim fanii acestui gen de ficțiune. Am regăsit în ele navele spațiale, astronaut», roboții și inteligențele artificiale, stațiile orbitale sau coloniile umane de pe Lună și de pe Marte, lucruri care s-au cam pierdut în ultima vreme, odată cu schimbarea la față a literaturii de gen pe plan mondial și, evident, și la noi. Și nici nu știi cum e mai bine: să fii mereu pe val, purtător de stindard al noilor tendințe, sau să faci în continuare ce știi mai bine, să oferi publicului lucruri cu care este obișnuit, pe care le apreciază și care, probabil, întotdeauna îi vor plăcea?

Galaxia sudică adună în paginile sale cîteva nuvele publicate, bine primite de cititori și lăudate de cei care scriu despre proza scurtă (una dintre ele, „Gravitație 0.7”, a fost chiar nominalizată la premiile Romcon 2015, categoria nuvelă), dar și una inedită, cea mai întinsă dintre ele.

Însă vestea cu adevărat bună în legătură cu acest volum este că el reprezintă debutul unuia dintre cele mai interesante proiecte din literatura SF românească. *Galaxia sudică* va fi o saga spațială, o istorie a lumii așa cum numai *Motocentauri pe acoperișul lumii*, antologia din 1995, își propusese.

Bine, avem *Abația* lui Dan Doboș, avem *Sfâșierea* Onei Frantz, ambele istorii de mare anvergură, avem, de aseme-nea, romanele și povestirile lui Lucian Dragoș Bogdan din seria *Frontiera*. Nu putem spune că n-am mai avut realizări de amploare, proiecte ambițioase.

Ceea ce încearcă Aurel Cărășel să facă avem, în rezumat, la finalul acestui prim volum – care își va împrumuta titlul întregii serii ce va urma – acea istorie a lumii în date, înșirată pe 16.000 de ani, care, începînd chiar din acest moment, merge mai departe, pentru că sunt deja scrise încă două nuvele, iar până la sfârșitul anului autorul a promis un nou volum.

Să pornim spre stele, așadar.

Michael Haulică

Motto:

„Toți oamenii treji nu au decât un singur univers, pe când cei ce dorm au, fiecare, universul lor”

Heraclit din Efes

Gravitație 0,7

Nicholas Gianini Barbossa strînse din buze și se jură, în gînd, să nu mai accepte nici o ofertă fără un studiu prealabil de fezabilitate.

Stătea închis de 34 de ore în sicriul metalic, de fapt un cufăr-bio, asemenea celorlalte 299, care umpleau pînă la refuz cala bătrînei *Lebede*. Cînd se înălțase de pe pista minusculă a Punctului de Tranzit 8 al Liftului, nimeni nu avusese habar despre defecțiunea fuzeei principale, așa că trebuise să aștepte 12 ore, în derivă controlată, pe una din orbitele de urgență, pînă la sosirea portalului de reaparații, apoi alte 6 ore, pînă la recepționarea chiulasei defecte și a celor patru solenoizi arși.

Și poate că nu ar fi fost o tragedie chiar atît de mare, dacă s-ar fi aflat în postul de comandă. Acolo, ar fi băut cafea sau energizante, ar fi discutat cu celula de criză a filialei firmei din Anzi, poate că s-ar fi certat puțin cu căpitanul hodoroagei. Sau ar fi văzut un film. Ar fi ascultat niște muzică. In fine, orice care să nu-l mai facă să se gîndească la misiune..

Așa însă se răsucea o dată pe oră, atunci cînd era programat costumul să execute mișcarea, și privea prin ochelarii uriași sutele de viermi albi, grași și lungi, care foșgăiau peste tot în conserva aceea blestemată, în căutare de nutrienți. Chiar dacă închidea ochii, formele lor albe și piciorușele înzestrate cu clești minusculi, îi stăruiau încă multă vreme pe retină, facîndu-l să se întrebe cum ar arăta corpul său mort, sub năvala acestor hăcuitori de cadavre.

— Habar n-ai! îl consolă vocea ironică a kipului, ascuns în pavilionul urechii drepte. Viermii necrofagi au numai o imagine negativă, în realitate sînt cei mai buni doctori, în caz de infecții cu paraziți din clasa...

— Scutește-mă! îl repezi obosit Nicolas. Fă bine și dezactivează-te.

— Știi foarte bine că nu am această posibilitate, replică ferm kipul. Am fost conceput tocmai pentru a preveni eventualitatea apariției gîndurilor suicidare în conștiința umană. Recte, în conștiința ta. Nu am voie să mă închid. Și nici tu nu poți să mă execuți. Sînt conștiința ta de rezervă.

— Ești pe dracu’! bombăni furios bărbatul, simțind cum la

colțurile ochilor îi apar lacrimi de neputință. Cînd o să ies din caverna asta nenorocită, primul lucru pe care am să-l fac o să fie să dau cu capul într-un colț de masă, pînă ce o să aud pocnetul carcasei tale. O să mă aleg cu o fractură de craniu, dar vocea aia infectă o să-ți fie redusă la tăcere.

Kipul nu îi răspunse. Medita la amenințare sau, pur și simplu, nu mai considera important ce gîndea el, hotărînd că partenerul său întru inteligență nu avea nici intenția și nici nu dispunea de mijloacele necesare pentru o operațiune atît de delicată, cum era aceea de a-și stinge singur feștila?

Nicolas Barbossa nu avea să afle asta niciodată, deoarece timpul pentru meditație se întrerupse fără veste și lada bio în care era închis se puse în mișcare pe banda rulantă, se ridică în aer, în ghearele unui clește magnetic, execută o voltă și încă una, apoi se așeză cu o zdruncinătură pe o platformă mobilă, care se puse cu viteză în mișcare. După mai bine de un sfert de oră de înaintări scurte și staționări lungi se opri, în sfîrșit, definitiv și bărbatul trase concluzia că trebuie să fi ajuns pe raftul magaziei, unde era programată să se autofixeze.

Timp de cîteva minute se strădui să nu facă nici o mișcare pentru a nu produce zgomote care să atragă atenția vreunui salahor uman sau chiar a vreunei drone-vînător. I se proiectase un filmuleț cu ele și se lămurise cît erau de eficiente: după apariția lor, în urmă cu două decenii, depozitele phoebiene scăpaseră de șobolani, șoareci și chiar gîndaci; orice mișca și nu avea cip recognoscibil era servit, în mod automat, cu o rază laser.

Simți cum lada se clatină, manevrată din exterior, apoi capacul se deschise și lumina albă a lămpilor flourescente năvăli peste semiobscuritatea de pînă atunci, orbindu-l pentru cîteva clipe. Degete puternice îl apucară de umeri, de mîini și de picioare și îl smuciră afară. Fu așezat pe podea și alte mîini (sau aceleași?) îi desfăcură casca, traseră de cîteva fermoare și costumul alunecă de pe el, ca o păstaie prea coaptă. Își frecă ochii cu dosul palmei.

— Sînt doi salahori, spuse încet kipul. Și o dronă ascunsă în spatele unui colet, pe raftul al treilea. Fă ce ți se spune și mișcă-te cu precauție. Aici nu ești protejat de statutul pe care-l ai pe Terra.

Vru să șuiere o înjurătură, dar se răzgîndi. La urma-urmei,

kipul își urmărea propriile interese, nu avea să-i supraviețuiască mai mult de cîteva zecimi de secundă după ce activitatea sa cerebrală va fi atins cota zero.

— Ești agentul N.G. Barbossa-0030? îl întrebă bărbatul cel mai apropiat, îmbrăcat într-o salopetă portocalie, dintr-o singură bucată, cu masca de oxigen atîrnîndu-i pe piept, în partea dreaptă.

— Da, răspunse după cîteva clipe. Ce naiba-i aia? întrebă, la rîndul său, arătînd cu degetul către triunghiul de plastic transparent, de spumă poliuretanică întărită.

— Ești prost?! se răsti celălalt, împungîndu-l cu un deget în piept. N-ai mai văzut în viața ta o mască de oxigen?

Bărbatul celălalt se crăcăna puțin, ca și cum s-ar fi pregătit să sară.

— Nu te da șmecher! aproape că țipă kipul, asurzindu-l. Nivelul de adrenalină din ei a urcat la 0,7. Sînt gata să-ți facă felul.

— Am mai văzut, dădu el împăciuitor din cap și se strîmbă. Dar pe Pămînt arată altfel. Nu înțeleg la ce naiba v-ar putea folosi aici. Dacă se produce o spărtură, aveți nevoie de un costum presurizat.

— Ești prost, conchise celălalt. Ai un *identificator* la tine? Scoate-l! Dar nu prea repede...

Își duse încet mîna spre buzunarul de la piept și extrase banda de identificare. Al doilea salahor se apropie cu un cititor în mîna dreaptă și scana brățara. Se auzi piuitul liniștitor și omul vîrî instrumentul în lăcașul din centura ce-i înconjura șoldurile.

— Să mergem, spuse primul. Și nu încerca să fii mai idiot decît pari: la prima mișcare nelalocul ei, drona ce ți-a fost alocată te va pîrli instant.

Apoi îi făcu semn către capătul culoarului dintre rafturi și o luă înainte.

Barbossa îl urmă, străduindu-se să se comporte cît mai normal. Cel de-al doilea, îmbrăcat într-un halat lung, de un cenușiu tern, îl încadra imediat, zdrăngănindu-și trusa de scule.

— E pentru scăderile de presiune, îi spuse, apropiindu-și capul de umărul lui.

— Ce? tresări aproape surprins.

— Masca! rînji celălalt, încetinind pentru a-i lăsa timp să se îndepărteze la cîțiva pași. Din cînd în cînd, din motive neștiute,

presiunea scade brusc, chiar și cu două-trei atmosfere, de parcă cineva ar deschide o supapă de prea-plin. Pînă să apuce pompele să bage alt aer din butelii, te ia gaia. Leșini și, dacă nu te vede nimeni să te care de acolo, riști să faci embolie.

— Aha...

Slalomul printre rafturi, în lumina albă a plafonului, se încheie într-un coridor larg, prin care circulau mașini electrice telecomandate. Pista pentru pietoni era aproape goală.

Excavația trebuie să fi fost enormă, aprecie Nicholas, străduindu-se să vadă tavanul. Nu reuși, deși sfere luminoase plutitoare existau peste tot, la diferite înălțimi.

— E mare gaura asta, spuse într-un tîrziu, nici prea tare, nici prea încet, ca și cum ar fi vorbit singur.

— Sala verde, șopti kipul. Nu mai vorbi ca și cum ai fi încă pe Terra.

— Sala verde, repetă ca un papagal.

— Este primul dodecaedru săpat în punga de clor înghețat, rînji salahorul din spate. Aici a fost casa și masa primilor o mie de coloniști, pînă să ajungă și ei verzi ca mătasea-broaștei.

— Prima tranșă de coloniști a murit la numai cîteva zile-lunare de la încheierea lucrărilor de săpare și consolidare a sălii, îl informă repede kipul. Undeva, stratul izolator de spumă de pe unul dintre pereți s-a fisurat și gheața de clor s-a topit, inundînd adăpostul.

— Aha...

Coridorul făcu un cot la stînga, apoi altul tot spre stînga. Sferele erau mai dese aici și reuși să surprindă cu coada ochiului drona-vînător plutind puțin în față și deasupra lor, într-un unghi abrupt de aproape 60°.

— Aici! se opri brusc salopeta portocalie.

În față, se întrezărea cadrul luminos al unei uși, a cărei nuanță era numai cu o idee mai pală decît restul peretelui, acoperit cu o peliculă de spumă perfect transparentă.

— Intră, dobitocule!

— Nu te enerva! îl avertiză kipul. Nivelul de adrenalină a rămas constant ridicat, pînă acum, semn că nu se vor gîndi prea mult pînă să-ți sară de gît. Cea mai bună mișcare este să taci și să intri.

— Nu-i prea iubiți pe Terrieni, așa-i?

— De ce-am face-o?! rînji salopeta portocalie. Ne-au trimis

aici, ca să scape de noi. Au scăpat, bine? Atunci de ce dracu' nu ne lasă-n pace? Noi sîntem aici, voi sînteți acolo. Avem dreptul să trăim cum ne place, nu? De ce mama dracu' vă cărați hoiturile împuțite prin cavernele noastre? De ce ne spurcați aerul pe care-l respirăm? Și, mai ales, cu ce drept îl respirați? Pentru fiecare metru cub de atmosferă, sîntem siliți să forăm și să expediem spre rahatul ăla albastru de sub noi 20 m^3 de gaze solide. Respiri ceva pentru care n-ai mișcat un deget, găozar nenorocit!

— Intră! țipă kipul, aproape asurzindu-l. Adrenalina a sărit de limite...

Își linse buzele și le simți sărate. Și puțin iuți, semn că exista o concentrație destul de mare dintr-un gaz necunoscut.

Clătină din cap, apoi făcu un pas spre ușă, fără să riposteze. Aceasta glisa lent spre dreapta. Păși dincolo de raza roșie de lumină de la jumătatea cadrului, întrerupînd-o. În spate, ușa reveni în lăcașul ei.

— Bună ziua, domnule Barbossa. Sau poate ar trebui să spun „bună seara”, ținînd cont de diferențele de fus spațial orar dintre așezările noastre?

Se răsuci suprins.

— John Phillip Romero Calvin, recită grăbit kipul. Directorul general al Exploatării Miniere COMPRODUCT. Are 22 de ani tereștri în funcția actuală și încă 14 ani a servit pe Terra, în Forțele de Securitate Chineze, ca mercenar. SUNA îl consideră un trădător complotist și un premiu de 10 milioane de dolari de argint sînt încă puși pe capul său. Viu sau mort.

— Bună ziua, răspunse și înaintă cîțiva pași, evaluîndu-și din ochi gazda. Cu cine am onoarea?

— Ha-ha! rînji celălalt bine dispus, făcîndu-i semn să ia loc în scaunul din plastic negru, cu spătar, din fața biroului său. Mă îndoiesc de faptul că mai ai nevoie de vreo confirmare. Sau poate că ți s-a defectat kipul.

— Sînt surprins că știți de el, zîmbi Nicholas puțin forțat și se așeză. Este un supliment bio greu de detectat de cititoarele obișnuite.

Calvin ridică din umeri și se așeză, la rîndul său, într-un fotoliu mare, îmbrăcat în piele sintetică uzată. Își puse mîinile pe masă.

— Ușa, spuse el și ridică din umeri. Este un detector complex,

inteligent și independent. O cafea?

Nicholas clătină din cap.

— După ce stai chircit atîtea zile într-o ladă, printre viermi, nu ai decît o singură dorință: să intri sub un duș fierbinte.

— O să ai parte și de un duș fierbinte. Cînd o să vină vremea. Deocamdată, trebuie să te ferim de priviri incomode. (Ridică din nou din umeri.) Doar pentru asta ai pătruns fraudulos pe Phoebe, nu?

— Și ei? Viermii?

— Vrei să știi ce o să se întîmple cu tovarășii tăi de călătorie? Ha-ha, ai un simț al umorului foarte ciudat, domnule Barbossa. În fine, nu văd de ce nu ți-aș satisface această măruntă curiozitate.

Varietăți de viermi albi necrofagi, modificați genetic, fuseseră importați de pe Pămînt încă din anul 36 ai Erei Cosmice, cînd pe Selena fusese inaugurată Colonia Minieră Egan & Allamater. Serele de legume, cele de plante ornamentale, micile grădini personale și Parcul așezării avea mare nevoie de ei pentru obținerea materialului organic de bază. Containerele speciale care-i transportau nu erau niciodată verificate de serviciile de pază, deoarece asta presupunea depresurizarea lor, riscul infestării cu agenți patogeni mutanți fiind extrem de ridicat. Și unde era vorba despre bani mulți, foarte mulți, securitatea rămînea pe planul al doilea.

Toate cutumele în ceea ce-i privea fuseseră preluate intacte, de noua administrație de pe Phoebe, cînd pe satelitul cu raza de 1336 de kilometri, rezultat în urma exploziei nimicitoare din timpul „*războiului de 87 de minute*”, petrecut în anul 56 EC, se deschisese Colonia Minieră COMPRODUCT, aflată sub patronajul Pactului Asiatico-Indian. Zeci de mii de deținuți politici, opozanți ai regimului despotic ai Khmerilor Roșii, își găsiseră rapid o nouă patrie, pentru care nu exista decît bilet cu destinația dus. Gardienii erau voluntari albi, recrutați din lagărele de muncă ale Statelor Unite Terestre ale Americii.

— O lume destul de amestecată, cred că ai tot dreptul să gîndești în felul acesta, domnule Barbossa. Și tocmai pentru că lucrurile sînt atît de... compozite, am dorit să te aducem aici incognito. Numai o mînă de oameni știu despre sosirea dumitale aici, la pachet cu viermii necrofagi.

Dădu din cap, în semn că a înțeles.

— Și acum?

— Adică în ce scop am depus atîta efort, ca să te aducem aici... Chiar nu bănuiești?

— Lucrez într-o specializare atît de strictă, încît nici nu îndrăznesc să mă gîndesc că ar putea fi vorba despre altceva. Aveți o crimă, în subteran, și un criminal în libertate.

Directorul Calvin bătu de cîteva ori din palme, în semn apreciativ (sau depreciativ?), apoi desfăcu o cutie din metal, plină cu trabucuri groase. Îl luă pe cel mai de deasupra și îi făcu semn cu el să se autoservească. Nicholas clătină din cap.

— Nu știi ce pierzi! spuse celălalt și își țuguie buzele, după care mușcă vîrful trabucului și îl scuipă într-o scrumieră groasă de fontă. Cubaneze. Mai au încă o făbricuță acolo, în munții Sierra Maestra, despre care nici unul dintre regimurile politice care i-au urmat lui Fidel Castro nu a avut habar. Prețul este nerușinat de mare, dar nu-l contestă nimeni: o ladă de trabucuri, contra unei lăzi de geme din fluor, neon, argon sau kripton.

— Cum adică geme din gaze?!

John Phillip Romero Calvin ridică din umeri și pufăi de cîteva ori.

— În profunzimile depozitelor, gazele înghețate ating, uneori, o puritate excepțională. Miezurile acelea sînt mici, în general, și permit tăierea și șlefuirea unor veritabile pietre prețioase, în culori imposibil de găsit în rîndul adevăratelor pietre terestre. Atîta doar că nu pot fi purtate la gît, la încheietură sau pe deget, trebuie păstrate în anumite condiții de presiune și temperatură. Adevărații colecționari nu sînt interesați însă de amănunte atît de... nesemnificative. Dar asta are mai puțină importanță acum, doar nu te-am chemat ca să-ți țin un curs despre ceea ce facem noi aici.

— Așa bănuiam și eu. De regulă, sînt trimis în linia întîi, fără trabuc, cafea și povești despre geme, încă din primele cinci minute de contact. Criminalii nu așteaptă să terminăm elementele de protocol. Își iau tălpășița cu prima ocazie.

— Acolo, pe Pămîntul de unde vii, pesemne că așa stau lucrurile. Directorul scutură scrumul peste vîrful retezat, din burta scrumierei, și continuă: Aici însă, domnule Barbossa, criminalii sînt nevoiți să rămînă alături de noi pînă la sfîrșit. Nu există decît un singur terminal cu acces la cosmodrom, iar

acesta se află sub pază strictă. Nimic nu pleacă și nimic nu intră în COMPRODUCT fără știința noastră. Elementele de supraveghere sînt extrem de eficiente.

Arătă cu vîrful trabucului către tavanul din spatele său. Nicholas răsuci capul și văzu drona bîzîind ușor, chiar sub una dintre aplicele ornamentale din ipsos galben-lămîie.

— A intrat odată cu tine, șopti kipul.

— Cred că interpretăm în mod diferit cuvîntul eficiență, domnule director. Există două fapte care o contrazic. Și ambele sînt de dată recentă: o crimă și o violare a reglementărilor de pătrundere în Colonie. Cazul meu. Ce l-ar împiedica pe criminal să găsească o metodă asemănătoare de a păcăli metodele eficiente de supraveghere, despre care pomeneați, pentru a pleca de aici fără să ceară permisiunea?

Calvin privi lung în direcția fumului drept care se ridica din trabuc, apoi se strîmbă și bătu darabana cu degetele mîinii drepte pe suprafața lucioasă a biroului.

— Am cerut cel mai bun detectiv, domnule Barbossa. Și se pare că l-am obținut. Felicitări! Există, într-adevăr o fisură în sistemul de securitate. Misiunea ta va fi să o descoperi și să-l prinzi pe asasin, mai înainte ca el să părăsească satelitul. Sau ca să mai facă vreo nouă crimă.

— Dar... sînteți sigur că nu a plecat deja?

Celălalt rînji și strivi trabucul de fonta cenușie.

— Absolut sigur. AI-ul nostru deține permanent datele fizice ale lui Phoebe. Pe baza lor, la cerere, realizează tot felul de statistici. Greutatea satelitului nu s-a modificat decît cu cîteva zeci de grame, după crimă: meteoriți, praf cosmic, reziduuri microscopice din atmosfera Terrei. Criminalul nu a părăsit Colonia. Abia azi mi-a parvenit prima modificare majoră de greutate: cele 300 de lăzi cu necrofagi și persoana dumitale.

Deci ce dorești să faci mai întîi: să vezi cadavrul și locul crimei sau să te vîri sub un duș?

Nicholas ridică din umeri.

— Apa mai poate să aștepte.

***

Dincolo de ușă îl așteptau salopeta portocalie și halatul cenușiu, stînd rezemați cu spatele de zid. Salopeta portocalie

trăgea dintr-o țigară electronică și urmărea ceva pe ecranul îngust al ochelarilor digitali. Încercă să-i ocolească, dar individul îl înhăță de cot și-l izbi de perete.

— Și zi așa, te faci că nu ne observi? Ce, ți-a ordonat Șeful să ne ocolești?

Îi apucă degetele cu mîna liberă și încercă să i le dea la o parte, dar mîna celuilalt se încleșta și mai tare de brațul lui.

— Omul cu viermii... oi fi vreun mardeiaș de lux, pe rahatul ăla de Pămînt al vostru, ha?

— Nu-l lua în seamă, interveni kipul. De data asta se dă mare, nivelul adrenalinei pe care o răspîndește în aer este aproape normal. Vrea numai să-ți arate cine este șeful, dar a înțeles că îi ești necesar directorului și nu riscă să-ți producă vreun rău. Expulzarea prin ecluză, în spațiul phoebian liber este una dintre cele mai mici pedepse pe care le poate primi aici.

— Trebuie să ajung la locul unde s-a produs... incidentul, răspunse cît putu mai calm. Directorul John Calvin m-a autorizat să-l vizitez. Și să-l cercetez.

— Să-l vizitez și să-l cercetez, îl maimuțări celălalt, dar îi dădu drumul brațului. Nu cumva oi vrea să faci și vreun duș, ha?

— Am să-l fac și pe acela, rosti cu prudență. După ce închei prima parte a investigației.

— Aici, apa se plătește, cap-de-bou. Salopeta portocalie îl scuipă exact pe vîrful încălțării, cu o precizie remarcabilă, apoi spuse: De fapt, ar trebui să te pun să plătești și flegma aia. Dar pentru că te-a chemat șeful, e gratis. Consider-o un cadou din partea Companiei Miniere.

— O să plătesc. Pe lumea asta, nimic nu este pe gratis.

Se pare că răspunsul îi plăcu individului, pentru că îi întoarse brusc spatele și o apucă înainte, pe partea carosabilă, urmărind un șir de săgeți fosforescente, imprimate pe zid, deasupra capetelor lor.

— Ia asta, omule, și petreceți-o pe sub umărul stîng, așa încît presorul să-ți fie cît mai aproape de gură.

Bărbatul în halat îi dădu un ham, cu două buzunare, un furtun subțire și o mască atîrnînd la capătul lui.

— Dacă simți că încep să-ți pocnească urechile, pune-ți drăcia, fără să mai aștepți vreun îndemn.

Își petrecu hamul, așa cum i se spusese. Mișcă din brațe: îl deranja puțin, totul părea însă în regulă. Îi întinse mîna.

— Sînt detectivul...

— Știm cine ești, am fost instruiți.

— Și el a fost? întrebă, arătînd spre spatele bărbatului care aproape că dispăruse în semiîntuneric.

Halatul cenușiu rîse și-i făcu semn să pornească.

— Și el, desigur. Trebuie să înțelegi însă că sîntem o Colonie de exilați pe viață. Nu avem nici un motiv să-i îndrăgim pe cei care ne-au trimis în iadul ăsta. Iar tu vii de acolo. Nu are nici un motiv să te accepte. În afară de ordinul șefului. Iar acesta nu are să-l împiedice să încerce, cît poate, să-ți facă viața amară.

— Așa gîndeam și eu, îi spuse kipul. Cred că ar fi cazul să ne grăbim: miroși din ce în ce mai tare a cadavru și cred că viermii au avut un anumit rol în treaba asta.

***

În Blocul Alimentar nu era nimeni cînd pătrunseră înăuntru. Nicholas înțelese încă de la prima privire că, în spatele denumirii simpliste și fade, se ascundea realitatea colorată și foarte diversificată a magaziilor alimentare, aflate în prelungirea Cantinei uriașe în care, după cum îl asigură kipul, puteau să intre pînă la 6000 de persoane odată.

Era vorba despre cuburi săpate în gheața colorată, în interiorul cărora totul era din gheață, cu excepția alimentelor, evident: rafturi, polițe, dulapuri, uși și chiar cîteva pseudoferestre, care se străduiau, fără prea multă convingere, să asigure un aer cît mai terestru locului.

— Sîntem pe Phoebe, la naiba! bombăni el. Spuneau că urăsc Pămîntul atît de mult, încît ar fi gata să tragă un pișat mare pe el. Atunci de ce se străduiesc să imite ceea ce este acolo?

— Poate tocmai pentru că jetul urinei nu ar ajunge pe el. E mai ușor să facă asta aici, zise kipul imediat și bărbatul crezu că percepe un rîs vag în fundal.

Trecură de primele rînduri de cuburi uriașe, la intrarea cărora sclipeau diverse indicative, săpate și ele în gheață. Apoi pătrunseră într-o piață rotundă, unde așteptau, părăsite în dezordine, cărucioare metalice, cu acționare mecanică, precum și o mulțime de obiecte metalice, cu forme lunguiețe, avînd un ham prins la unul din capete. Salopeta portocalie și halatul cenușiu așteptau rezemați de unul dintre cărucioare să termine

cu examinatul locului.

— Aici, spuse primul și făcu un gest vag.

— Aici, ce?

— Știam eu că au trimis un prost, se strîmbă scîrbit celălalt. Aici s-a găsit cadavrul, evident.

— Nu credeți că ar fi cazul să-mi dați cîteva amănunte? Nume, prenume, sex, vîrstă, tipul rănii, arma cu care a fost efectuată crima... cine l-a descoperit și cînd?

— Ai fost adus să oferi răspunsuri, nu să pui întrebări. Din alea avem și noi o grămadă.

Salopeta portocalie aruncă o flegmă ațoasă pe mînerul unui cărucior și îi întoarse spatele.

— Nu obținem nimic în felul ăsta! își vărsă pămînteanul năduful, izbind cu vîrful metalic al încălțării în peretele cel mai apropiat și fâcînd să zboare așchii colorate de gheață, în toate direcțiile.

— Aici, spuse halatul gri, apoi îl luă de braț și îl trase pînă în dreptul unui cub verde-jad, după care desenă cu un vîrf de piolet ascuțit conturul unui corp uman aproximativ, jumătate pe zid, jumătate pe podea. Nu ni s-a spus să păstrăm urmele, așa că am lăsat roboții să facă puțină curățenie. Au absorbit chiar și petele de sînge.

Nicholas se aplecă și examina terenul. Ceva-ceva se mai zărea încă, dar îți trebuia răbdare și ochi format ca să descoperi informațiile ciuntite.

— Poți să înregistrezi locul prin mai multe filtre?

— Cu mine vorbești?

Întoarse capul. Halatul cenușiu îl privea întrebător. Clătină din cap.

— Am prostul obicei să vorbesc de unul singur, ca să-mi pun ordine în idei.

— Aha.

— Pot, răspunse kipul, după cîteva clipe. De fapt am și făcut-o. Am rulat cîteva metode de analiză și cred că am găsit un element interesant. Apleacă-te și privește în dreapta ta, la două palme de zid. O să-ți filtrez vederea peste trei... două... o secundă.

Se aplecă. Într-adevăr, pe podeaua din gheață striată, de culoare albăstruie, apăru o pată întunecată, destul de mare. Se aplecă și mai mult, iar kipul focaliză din nou. La aproape 37°C,

sîngele acționase ca o flacără violentă, pătrunzînd adînc prin interstițiile gheții. Curățarea și șlefuirea suprafeței făcută de roboții utilitari nu înlăturaseră și picăturile de acolo.

— Poți să-mi dai o racletă?

— Ce naiba să faci cu o racletă?! se miră halatul cenușiu, dar îi întinse unealta cerută.

— Iau puțină gheață ca amintire, rînji pămînteanul.

Rîcîi o porțiune de cîțiva centimetri, turnă acele de gheață în palmă și le ridică în dreptul ochilor, cît mai aproape de sursa de lumină de deasupra.

— Analizez, îl asigură kipul. Apoi: Gata, poți să-l arunci.

Am nevoie de cîteva minute.

Nicholas se răsuci către bărbatul care-l privea vag intrigat.

— Vreau să văd cadavrul.

— L-am depozitat într-unul din frigoriferele Blocului, la aproape o sută de metri de aici. Ești sigur?

— Ce?

— Că vrei să-l vezi. Ridică din umeri.

— Trebuie. Altfel chiar că nu prea știu ce anume să caut.

— Atunci, vino după mine.

Blocul Alimentar era decupat în gazul înghețat conform unui plan arhitectural extrem de utilitar, care nu lăsa loc nici unei stilizări estetice: linii drepte care întretăiau alte linii drepte, fiecare înregistrată la intersecții cu un număr din două cifre și o literă. Numai culoarea diferită a gazului îți dădea uneori de știre că ai trecut dintr-o arteră în alta. De cele mai multe ori însă nu realizai acest lucru și, dacă nu erai atent în numeroasele intersecții la cifre, riscai să rătăcești mult și bine prin labirint.

— Am terminat, anunță kipul. Victima este un bărbat de 15-l6 de ani, de statură medie, atletică, păr blond și ochi cenușii, în copilărie, a suferit de Complexul Fedmark și a rămas cu unele sechele. Dispunea de doi amplificatori pulmonari și de un ficat regenerabil, marca Hoffmann, din acelea care se grefează gratuit persoanelor care urmează să lucreze mult timp în spațiu, într-o gravitație mai mică decît cea a Pămîntului. Mai dorești și alte amănunte bio-fiziologice?

— Nu.

Nicholas se opri o clipă și izbi cu vîrful degetului în ureche.

— Să nu te închizi. Am nevoie de un martor și de unele idei.

— Știi bine că nu mă pot închide. Încerc să-l identific după

grupa sanguină și după ficat. Trebuie să fie într-o bază de date a Terrei, toți cei care ies în spațiu au un dosar undeva. Chiar și tu.

— Mda. Chiar și eu.

Salopeta cenușie se oprise în dreptul unui cadru negru fosforescent și îl aștepta.

— Aici. Să deschid?

— Ar trebui, nu? O clipă, te rog.

Îi puse o mînă pe brațul întins către consola încastrată în zid.

— Ce gravitație există pe Phoebe? Te întreb, pentru că nu-mi dau seama dacă mă simt sau nu mai ușor decît eram pe Pămînt. Mă așteptam să țopăi și să fac salturi lungi de cîțiva metri.

— Ha-ha, mi-ar fi plăcut să te văd! Halatul cenușiu rînji: Deși Phoebe este mult mai mică decît vechea Lună, faptul că se găsește numai la 78.290 km de Terra și că se rotește de aproape cinci ori mai repede, face ca atracția gravitațională să fie de 0,7g. N-ai șanse să țopăi. Dar un obiect destul de ușor aruncat în sus va rămîne multă vreme lipit de tavan, pînă să-și regăsească momentul inerțial al căderii pentru a reveni pe sol.

Lovi cu dosul palmei într-o consolă și cadrul se ilumină instantaneu. Zece sertare, fixate unul deasupra celuilalt, începură să-și pîlpîie luminițele de poziție. Halatul gri întinse palma și o fixă pe un *cititor*. Cadrul scoase un șuierat slab. Sertarul cel mai de jos începu să alunece spre exterior, făcîndu-l să se dea un pas înapoi. Se aplecă, trase de fermoar și lăsă foile sacului de plastic să cadă de o parte și de cealaltă. Îl pofti, cu un semn al degetului arătător.

Se aplecă, la rîndul său, apoi se ridică brusc.

— Dumnezeule mare! exclamă, scuturînd capul.

— Acum înțelegi de ce ai fost primit așa... Habar n-ai avut de chestia asta, nu?

Dădu din cap și-și mușcă buza de jos. Respiră adînc de cîteva ori, încercînd să se liniștească.

— Am înregistrat, interveni după cîteva clipe kipul. Asemănarea este stranie.

Mai mult decît stranie, aprecie Nicholas, continuînd să-și muște buza. În sicriul de metal și plastic, stătea întins un adolescent blond, care avea exact chipul lui Adolfo Suarez Ascinter, fiul cel mare al președintelui SUTA, John Ascinter Jr. O copie exagerat de fidelă, numai că mai tînără cu vreo 20 de ani. Cu o gaură extrem de subțire în gît, gata cauterizată, cu orbita

ochiului drept închisă, iar cu cealaltă goală, acoperită cu un plasture maro.

Oare ce-or fi crezut salopeta portocalie și halatul cenușiu, cînd l-au extras din lada cu viermi?

***

Ieșise de sub duș de cîteva minute și aștepta pe grătar, să i se scurgă și ultimele picături de apă de pe corp. Deoarece toate categoriile de ape uzate se reciclau pe Phoebe, ca pe oricare din Lumile Externe Satelitare, era interzis să te ștergi sau să folosești un uscător.

Cînd lumina verde pîlpîi de cîteva ori în tavanul cabinei înguste, păși repede pe podeaua caldă și se îmbrăcă exact cu aceleași haine cu care sosise, deși pe un raft, lîngă chiuveta din inox, aștepta un rînd de schimburi, cu etichetele de non-folosință întoarse în sus. O regulă veche, dar mereu actuală a Poliției Terriene afirma că în trei lucruri nu trebuie să ai încredere niciodată: în partenerul de echipă, în femei și în hainele pe care nu le-ai mai îmbrăcat pînă atunci. Hainele noi puteau conține orice, de la simple otrăvuri ce-ți pătrundeau în fluxul sangvin direct prin piele, pînă la identificatori de poziție sau, mai rău, la kipuri parazite, care-ți modificau traseele neurale, determinînd schimbări de comportament și de gîndire.

Dormitorul care-i fusese afectat abia de avea 7-8m^2, patul nerabatabil ocupînd aproape jumătate din spațiul locuibil. Chiar sub fereastra aparentă, care proiecta în acele momente un pisc înzăpezit, văzut printre crengile unui brad cam decolorat, se găsea un dulap cu recipient, cu alcool sintetic și pahare.

Se așeză pe singurul scaun disponibil, scoase din dulap un clondir cu un gît subțire și foarte lung, pe eticheta căruia scria *Cognac*. Agită conținutul maroniu și răsuci dopul de sticlă. Își turnă în pahar. Puse sticla pe dulap și, cînd întinse mîna către pahar, se zgîrie de marginea aproape ascuțită. Un firicel de sînge se scurse de-a lungul mîinii către încheietură. Se șterse de salteaua gonflabilă.

— Ai analizat?

— Da, dar puteai să ghicești și fără analize. Directorul știe de prezența mea și nu ar fi făcut nici un gest de felul celui la care te gîndești tu acum. Dacă te-ar fi vrut mort, ar fi făcut-o deja,

într-o manieră mai directă. Ți-am mai amintit de faptul că aici nu există scutul legislativ protector de pe Terra.

Dacă-ți cade un bloc de gheață în cap și directorul spune că a fost un accident, așa este înregistrat în Memorii și nimeni nu are unde și cum să conteste asta.

Dădu din cap, semn că a înțeles, și sorbi din băutura tare și proastă. Un fir de lavă încinsă îi porni pe esofag, în jos. Scuipă pe podea, după care trase un gît direct din sticlă.

— Cum stăm?

Dincolo de ușă se auzi vaierul înfundat al unei alarme și pași tropăiră pe coridor.

— Este o alarmă tehnică, spuse kipul, răspunzînd următoarei întrebări nerostite. În rețea, apare o străpungere în izolația unui depozit aflat pe partea expusă la soare a lui Phoebe.

Cred că, în linie dreaptă, sînt vreo 400 de kilometri pînă acolo. Vor trimite platformele de lucru și apoi vor izola sectorul. Nu este treaba ta. M-ai întrebat cum stăm...

— Mda.

— Destul de prost. Am lansat niște *vînători-de-portrete*, dar n-am primit nici un răspuns pînă acum. Dacă puștiul are un dosar undeva, și trebuie să aibă, sau este foarte bine protejat, iar asta nu poate să o facă decît o agenție guvernamentală, ceea ce e de rău, sau nu a fost înregistrat niciodată drept cetățean al Terrei. În această variantă, se poate presupune că s-a născut pe una dintre Lumile Exterioare Satelitare, dar...

— Dar...

— Atunci, ce caută în lagărul de muncă de pe Phoebe? Lumile Exterioare au alte rezolvări pentru infractorii lor.

Clătină sticla și coniacul clipoci. Era rău de tot la gust, dar alcoolul îi limpezea gîndurile. Turnă încă un pahar.

— Poate că s-a născut pe Phoebe.

— Într-un lagăr numai pentru bărbați? Destul de greu de imaginat.

— Mda.

Bău, apoi reflectă. Avea un cadavru, deocamdată neidentificat. O rană mortală în gît, asemănătoare cu o incizie chirurgicală; extrem de îngustă, dar complet cicatrizată pe margini, ca și cum ar fi fost cauterizată. O armă lipsă. Un criminal în libertate.

— Singura concluzie logică este că provine de pe Terra. Chiar

dacă nu vom găsi nici o identitate pentru el acolo. Dosarele de aici ce spun?

Kipul tăcu vreme de 10 secunde.

— Mi se interzice accesul la ele. Cred că aș putea să forțez blocajele, dar mă vor identifica repede. Și atunci s-ar putea să ai necazuri. De ce nu încerci să-l întrebi pe director?

Ridică din umeri și puse paharul și sticla la loc. Își întinse picioarele pe pat și se lungi în scaun.

— Nu crezi că aceasta ar fi fost prima informație pe care mi-ar fi oferit-o, chiar și fără să-l întreb, dacă ar fi considerat necesar?

— Eu așa aș fi procedat.

— Tu nu ești director.

— Nu.

— Și asemănarea cu fiul președintelui american?

— Nu am găsit nici un element de care să mă leg. I-am trecut în revistă întreg arborele genealogic. Nu există frate, nepot, unchi, tată, bunic care să-i semene, în felul acesta. Nu are copii legitimi și nici nelegitimi.

— Asta ți-aș fi putut spune și eu, fără să te mai obosești să cauți. E cunoscut ca un homosexual înrăit.

Kipul rîse ușor.

— Eu nu obosesc. Nu simt nevoia să mă odihnesc. Și nici să beau alcool, ca să gîndesc mai clar.

— Du-te dracului!

— Inadvertență: nu pot să mă duc la cineva care nu există. Și, apoi, gîndește-te că ar trebui să te iau cu mine, ca să mă pot duce acolo. Nu știu dacă-ți dorești asta.

— Nu.

Își țuguie buzele și fluieră, în falset, o melodie demult ieșită din topuri.

— Sîntem ca la început, cînd am coborît din lada aia blestemată.

— Nu chiar, răspunse ironic vocea din ureche. Acum, avem un cadavru. Și un criminal.

— Un criminal, da. Bănuiesc că ar trebui să începem să-l căutăm.

— Ai vreo idee?

— Una singură; cosmodromul. Dacă nu vrea să fie prins (lucru care se va întîmpla mai devreme sau mai tîrziu, cel puțin el

crede asta, ceea ce îl va ține sub presiune, mai ales că știe de prezența noastră aici), atunci trebuie să încerce să fugă. Și nu poate decît pe acolo. Hai să aruncăm o privire prin gaura aia prăfuită, ce zici?

***

Pentru a merge pe platforma externă unde se găsea spațioportul, trebuia să ajungă mai întîi în cabinetul directorului Calvin, ca să capete permisiunea de a părăsi Exploatarea Minieră.

— O să ne distrăm de minune, spuse Nicholas încet, cînd îi zări pe cei doi însoțitori rezemați de peretele de gheață, jucînd un joc de proiectat umbre pe el.

— Uite-l și pe fratele tău geamăn, aproape lipit de tavan, rîse sec kipul. Noroc că el nu are resentimente.

Le comunică unde intenționa să ajungă și cei doi stinseră proiectoarele minuscule.

— Ai făcut duș! exclamă amenințător salopeta portocalie. Receptorul meu de umiditate a descoperit că pielea ta are porii încă deschiși. Ce s-a întîmplat, mîncătorule-de-rahați-de-vierme, te-a copleșit putoarea lor? Nu acesta este mirosul vostru natural de pămînteni? Viermii cresc în rahatul vostru nutritiv, apoi voi îi adunați și îi transformați în calorii. Vă mîncați propria scîrnă!

Nicholas se gîndi o clipă dacă să îi răspundă sau nu.

— Mai bine, nu, îl sfătui kipul.

— Pe Phoebe nu se întîmplă exact același lucru? Sau vă aruncați rahatul dincolo de ușile de etanșeizare?

— Îl tratăm termic și îl descompunem chimic în elementele de bază componente.

Salopeta portocalie se apropie de el, rînjind. Masca i se bălăngănea agitată pe piept.

— O parte din elemente, purificate, se întorc în alimentație. Celelalte ajung în sere, ca îngrășămînt. Aici nu există viermi. Sîntem nevoiți să-i importăm de pe Terra, pentru că altfel nu se poate închide circuitul biologic. Sînt gata însă, cînd va veni vremea să te ducem la cantină, să sacrificăm cîteva sute dintre ei, ca să nu te lipsim de plăcerile vieții ăleia de căcat, pe care ai dus-o pînă acum.

— Mergem? șopti kipul.

— Mergem? repetă el mecanic, privindu-i întrebător.

— Pe acolo, interveni halatul cenușiu, arătînd cu mîna către o platformă electrică, oprită la marginea părții carosabile.

Se urcară pe ea și își fixară tălpile în chingile de susținere verticală. Aparatul porni încet către prima intersecție, aflată destul de aproape, apoi o coti către stînga și își mări treptat viteza. Înainte de a lua curba, Nicholas apucă să zărească drona alunecînd silențioasă, la înălțime, în spatele lor.

Cînd, în sfîrșit, goana pe centura de ocolire luă sfîrșit, iar dunga de lumini colorate se sparse într-o mulțime de globuri plutitoare, platforma încetini și parcă într-o nișă înaltă și îngustă, trepidînd ușor pînă ce terminară de coborît.

Nicholas trase aerul rece în piept și se strîmbă. Un miros de sulf și, mult mai slab, de clor, îl rîcîia pe căile respiratorii.

— Se întîmplă ceva?

— Domnul e sensibil la mirosuri? Cumva, acolo jos, nu...

— E-n regulă, Haile. (Aha, veșnicul nemulțumit se numea Haile!). A avut loc un incident într-un sector îndepărtat. (Halatul cenușiu îl privi zîmbind.) Au izolat coridoarele cu blocuri de sulfat de ceriu și, cum sulfatul este un element instabil, partea interioară a blocurilor a început să oxideze, în contact cu oxigenul, pînă ce s-a reușit acoperirea lor cu rășină. De aici provine mirosul.

Pătrunseră în antecameră. Deasupra ușii culisante pe care stătea scris numele directorului era aprinsă o fîșie îngustă de lumină roșie.

— Ia loc, îi arătă halatul cenușiu șirul de scaune din plastic negru, de sub fereastra holografică, pe care rula imaginea unei dune de nisip. Șeful este în ședință cu Lumile Exterioare.

Trebuie să așteptăm.

Așteptară. Salopeta portocalie își puse o cafea de la dozatorul fixat lîngă ușă și se concentra asupra unui program oferit de ochelarii negri, coborîți pe ochi. Halatul cenușiu desenă o telecomandă în aer și începu să butoneze pe ea, schimbînd imaginile ferestrei holografice.

— Tot nimic? întrebă foarte încet.

— Nnu... În fine, cred că nu, răspunse kipul ezitînd.

— Crezi?

— Am reușit să obțin analiza unei probe de sînge, de la o clinică de stat, care l-a tratat pe Adolfo Suarez Ascinter de

diabet, în urmă cu 10 ani. Partea proastă: este identică analizei făcute de mine pentru cadavru.

— Asta numești tu parte proastă?

— Păi e cît se poate de proastă, pentru că este o singularitate. Dacă nu ar fi fost vorba despre fiul președintelui, am fi avut o pistă de urmărit. Așa însă... de cînd am închis comunicarea cu Clinica Dial America, am fost realmente luat pe sus de programele-interceptoare ale Guvernului. Chiar acum discut, în paralel, cu patru dintre ele, unul fiind un scout al Biroului Federal de Investigații. Încerc să le duc de nas cît pot, dar este posibil să avem necazuri.

Nicholas își mușcă buza de jos.

Venise pe Phoebe ca investigator special, trimis de Poliția Federală, care considera Phobos drept moștenitoarea de drept a statutului Selenei. Și cum pe fostul salelit natural al Terrei nu ființase decît Colonia Americană Minieră „Egan & Allamater” luna putea fi considerat drept teritoriu colonial american. Care, după dezintegrare, rămăsese cu același statut. Adică un teritoriu anexat Federației SUTA. Iar dacă ițele afacerii prindeau să conducă spre centrele puterii lăsate în urmă, situația nu avea să fie deloc roz.

Se ridică și merse către automat, cu gînd să-și ia o cafea. Chiar atunci lumina roșie de interdicție se stinse și cadrul îngust al ușii prinse să pîlpîie în verde.

— Intră, îi făcu semn cu telecomanda aeriană halatul cenușiu. Conferința s-a încheiat.

Dădu din cap și își schimbă direcția. Materialul ușii deveni transparent, apoi dispăru cu totul. Păși peste prag, așteptîndu-se să se lovească de obstacolul invizibil. Nu se lovi de nimic și intră în birou, derutat. Directorul Calvin stătea cu spatele la el, părînd că privește prin fereastra uriașă la imaginea unei fregate de luptă, din prima generație, andocată la un ponton independent.

— Bună ziua, din nou, domnule Barbossa, spuse el, după cîteva clipe. De astă dată, nu va trebui să ajustăm decalajele orare, deoarece ai apucat să prinzi cîteva ore de activitate din ziua phoebiană.

— Bună ziua, replică Nicholas scurt.

— Ai apucat să faci un duș și să te odihnești puțin?

— Să rămînem numai la partea cu dușul.

— E bine chiar și atît. Întotdeauna e loc și pentru mai rău, nu? E un truism, dar din păcate trebuie să-l înghițim, atunci cînd ne privește.

Se răsuci spre el. Avea ochii trași și pleoapa stîngă i se zbătea, lipsită de controlul mușchiului aferent.

— Este obosit, spuse kipul. Distras. Oboseală cronică. Are tensiunea arterială scăzută și dimineața, cînd se ridică din pat, suferă de hipertensiune ortostatică. Nu-ți va ține un discurs.

— Doreai să soliciți ceva, nu?

Dădu din cap, foarte atent la reacțiile celuilalt.

— Permisiunea de a cerceta astroportul.

— Se potrivește perfect cu intențiile noastre. Pentru că, domnule Barbossa, întîmplarea face ca motivul pentru care am apelat la serviciile Poliției Federale SUTA să fi încetat să existe. Așa că va trebui să te trimitem înapoi, în același mod în care ai ajuns, ilegal, aici: într-o ladă goală pentru compost.

— A încetat să existe?! întrebă atît de surprins, încît rămase cu gura căscată.

John Phillip Romero Calvin bătu darabana cu degetele mîinii drepte în tăblia biroului. Duruitul suna înfundat, asemenea tunetului îndepărtat al unui nor de furtună. Pleoapa stîngă continua să-i zvîcnească, dar restul trăsăturilor rămîneau imobile și, oricît se strădui, Nicholas nu reuși să citească nimic dincolo de împietrirea lor.

— Este nervos, îi comunică repede kipul. Pielea sa risipește feromonii fricii. Ar fi bine să nu-l contrazici.

— Un fel de a spune. Criminalul s-a predat în urmă cu 40 de minute. A fost interogat și, cum mărturisirea sa s-a suprapus exact peste faptele constatate, AI-ul securității locale i-a stabilit vinovăția și l-a executat cu o injecție letală. Vezi, deci, că motivul chemării dumitale aici a încetat să mai existe.

— Înțeleg.

De fapt, nu înțelegea nimic, dar dacă directorul Coloniei Miniere considera că nu mai are nevoie de serviciile sale, nu vedea pentru ce ar mai trebui să insiste.

— Și criminalul?

— Un nenorocit de la Sectorul de întreținere. O neînțelegere mai veche, scăpată de sub supravegherea AI-ului. L-a prins, singur, pe inamic în Blocul Alimentar, a distrus camera de supraveghere și l-a ucis.

— Pot să întreb care a fost arma crimei?

Degetele încetară să mai plesnească suprafața lucioasă.

— Atenție..., începu kipul, dar nu avu timp să continue.

— Ce-i asta, un in-te-ro-ga-to-riu? Am spus că ancheta dumitale s-a încheiat. Ușa este în spate. Însoțitorii te vor conduce la spațiul locuibil, ca să-ți recuperezi efectele și, de acolo, la astroport. Unde voiai, de fapt, să ajungi. Călătorie ușoară, domnule Barbossa! Fii convins că raportul care te va urma îndeaproape îți va fi complet favorabil.

— Spune mulțumesc și cară-te cît mai repede!

— Credea...

— Cară-te naibii de aici! Miroase a moarte!

— ...ar trebui să vă mulțumesc pentru excelenta colaborare pe care am avut-o, domnule director Calvin. Vă doresc, la rîndul meu, o activitate cît mai pașnică pe Phoebe.

Se înclină scurt, se răsuci pe călcîie și ieși, mai înainte de a zări rictusul sălbatic, care-i săltă celuilalt colțul drept al buzelor în sus.

Pe coridor, Haile tocmai încheia o convorbire pe laringofon. Nu se auzea vreun sunet, dar Nicholas îl vedea cum mișcă buzele. Nu avea nici un fel de îndoială cu privire la conținutul acesteia.

— Am primit dispoziție să îl conducem pe domnul terran de rahat, înapoi la cutia de rahat în care a sosit. Mă bucur că vom scăpa, în curînd, de mirosul său rînced de mort.

— Cînd voi ajunge acasă, îmi voi aminti să trag o dușcă de coniac adevărat în amintirea voastră, băieți! rînji el, regăsindu-și brusc aplombul. Și o să vă plîng pentru poșirca pe care vă obligă s-o înghițiți aici.

— Știam eu că o să pută ceva chiar și după plecarea ta! îi înfipse celălalt un deget în pieptul salopetei. Noroc că duhoarea nu durează cît prostia, altminteri v-ați asfixia pe bătrîna planetă albastră.

Și porni imediat spre locul unde aștepta parcată platforma, mai înainte ca Nicholas să aibă timp să riposteze. Halatul cenușiu rîse și-l bătu pe spate.

— Voi doi nu o să mîncați niciodată din același blid, e clar...

Să mergem, trebuie să te conducem repede la astroport, cursa următoare spre Terra pleacă peste 2 ore și 45 de minute.

Nicholas înclină din cap.

— Apropo, cei de pe aici mă strigă Serge.

— Serge... măcar ne despărțim în condiții ceva mai amiabile. Aș putea să te rog ceva, Serge?

Bărbatul se trase un pas înapoi și-l privi întrebător.

— Dacă am putea să facem un ocol la Blocul Alimentar... Cred că am pierdut un flash de memorie acolo. Nu reușesc să-l găsesc și mă halesc cu fulgi cu tot cei de la Magazia de Efecte dacă nu le predau toată recuzita.

— Cred... că nu o să fie tocmai un capăt de lume dacă, în drum spre locul de cazare, facem un ocol scurt și pe la Bloc. În regulă, ți-ai cîștigat acest drept.

— Ești sigur că faci bine? Vorbi kipul rar, de parcă s-ar fi temut că nu era înțeles din cauza dicției. Directorul tocmai ți-a spus că raportul va fi favorabil. Ancheta asta nu te mai interesează, oricum.

— E vorba despre fiul președintelui SUTA, AI nenorocit ce ești! Nu pot să mă car așa, pur și simplu, înainte de a-mi lămuri niște chestii.

***

Salopeta portocalie rămăsese furioasă pe platformă.

— Fix cinci minute, După care pun drona pe tine! amenințase și le întorsese spatele.

Acum, Serge căuta în dreapta depozitului frigorific cu decedați, iar Nicholas în stînga. Dacă halatul cenușiu ar fi avut curiozitatea să ridice privirea din pardoseală, ar fi văzut, cu uimire, că terranul își căuta flash-ul pe tavan. Dar nu o făcu, așa că, după două minute de cercetare încordată, Nicholas se opri și îi ceru kipului să-i comute filtrele de vizualizare pe infraroșu. Îl zări, cam la trei metri deasupra capului său, plutind asemenea unei planete minuscule printre sferele de iluminat.

— Pot să modific programul de urmărire al dronei și s-o determin să se apropie pînă la un centimetru de el, spuse kipul. Apoi îi scriu o traiectorie descendentă spiralată, care o să-l antreneze în urma ei. Rămîne de văzut ce se întîmplă cu supraveghetorul.

— Reprogramează drona, acum!

Îl rugă pe Serge să se întoarcă la platformă și să aducă de acolo un *identificator*.

— După ce îmi identifică statutul fiziologic, îi va fi ușor să repereze urma de feromoni pe care i-a tras după el, în cădere.

Avem toate șansele să-l descoperim imediat.

Halatul cenușiu se lăsă păcălit și dispăru după un colț. Aproape imediat, drona își începu dansul ciudat de coborîre, tîrînd după ea, în vîrtejul de aer, minuscula planetă organică. Nicholas ocoli aparatul și o culese din aer, ca și cum ar fi vînat o insectă.

— De unde ai știut că ochiul lipsă va fi aici?

— Spune-i fler, rînji el, examinîndu-l cu atenție, în lumina slabă.

Îl vîrî într-un separator aseptic și îl ascunse într-unul din buzunarele salopetei. Apoi scoase un flash negru și îl puse, în dungă, într-una din dîrele pe care le crestase în gheață cu racleta, la vizita anterioară.

— Și totuși? insistă kipul.

— Gravitația de 0,7, ridică bărbatul din umeri. Am văzut din prima că plasturele era nou și că nu aderase complet la rană, cum ar fi făcut-o unul vechi. Victima și-a pierdut ochiul în timpul actului criminal. Probabil, la contactul cu un obiect ascuțit din mîna criminalului. Ochiul a sărit înspre tavan și, datorită greutății foarte mici, ar mai fi stat o vreme suspendat în aer.

— Cum te poate ajuta un ochi?

— Am un scanner retinian printre efectele personale. Ne trebuie un sistem de holoviziune performant, al cărui laser îl voi adapta să citească ultimele imagini surprinse de straturile de celule fotosensibile retiniene. Din păcate, va fi numai o singură citire. După care putem să aruncăm ochiul. Dar rămînem cu imaginea. Care sper să fie aceea a asasinului.

— Inteligent, dar...

Nu apucă să termine. Serge apăru de după colț, aproape alergînd. Porni *identificatorul*, îl trecu peste o mînă a lui Nicholas, apoi se plimbă grăbit cu el de-a lungul coridorului. Cînd ajunse în dreptul gheții deteriorate, acesta începu să vibreze zgomotos.

— S-a rezolvat, domnule Barbossa. Ai tăi nu vor avea motiv să-ți ciuntească din salariu. Să ne grăbim, te rog, Haile aproape că a dat în fiert.

Într-adevăr, dacă privirea ar fi putut să ucidă, salopeta portocalie nu ar mai fi avut altceva de făcut decît să-l adune de

pe jos și să-l împacheteze frumos într-o ladă metalică.

Haile bombăni furios, înjură de cîteva ori întreaga rasă terrană, dar spre norocul său nu-i aruncă nici o privire, mulțumindu-se să pornească platforma și să-i imprime viteza maximă admisă. Aerul le vîjîia pe la urechi cu un șuierat aproape vîscos, iar temprați ura păru să coboare cu 2-3 grade.

Ajunseră în sectorul cu Spații Locuibile în mai puțin de 5 minute, însă încordarea mușchilor picioarelor, în încercarea de a menține echilibrul corpului, fusese atît de solicitantă, încît se clătină accentuat, atunci cînd coborî de pe platformă, iar halatul cenușiu întinse mîna să-l sprijine.

Nu rămase prea mult timp în încăperea minusculă, doar cît dură împachetatul efectelor personale și distrugerea oricărei urme a trecerii sale prin acel spațiu auster. Apoi, cu geanta pe umăr, urcă din nou pe platforma zumzăitoare și se încorda în așteptarea zvîcnetului de start.

— Ne grăbim?! strigă, ca să acopere vuietul înfundat al aerului. Cosmoportul nu pleacă nicăieri.

— El nu, dar tu da. Și trebuie să prinzi trenul care părăsește COMPRODUCT-ul peste aproape 40 de minute. În cufărul în care ai venit.

Serge rînjea și-l ținea de cot. Fața i se lumina în roșcat și apoi se întuneca, în funcție de cum se apropiau sau se îndepărtau de globurile plutitoare de iluminat.

— Cred că avem o problemă legată de revenirea pe Terra, interveni kipul. *Scout*-ul FBI-ului a reușit să identifice ceva în legătură cu misiunea noastră de aici și a obținut un ordin judecătoresc de reținere pe numele persoanei tale, pentru 48 de ore. Te vor aștepta la toate terminalele de pe teritoriul SUTA care întrețin legături spațiale cu Phoebe. Odată arestat... știi și singur ce metode folosesc cei de la Birou, atunci cînd vor să ajungă la o informație.

Nicholas își mușcă buza de jos. Asta îi mai trebuia acum, o relație încordată cu FBI-ul.

De la moartea lui Chandrayaan Surendra, singurul director al instituției ales democratic prin votul intern al angajaților acestei instituții uriașe, cu peste 400.000 de angajați, la cîrma ei se petrecuseră mai mulți politicieni, care habar nu aveau pe ce lume trăiesc, interesați numai de rezolvarea problemelor solicitate de partidele ce îi numiseră acolo. După *Războiul de 87*

de minute, o mulțime de oameni dispăruseră fără urmă din casele și de la serviciile lor, numai pe baza unui simplu proces-verbal digital de acuzare, pe care delatorul nu era nici măcar obligat să îl semneze, cu atît mai puțin să aducă probe care să ateste adevărul celor susținute în el. Știa asta, deoarece el însuși fusese nevoit să închidă o mulțime de dosare, în care erau reclamate dispariții către Poliția Federală.

— Ce soluție îmi recomanzi?

— Există numai două opțiuni. Și pentru că nu am posibilitatea să fac alegeri, în numele tău, pot numai să ți le recomand: să te folosești de unul dintre modulele de salvare, andocate permanent la sol, și să ajungi cu el pe platforma Turnului Artsutanov, de unde să iei un lift către Taprobane, iar de acolo să te pierzi în masa de turiști care urcă sau coboară de pe orbită; sau să aștepți unul dintre cargourile care fac curse regulate între Centura lui Bode și Phoebe și să-ți cumperi un post de manipulator de sisteme, post care este mereu descoperit pe ruta asta. În primul caz, riști să fii acuzat de furt și să fii arestat de poliția locală, la ieșirea din stație, în cel de-al doilea, poți să te prăjești, la propriu, în timp de lucrezi cu sistemele și să ajungi într-o urnă de cenușă, ca un nou asteroid, în Centură.

— Încurajator, în ambele cazuri. Ca de obicei, găsești numai variantele pesimiste. Pentru început, trebuie să rămîn în astroport numai cu Serge.

— Spuneai ceva despre mine? întrebă bărbatul din fața lui, privindu-l cu atenție.

— Mă gîndeam la raportul pe care trebuie să-l fac, atunci cînd ajung pe Terra, îi șopti kipul repede.

— Vorbeam cu mine însumi, zîmbi forțat Nicholas, înfigîndu-se mai bine pe picioare. Trebuie să mă apuc de raportul misiunii, în așa fel încît să-l am gata, cînd ajung acasă.

— Aha.

— Voi face o breșă în sistemul local de comunicații și voi mixa niște imagini cu niște sunete. Haile va fi trimis de directorul Calvin în sectorul contaminat, la 400 km de aici. Ce vrei să faci mai departe?

Nicholas ridică din umeri. Avea de gînd să citească informația de pe retina unui ochi ce aparținea unei clone. O clonă a fiului președintelui SUTA. O clonă care n-ar fi trebuit să existe, întrucît

astfel de operații genetice fuseseră interzise prin Edictul de la Nantes, în anul 67 EC. Iar încălcarea edictului se pedepsea cu moartea. Viitorul se anunța negru de tot.

***

În sala de așteptare a cosmoportului era liniște și praf. Nu se aflau acolo decît el și Serge, salopeta portocalie plecînd în mare grabă, să împlinească ordinul directorului.

Prea mult praf, constată Nicholas, uitîndu-se cu atenție, amestecată cu uimire, cum pașii lui Serge ridică norișori negri care rămîneau suspendați în aer, în urmă-i.

Nu pentru mult timp, își spuse, gîndindu-se la uriașele aspirante subterane, ale căror guri își căscau colții grătarelor chiar la nivelul podelei. După ce indicatorul de prezență umană în sală se stingea, AI-ul care coordona activitatea în acel punct avea să pornească automatele de absorbție.

Și, totuși, pe unde intra? se întrebă, ridicînd din umeri.

Nimeni nu ar fi putut să răspundă, firmele de construcție dăduseră asigurările necesare cu privire la etanșeitatea completă a Exploatării, iar roboții utilitari verificau de mai multe ori pe zi absolut toți pereții de contact cu exteriorul. O singură presupunere stătea cît de cît în picioare: praful trebuie că provenea din gheața exploatată și care se topea, în diversele operațiuni de manipulare a ei, în proporție de 4-5%. Nu era exclus ca gazul să fi avut un conținut oarecare de praf, care se aduna mai ales în cosmoport, locul de expediere a milioane de metri cubi anual către alte zone ale spațiului.

Se așezară pe două scaune din plastic, cu îmbrăcăminte din burete.

— Treizeci și două de minute, pînă la sosirea cursei din subteran, anunță halatul cenușiu. Vei avea exact 12 minute pentru intrat în ladă, pentru etanșarea acesteia și ridicarea în container. Cred că ar fi bine să îmbraci de pe acum costumul.

— Mai e ceva de stat, dădu din cap terranul. Crezi că ai putea să-mi faci rost de o telecomandă pentru a porni holoviziunea locală? Trebuie să citesc un scanner, pentru viitorul raport.

— Nici o problemă, spuse celălalt și ridică din umeri. Tu îți stabilești prioritățile.

Își puse palmele sub raza verde a imprimantei matriceale și,

în cîteva secunde, o telecomandă de consistența unui abur suflat de vînt își făcu apariția la cîțiva centimetri de mîinile lui. Îi făcu vînt prin aer, în direcția sa.

Nicholas scoase scannerul din geantă și îl poziționă pe spătarul scaunului, cu fanta îndreptată către ușa îndepărtată. Apăsă cîțiva senzori pe telecomandă și așteptă ca fasciculul laser, coborît din globul central, fixat în tavan, să identifice codul de acces și să facă legăturile aferente.

Brusc aerul din față căpătă culoarea mării în amurg. Scoase ochiul din separatorul aseptic și îl puse în lăcașul cititorului, apoi dădu repede comanda de pornire, înainte de a apuca să se răzgîndească. Marea fantomatică din fața lor în-cepu să bîzîie gros, asemenea unui roi de albine furioase. Tot ce putuse să facă, fusese făcut. Nu-i rămînea decît să aștepte. Să se roage. Și să spere.

— Unde dorești să pun imaginea?

— O introduci în sistemul intern de holoviziune. Vreau să fie afișată peste tot, cu cod de prioritate 0. Poți să-l obții?

— Pare destul de simplu, odată ce am intrat în sistem. Știi bine însă că nu putem să păstrăm aparențele mai mult de 5-6 de minute.

— Suficient. Avem nevoie, de asemenea, de un ordin de reținere preventivă pe numele directorului Calvin. Te simți în stare?

— Dacă dau peste cap protocolul dintre noi și FBI... Nu ar trebui să fie imposibil. Asta înseamnă însă că ai renunțat deja la varianta cu Taprobane.

— Fă-o! Chiar acum!

— Am înțeles.

Acvamarinul ecranului de aer începu o mișcare lentă de la stînga la dreapta, semn că se pregătea să primească o imagine. Nicholas îi aruncă o privire scurtă halalului cenușiu. Acesta aștepta, lăsat pe spate în scaun, cu mîinile încrucișate sub cap. În turbioane ușoare, praful negru, strălucitor, continua să se răsucească și să coboare foarte încet către podea.

— Am trecut de protocolul 114-03-66 EC, îl anunță kipul.

În cîteva secunde, primesc acces la biroul judecătorului federal care se ocupă de coloniile spațiale.

Ecranul își acceleră mișcarea, în mijlocul roiului rotitor apărînd, indistinct, imaginea unei retine uriașe, doar cu cîteva

nuanțe mai închisă la culoare decît restul imaginii. Apoi, brusc, desenul deveni clar. Văzut din față, chipul bărbatului din scaunul de alături se schimonosea într-un rictus de furie, în timp ce mîna dreaptă, ridicată în dreptul ochilor, apăsa pe burta unei telecomenzi.

— Atenție! apucă să rostească kipul.

— Ești mai bun decît m-am așteptat, domnule Barbossa! Mult mai bun! încearcă să nu faci nici o mișcare imprudentă. Ar fi păcat ca drona să-ți găurească gîtul, ca bietului Jose.

Nicholas se răsuci încet către bărbatul din dreapta. Acesta stătea aproape exact în aceeași poziție, numai mîna dreaptă strîngea ușor marginile aproape invizibile ale unei telecomenzi. Ale altei telecomenzi!

— Da, există o dronă, în spatele ornamentului din dreapta barului, confirmă kipul. A fost complet inactivă și de aceea nu am identificat-o.

— Ai ținut o dronă de rezervă în cosmoport! se miră el. Să înțeleg că nu aveai intenția să mă lași să plec din COMPRODUCT, nu?

— Înțelegi bine și faci legături repede, rînji Serge. Poate chiar prea repede, pentru modul nostru de a conviețui aici. Sigur că nu te puteam lăsa să strici ordinea și regulile acestui loc atît de special. Trebuia să mori. Și chiar o s-o faci. Cu tot regretul, de altfel. Îmi pare rău să fac asta cu oamenii pe care-i stimez. Iar pe dumneata, Barbossa, chiar te stimez.

— Fi-r-ar...! aproape că-i explodă în pavilionul urechii vocea uluită a Kipului.

Nicholas se încruntă. Cînd se întîmplase ultima oară să perceapă un kip uluit?

— Am primit ordinul de reținere pe numele directorului general al Exploatării Miniere COMPRODUCT, de pe teritoriul afiliat Phoebe. Ghicește cum arată, în realitate, individul ăsta!

— Nu cred că vreau s-o fac, subvocaliză cît putu de rar.

— Dacă privești drept în fața ta, vei vedea chipul pe care l-am primit atașat la respectivul ordin. Pun pariu că grupa sanguină și codul genetic corespund pînă la ultima linie.

Serge se ridică de pe scaun și se deplasă, cu pași rari, către fereastra ovală, din compozit, care ocupa întreg peretele din dreapta. În spatele siluetei sale, Nicholas văzu aprinzîndu-se balizele de poziție, care marcau pista de asolizare: o cruce

uriașă, din lumini galbene, avînd în mijloc un cerc roșu.

— Acolo, bătu el cu degetul în materialul transparent.

Peste cîteva minute, va coborî trenul de containere de pe Terra. După o escală de 30 de minute, timp în care va descărca conținutul a 5 containere și va încărca 12.000 m^3 de gaze înghețate, va porni în direcția Ceres-Juno-Vesta. Va trebui să te afli la bord, într-un container, așa cum ți-am mai spus. Din păcate, la destinație, se va constata că o parte din costum a suferit avarii, din cauze necunoscute. Posibil ciocnirea cu cîțiva micrometeoriți, care vor fi găurit containerul și îl vor fi ucis pe pasagerul clandestin. Exact, clandestin, domnule Barbossa. Îți reamintesc faptul că ai sosit ilegal pe teritoriul phoebian, unde de altfel nu figurezi în nici o înregistrare.

— Există vreo cale de scăpare? întrebă, cu ochii ațintiți asupra mișcărilor celuilalt.

— Nu reușesc să penetrez rețeaua AI-urilor de securitate, se plînse kipul. Ar fi binevenită ceea ce oamenii au numit dintotdeauna o minune.

— Probabil că nu există altă cale, spuse cu voce tare.

Apoi, subvocaliză:

— Pune imaginea pe toate ecranele aliate în funcțiune. Și scrie un text cu ceea ce credem noi că s-a întîmplat. Chiar dacă ne va fi tăiat accesul în următoarele minute.

— S-a făcut.

— Nu putem ajunge la o învoială?

— Nu există învoială care să echivaleze o garanție atît de mare, pentru tot ceea ce ai aflat, domnule Barbossa. Îmi pare, sincer, rău.

Timp, trebuia să obțină timp, pentru ca imaginea să reușească invadeze sistemul video.

— Pe Terra, exista cîndva un obicei nescris, numit „ultima dorință a condamnatului la moarte”. Sînt terran, așa că solicit Îndeplinirea unei ultime dorințe. Una fără însemnătate, de altfel. O curiozitate, de fapt.

Serge rîse și dădu din cap, fără să miște mîna cu telecomanda îndreptată spre spațiul de deasupra capului său.

— Aș vrea să știu de ce am bătut tot drumul ăsta... de ce urmează să mor... În fine, aș vrea să știu ce este cu clona fiului președintelui SUTA aici. Conform legilor noastre, clonarea umană este un procedeu interzis pe Pămînt, după fabricarea lui

Jobann Frederick Griffith Mendel, în anul 58 EC.

— Pe Pămînt, da, îl aprobă celălalt. Dar nu și aici. Phoebe nu este chiar teritoriu american. Și nici nu aparține Terrei, așa cum ar dori unii dintre voi. Așa că aici clonarea umană este posibilă. Și chiar reală. Pentru cei care au suficient de mulți bani, încît să-și poată comanda una, care să plătească greșelile efectuate de clonori acolo, jos, pe Pămîntul acela împuțit!

— Trei secunde... două... una... Gata, am penetrat rețeaua, anunță kipul. Am postat imaginea și textul.

— Nu înțeleg...

— Păcatele umane se plătesc pe Pămînt, dar și în cer.

Criminalii cei mai periculoși sînt trimiși să ispășească pe Phoebe, o pușcărie perfectă, de unde evadarea este imposibilă, prin definiție. Numai că unii criminali au bani ca să plătească răscumpărarea, doar știi asta, domnule Barbossa.

Avem laboratorul, clienții și solicitarea. Executăm clone la comandă. Clone direct adulte sau în diferite stadii de vîrstă, care execută anii de condamnare, la locul de muncă, în locul clienților care plătesc. Și care continuă să-și ducă viața, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Legea Zaponsky ne permite acest lucru.

— Legea Zaponsky este decăzută din drepturi!

— Da, dar nu este abrogată. Politicieni deștepți și, evident, corupți, i-au susținut viabilitatea, iar ea funcționează și le permite celor vinovați de diferite delicte să amîne la nesfîrșit scadența faptelor lor.

Dincolo de fereastra ovală, luminile începură să alerge de-a lungul imaginii figurative, iar praful se ridică, în vălătuci groși, izbindu-se de compozitul transparent. Undeva, pe cerul negru, își făcu apariția o nouă stea, de cîteva ori mai strălucitoare decît constelația Cygnus, care domina craterul Hipparc.

— La fix! exclamă Serge, cu admirație. Întotdeauna m-am întrebat cum reușesc AI-urile de la Controlul Spațiului să sincronizeze mișcările atîlor nave, încît să facă întîrzirile aproape insignifiante. Pune-ți asta, domnule Barbossa!

Îi aruncă un obiect albastru la picioare. Terranul se apleca și îl ridică. Era o pereche de cătușe din plastic.

— Și, pentru că ai fost cooperant, îți voi răspunde chiar și la întrebarea nepusă. Ei bine, da, eu sînt directorul Exploatării.

Cînd l-am omorît pe nenorocitul acela, știam că voi avea

necazuri din partea Poliției Federale, așa că mi-am pregătit bine temele pentru acasă. Te-am așteptat sub această acoperire, în timp ce adjunctul meu juca un rol conspirativ. Ai pus cătușele?

Nicholas stătea cu ele în mînă și aștepta ceva ce nici el nu știa ce. Probabil o minune, cum îi sugerase kipul. Nu era pregătit să moară. Dar cine fusese vreodată pregătit pentru asta?

Cît de pregătit fusese Jose acela, clona lui John Ascinter Jr.? Și, chiar, de ce naiba murise?

— Nu am priceput care a fost motivul crimei.

— Evident că tot timpul trebuie să existe un motiv, nu? Altminteri voi, polițiștii, v-ați pierde obiectul muncii. Să spunem că l-am ucis ca să mai pot stoarce ceva bani de la Ascinter, pentru a fabrica altă clonă. E bine, așa? Și acum gata cu vorbăria și fixează-ți cătușele. În două minute, trenul se va așeza pe cosmodrom.

Îl privea cu atîta fixitate, încît bărbatul înțelese că nu-i mai rămăsese nici un spațiu de manevră. Orice întârziere ar fi putut să fie ultima sa clipă trăită în corpul acela. Își vîrî încheietura stîngă în lăcașul semirotund și fixă partea opusă deasupra. Cătușa se închise cu un pocnet ușor.

— Perfect, dădu din cap Serge. Acum, fixeaz-o de piciorul scaunului din margine.

— Dacă nu o fac, o să mă omori. Dacă o fac, o să mor, oricum. Care ar fi avantajul ce m-ar determina să te ascult?

— Avantajul de a mai trăi cîteva ore. Contează?

— Am fost rejectat! se plînse kipul. AI-ul securității locale a schimbat toate parolele și încearcă să afle de unde provine imaginea. Este o chestie de minute să ajungă la noi.

— Nu mai contează, spuse o voce înăbușită, venită din spate. Pentru tine, John Phillip Romero Calvin, nu mai contează nimic, din acest moment. Ai fost atît de... lacom? De prost? De lipsit de noroc? Ți-am spus să-l fi lăsat în viață pe nefericitul acela de Jose. Dar tu, nu și nu... că ți-a călcat pe mîndrie... că i-a mirosit a libertate și că va porni o revoltă...

Nicholas încremeni lîngă scaunul din margine. Salopeta portocalie trecu prin dreapta sa și se apropie de bărbatul rezemat de fereastra ovală.

— Ți-am spus încă de atunci că vom avea parte numai de necazuri: clonele nu mor niciodată pe Phoebe! Asta e LEGEA, Calvin, și tu ai încălcat-o pentru un rahat de mîndrie.

— Tocmai mă asiguram că nu va mai exista nici un pericol din partea domnului Barbossa.

— Plecarea terranului nu va reglementa cu nimic situația. Haile întinse brațul cu pistolul electric în direcția celuilalt, apoi continuă: Ți-am spus, doar, însă tu ai facut-o numai din capul tău. Iar acum o să plătești pentru asta. Pentru tot. Oho, și cum ai să mai plătești! Nici să nu te gîndești că ai putea să resetezi drona, ca să mă vîneze pe mine: sînt doar paznicul AI-ului de securitate, ai uitat? Nici o dronă nu-l vînează pe paznic.

— Ce naiba s-a schimbat, de cînd ai plecat pe teren?

— Totul, Calvin, totul! Imaginea retiniană cu tine făcîndu-i felul nenorocitului aceluia a invadat sistemul video interior și, pînă să-l resetăm, a fost reexpediată spre Pămînt, umplînd memoria serverelor de acolo cu ea.

— Am uitat să-ți spun despre asta, șopti malițios kipul. Vrei să încerc să mă autoînchid, drept pedeapsă? Oricum nu ești într-o dispoziție suicidară prea grozavă, nu?

***

Trenul de containere coborî pe pista de silicon într-o tăcere desăvîrșită. Nicholas încercă să-și închipuie cum ar fi urlat jeturile de frînare în atmosfera terestră, dar nu reuși. Se simțea atît de obosit, încît căsca la fiecare minut.

Calvin fusese legat fedeleș, introdus într-un costum-sac și pus pe o platformă electrică. Haile mai ținea încă pistolul electric în mînă, iar el se întreba dacă îl uitase așa sau aventura nu se încheiase încă și urma să fie din nou folosit.

Se așezaseră pe scaunele din plastic și beau cafea fierbinte din pahare de hîrtie, uitîndu-se unul la altul pe sub sprîncene. Dincolo de fereastra ovală, trîmbele de praf negru, sclipitor, se ridicau spre cer, ascunzînd stelele. Urma să se depună foarte încet pe sol, iar atmosfera avea să rămînă tulbure peste 10-l2 ore.

Gravitație 0,7, își spuse în gînd polițistul și suflă în lichidul maroniu, urmărind cum aleargă pe suprafața ei micile baloane de spumă. Fenomenul care făcuse ca ochiul victimei să rămînă ascuns în apropierea tavanului, parcă în așteptarea cuiva de încredere, căruia să-i spună trista poveste.

— Și acum?

— La biroul directorului a sosit din partea Biroului Federal de Investigații o solicitare de întrerupere a activității și de expediere imediată a ta pe Terra.

— Aha!

— Aha, ce?

— Aha, adică am luat act de solicitarea Biroului, preciză, sorbind din cafea. Cred că va trebui să mai așteptați cîteva ore pentru a-i da curs. Următoarea cursă către Pămînt nu a fost încă încărcată, nu?

Haile îl privi concentrat, apoi începu să rîdă. Corpul i se mișca atît de necontrolat, încît vărsă cîteva picături de cafea. Acestea plutiră cîteva clipe în jurul paharului, apoi zburară, prinse într-un curent de aer, în direcția unei guri de absorbție.

— Chiar ne crezi atît de proști, încît să ne intereseze cererea unui birou de rahat? Pe Phoebe nu are autoritate nici măcar președintele Organizației Națiunilor Spațiale. Or acesta este singura persoană din universul locuit care ar putea să trimită peste noi o legiune de invazie pentru „restabilirea ordinii de drept”. Nu, nu, domnule Barbossa, nu către gogoloiul acela murdar, de sub picioarele noastre te pregătești dumneata să zbori, în următoarele ore, ci către itinerarul deja anunțat de fostul director: Ceres-Juno-Vesta. Îl vei însoți, pentru că, la destinație, va trebui să fie cineva care să-l neutralizeze.

— Nu mă pricep la ucis oameni fără apărare.

— Ha-ha, dar sensibil mai ești, polițaiule! Nu ți-a cerut nimeni să-l omori. Ci numai să-l înscrii într-un loc vacant de muncă, pe asteroizi, și să ai grijă să ajungă acolo. Mai departe, se vor ocupa de el AI-urile locale.

— Și eu?

— Tu? întebă salopeta portocalie și ridică din umeri. Îți vei găsi un loc călduț pe undeva. Sistemul Solar e mare, iar colonizările sînt de-abia la început. Oricum, pe Phoebe nu ești binevenit, cred că ai priceput, în cele din urmă. Iar pe planeta aia nenorocită pîndește FBI-ul. Nu prea ai de ales, nu?

Nu părea să aibă. Ridică din umeri. La urma-urmei, nu-l lega nimic special de bătrîna doamnă albastră.

— Costumul spațial este în ultimul vagon-container. Acolo unde o să-l înghesui și pe Calvin. Să nu ai nici o grijă, va sta sedat pînă la destinație.

Lăsă paharul gol pe un scaun din apropiere și se îndreptă

spre ușă. Aceasta se deschise automat, așteptîndu-l să treacă peste prag.

— Și aici?

— Aici nu se va schimba nimic. Vom fi o colonie penitenciară minieră, care va lucra cu clone, pînă cînd depozitele de gaze rare se vor epuiza. În timp ce pe Pămînt criminalii vor continua să-și facă de cap, Phoebe va prospera din afacerea cu clone-substitutor. De altfel, noul director tocmai și-a luat locul în birou și se familiarizează cu situația.

— Noul director?

Haile rîse. Împunse cu vîrful pistolului în direcția lui.

— Ha-ha, să nu-mi spui că n-ai priceput! Ți-ai șters mîna de sînge unde nu trebuia. O clonă de rezervă, evident. Toți sîntem clone, domnule Barbossa, ce e așa greu de înțeles?

Trecu dincolo de prag și ușa glisă, închizînd ermetic încăperea. Salopeta portocalie se răsuci și bătu cu degetul în compozitul transparent.

— Ca să nu te mai obosești să te întrebi de ce tace kipul din urechea internă... A fost deconectat, în urmă cu cîteva minute, de către AI-ul nostru. Așa că pregătește-te pentru singurătate, polițaiule. Pentru o foarte lungă și tăcută singurătate.

Plecă în direcția platformelor, urmat de sferele de iluminat. Nicholas își atinse urechea cu degetul arătător.

— Ești acolo? subvocaliză, pronunțînd silabele cît mai distinct.

Nu-i răspunse nimeni. Pe cosmodrom ploua cu praf negru, strălucitor, iar stelele de deasupra craterului Hipparcus erau palide și stranii. Îl așteptau, răbdătoare, să ajungă mai aproape de ele.

Nicholas Gianini Barbossa se cutremură fără voie. Niciodată nu plecase mai departe de Terra decît îl putuse duce Liftul Spațial. Acum însă îl aștepta un drum de trei săptămîni, în condiții de gravitație zero, legat între hamuri elastice și într-un întuneric deplin. La numai doi metri de clona John Phillip Romero Calvin, care avea măcar avantajul că dormea un somn fără vise.

La urma urmei, părea că el era cel vinovat și că ispășea un păcat, nu clona-Calvin. El, omul. Cine-i spusese lui că era om? Gravitația 0,7 era considerată normală de corpul unei clone. Își aminti, cu spaimă și încrîncenare, că nu simțise nici o diferență între gravitația terrană și cea de pe Phoebe.

Vru să îl întrebe ceva pe kip, apoi își aduse aminte că

tăcerea urma să fie prietena lui pentru eternitate. Strînse fălcile și deschise ușa containerului în care aștepta costumul presurizat.

Păianjenul cosmic

Jansen Ansbach se lăsă pe speteaza fotoliului și își frecă ochii cu dosul palmelor. Deși în cabina de susținere biotică temperatura era constantă, simțea cum îi îngheață degetele de la picioare. Poate că i-ar fi prins bine un somn de recuperare. *Personalitatea* nu s-ar fi opus. Ar fi preluat supravegherea directă din modulul manual și ar fi direcțional un fascicul de unde alfa în direcția capului său. Iar Cattaneo nici nu ar fi aflat despre asta, decît dacă, după ce ar fi revenit, ar fi consultat istoricul fișierelor recente.

Fotoliul se clătină sub el, preț de o clipă. Poate că adormise și singur, apoi se trezise brusc... O alarmă de purpură prinse să licărească deasupra iconului care simboliza zburătorul individual al lui Monty. Apoi *personalitatea* îi trimise o imagine cu jetul de hidrogen care începuse să țîșnească de sub bătrîna carcasă, profilată în partea stîngă a ecranului.

— Infovizare de pericol imediat pentru Monteore Cattaneo, pîlpîiră în aer simbolurile. Consola de susținere a artefactului 1112 AN a început să cedeze în punctele de tensiune maximă. Estimez că efectul de rotație al toroidului va duce la fracturarea consolei în 14 puncte, iar desprinderea artefactului îl va conduce pe o orbită de contact cu Ospedale în 12 minute și 25 de secunde. Recomand retractarea ghearei de andocare și trecerea combustiei chimice în faza de preaprindere. Curs de desprindere 110-ADD108 în planul eclipticii.

Exact asta le trebuia în acel moment!

Jansen înjură și își desfăcu grăbit centura care-l țintuia în fotoliu. Doza cu energizant zbură de pe brațul consolei și lichidul se împrăștie în bule sferice întunecate, de diferite mărimi, prin spațiul strîmt al încăperii. Strîmbă din buze, dar se abținu. În acel moment, cel mai important lucru era să facă să se stingă alarma purpurie. Se concentră asupra șirului de iconuri din dreapta pupilelor și expedie o serie comenzi servilor exteriori, care-l însoțeau pe Monty. Apoi îi trimise acestuia raportul *personalității* și se pregăti de accelerare.

Curat ghinion! își spuse, în timp ce calcula cel mai rapid vector de îndepărtare.

Se găseau la marginea Sistemului Ross 154, la nici 10 ani-

lumină de bătrîna Terra. El și prăpăditul de Monty erau prospectori individuali, dar ajunseseră aici ca urmare a unui serviciu de curierat rapid pentru o firmă de pe Neptun. Cînd nu aveau bani să cumpere licențe de prospectare, trebuiau să se mulțumească cu orice le-ar fi băgat ceva în cont. În afară de nenorocitele de taxe, „Ospedale” avea nevoie de servicii semestriale de întreținere. Fără acestea și, mai ales, fără capsulele cu carburant, ar fi zăcut andocată prin cine știe ce port, iar ei ar fi jucat zaruri pe organe dispensabile.

Cînd descoperiseră *Cimitirul xenoc* crezuseră că le-a pus Dumnezeu mîna în cap. Deși nici Jansen și nici Monty nu erau credincioși. Și nici structura de peste 1200 km în diametru nu era chiar un cimitir, în înțelesul străvechi al cuvîntului.

Monty fusese curios și pierduse cîteva minute, pe urmele unui chestor, în Rețea, pentru a descoperi că un cimitir era un loc special, unde oamenii Erei Prespațiale își îngropau morții. Un fel de oraș cu locuințe subterane din lemn pentru cei care nu mai voiau să locuiască la suprafață și să respire aer, rînjise el, explicîndu-i lui Jansen definiția furnizată de chestor. Ei bine, structura nu reprezenta pămîntul folosit pentru a-i îngropa în el pe decedați și nici numărul imposibil de numărat de nave extraterestre, andocate în interiorul ei, nu erau chiar oameni morți.

Mai degrabă un fel de muzeu.

În ciuda evoluției galopante a sistemelor de stocare a informației, conceptul de muzeu nu dispăruse. Adevărat că, în prezent, toate muzeele existau numai în mediul virtual, dar ideea conta, la urma-urmei. *Cimitirul xenoc* părea mai degrabă un muzeu, decît orice altceva, dar Monty insistase să rămînă la prima denumire, iar el nu găsise motive să se opună.

La urma urmei, numele nu prezenta nici o importanță, cînd aveau să facă publică descoperirea, Administrația avea să-l cartografieze pe hărți cu simboluri decagrafice, care să poată fi citite și recunoscute de către AI-uri. Nimic nu urma să mai rămînă la fel, din acel moment. Nici măcar situația lor de prospectori periodici. Dacă aveau să-și joace cărțile cum trebuie, urmașii urmașilor lor, de peste 20 de secole, nu mai trebuiau să miște nici măcar un deget pentru a-și cîștiga existența.

Și ce existență! își linse buzele Jansen Ansbach, în timp ce plutea prin fața ecranului consolei principale, codificînd

instrucțiunile de pornire a motoarelor auxiliare. Vor fi mai bogați decît oricine altcineva din lunga istorie a umanității. Iar dacă vor avea ghinion... Ei bine, nici măcar nu ar trebui să se gîndească la asta.

„Presiune variabilă în rezervorul trei, infoviză personalita-tea și Jansen simți tremurul aerului în jurul corpului. Acțiune recomandată: purjarea în spațiu a elementului instabil, închiderea și etanșarea gurii de evacuare, apoi presurizarea containerului cu aer atmosferic.”

Da, al dracului ghinion! înghiți în sec bărbatul, în timp ce își prindea tălpile de un covoraș de fixare. Dacă decomprima rezervorul cu combustibil chimic, rămîneau fără posibilitatea de a se mișca în jurul *Cimitirului*. Dacă trecea peste recomandarea *personalității*, exista o șansă importantă să provoace o stare de instabilitate în mentalul acesteia, care urma să se reflecte, mai tîrziu, în recomandările pe care avea să le facă, cu ocazia diverselor evenimente de pe traseul de revenire în Sistemul Sol. Și mai era și chestia cu calculele complicate pe care trebuia să le opereze împreună cu computerul de pilotaj pentru eludarea sistemelor de decompensare, care cădeau în sarcina *personalității*, în mod obișnuit.

— Care sînt șansele de a continua zborurile scurte, în jurul *Cimitirului*, fără rezervorul trei?

— 36 la sută, răspunse prompt *personalitatea*. Se poate folosi Zburătorul de salvare pe post de booster dreapta. Mai sînt 10 minute și 47 de secunde pînă la contactul cu artefactul 1112 AN.

36% era un procentaj acceptabil, în acea situație, socoti Jansen și se uită cîteva clipe, pe coloana holo, la Monty, care se chinuia să-și desprindă uneltele de costum, înainte de a declanșa jeturile de ghidare. *Cimitirul* se rotea extrem de lent, ocultînd îndepărtata stea Ross. 36% însemna că aveau șansa să rămînă în cărți și că, eventual, puteau să renunțe cu totul la Zburător, în cazul în care ar fi suferit vreo avarie, din partea meteoriților, ori a unei manevre riscante de apropiere de structură.

— În cît timp poți purja heliul?

Personalitatea îi trimise un tabel: două minute și patruzeci de secunde pentru deschidere, purjare și inspectare a stării tehnice, după procedură; un minut și cincisprezece secunde pentru închidere și etanșare; cincizeci de secunde pentru

presurizare și un minut și opt secunde pentru reinițializarea întregului sistem. Timp mai mult decît suficient pentru recuperarea lui Monty și pentru aprinderea combustiei chimice.

Își trimise acordul și se grăbi să ajungă pe coridorul dintre cabină și spațiile de depozitare. De acolo, folosind inelele de ghidaj își repezi corpul către stînga, ocolind modulul de fuziune și îndreptîndu-se către sasul manual de intrare-ieșire din navă. În cabina-tampon, luminile erau pe verde.

Măcar aici să fie totul în regulă! oftă Jansen și se grăbi să îmbrace costumul din carbonit. Își legă centura de susținere de clama de sub tabloul comenzilor și așteptă pînă ce computerul permise acțiunea de decompresie. Deși se ținu cu ambele mîini de bara de susținere, trupul aproape că îi zbură spre exterior, odată cu ultimii atomi de aer, care se pierdură imediat în vidul întunecat. În cele din urmă, își desfăcu mănușile de bară și se lăsă să plutească spre cadrul ușii.

După cum se aștepta, trei din cei patru servi mecanoizi ce-l însoțeau pe Monty se prinseseră deja cu ajutorul magneților de elementele de ghidare și trecuseră în modul de așteptare. Ultimul era lipit de umărul stîng al lui Monty și îl ajuta se execute rotirea necesară intrării, cu ultimele resurse de energie ale bateriei. Întinse brațul, apucă unul din șnururile de tracțiune care pluteau în jurul camaradului său și-l trase în interior, după care apăsă pe butonul de închidere. Trapa tresări o clipă, nehotărîtă, apoi se închise încet, tăind semnătura neagră a vidului exact deasupra cadrului superior al ușii.

Ochii lui Monty îl urmăreau încordați. Jansen îi făcu semn să se grăbească cu pătrunderea în spațiul de dezechipare, apoi accesă *personalitatea* și îi trecu comanda.

— La dracu'! zise Monty, după își scoase sintetizatorul de aer din gură. Găsisem o posibilitate de intrare. Un cadru, probabil o evacuare secundară. Cred că servii ar fi fost în stare să o forțeze.

— Ghinion! bombăni Jansen. Trebuie să părăsim totul, să ne salvăm pielea și să o luăm de la capăt. Cît mai avem?

— Șase minute și treizeci și două de secunde, infoviză *personalitatea*. Reveniți în cabina de susținere biotică și pregătiți-vă de aprindere.

Se grăbiră să se prindă de inelele de ghidaj și țopăiră pe ele pînă în cabină. Se lăsară în fotolii și cuplară centurile. Monteore

Cattaneo smulse un plasture de alcool sintetic din punga cu accesorii și îl lipi pe încheietura mîinii drepte. Jansen clătină din cap, dar nu spuse nimic.

— Aproape că reușisem, scrîșni bărbatul cu părul alb, tuns foarte scurt. Dacă mai aveam un sfert de oră, intram.

— Dacă... se strîmbă celălalt. Sîntem aici de două săptămîni terestre standard și, de fiecare dată cînd ne apropiem de un rezultat, ne întoarcem la acest blestemat de „dacă”. În cele din urmă, va trebui să cedăm și să punem cap compas către Sistem. Nu vrem să fim considerați dispăruți de către Autoritatea Zborurilor.

Era cel mai rău lucru care i s-ar fi putut întîmpla unui prospector sau unui negustor. Deoarece majoritatea navelor nu dispuneau de asigurare, orice întîrziere mai lungă de o lună standard față de programul anunțat înainte de plecare era considerată o pierdere a navei și a echipajului. Revenirea acesteia, în indiferent ce fel de condiții, dincolo de acest termen, presupunea căderea ei sub controlul unei forțe xenoce dușmane și, în mod automat, forțele militare de la marginea Sistemului Sol primeau ordin să o elimine.

Dar parcă și mai rău încă ar fi fost să revină, în timp util, și să fie nevoiți să predea copia după jurnalul de bord automat. O astfel de descoperire, absolut fabuloasă d.p.d.v. științific, le-ar fi adus, fără nici o îndoială, „Steaua Sudului” cu eghileți de diamante, titlul de *seniori* ai spațiului, probabil cîteva milioane de solari în cont și multe invitații la dineuri prăfuite și plictisitoare. Dar norocul politic și bogăția fabuloasă aveau să-i ocolească. Alții mai șmecheri sau mai cu relații decît ei s-ar fi ales cu grosul recompensei, iar ei ar fi trebuit să înghită gălușca.

Așa se întîmpla întotdeauna, își spuse Jansen și se hotărî să nu comenteze nimic pentru a nu-l amărî și mai tare pe prietenul său. Era un fel de lege de neocolit a psihologiei sociale, care-i punea pe cei care transpirau cinstit pentru un rezultat într-o poziție imbecilă, iar pe cei care pîndeau la cotitură într-una favorabilă, fără nici un efort și, mai ales, fără nici un merit.

— Și acum?

Nu mai apucă să răspundă. *Personalitatea* le trimise pachetul cu date operaționale chiar în clipa în care rachetele chimice inițiară aprinderea, iar *Ospedale* tresări surprinsă și prinse să se miște încet către partea stîngă, îndepărtîndu-se de marginea

Cimitirului.

— O luăm de la capăt, spuse într-un tîrziu, fără să-l privească. Cred că mai avem timp exact pentru o tentativă. Dacă nu reușim nici acum, asta e... O băgăm pe *Ospedale* în carantină, apoi o vindem la Recuperări Metalice, iar noi ne apucăm de frecat boașele vreunui magnat de la Industrii.

Spera din toată inima să nu fie așa.

Își amintea cu neplăcere aproape fizică de acei ani petrecuți în Solstitium, după ce părăsise internatul, deoarece împlinise vîrsta majoratului. Făcuse de toate ca să supraviețuiască: dormise prin conducte de vacuum dezafectate, împărțind culcușul cu șobolani modificați genetic; spălase geamurile exterioare ale zgîrie-norilor de la marginea Coloniilor, agățat în hamul îngust de la capătul brațului macaralei de ridicare; vînduse droguri sintetice, *farina* și chiar arme unor golani mai mici decît el, care se străduiau să schimbe Administrația locală; boxase în ring contra unor foști campioni regionali și servise drept sac de ciomăgeală pentru cîțiva viitori campioni; incendiase locuințele improvizate ale peonilor de la periferia Brasiliei, trăsese în oamenii Forțelor Speciale și furase tot ceea ce avea o cît de mică valoare comercială.

Norocul său, singurul, marele, adevăratul său NOROC fusese că se aflase în momentul potrivit la locul potrivit, o singură dată în toată amăreala aceea căreia cineva neinspirat îi spusese viață: începutul unei revolte spontane a docherilor din Portul Spațial Alhambra îl surprinsese în interiorul incintei de securitate, vînzînd cârduri contrafăcute unor marinari beți; alarma de ridicare pe orbitele joase îi determinase pe căpitanii ghinioniști, rămași în pană de echipaje, să-i racoleze fără prea multă vorbărie pe toți cei pe care putuseră să pună mîna la timp. Iar el fusese unul dintre aceia care semnaseră contractul, fără ca măcar să citească la ce anume se angaja, fericit că, în sfîrșit, reușea să scape din cloaca împuțită a Pămîntului. Dacă ar fi fost nevoie, și-ar fi cedat chiar și un braț pentru asta. Eventual, chiar pe cel cu care semnase. Dar nu fusese nevoie.

Noroc chior, așa cum în clipa aceea aveau ghinion curat.

Jansen Ansbach strînse mai tare brațele tari ale fotoliului de pilotaj și se strădui să închidă ochii, ca să nu fie atent la mulțimea datelor pe care *personalitatea* le transmitea cu numai cîteva fracțiuni de secundă mai înainte ca să le aplice asupra

comenzilor navei.

Ospedale se mai cutremură o dată, atunci cînd inițierea arderii fu declanșată și în boosterul de pe partea stîngă, apoi totul reintră în normalitatea calmă a unui zbor obișnuit de interior de Sistem.

„Îndepărtează-ne la 250 km de structură, infoviză către *personalitate*. Apoi plasează nava pe orbită de revenire, în zona sudică."

Și urmară referințele astronomice de rigoare.

Răsuci capul către Monty. Acesta părea că adormise, cu ochii pe jumătate închiși, sforăind abia auzit. Jansen clătină din nou din cap: Cattaneo avea cel mai ciudat mod de a se concentra, dintre toate persoanele cu care lucrase pînă la el. Și lucrase cu cîteva la viața lui, era foarte sigur de asta.

***

Să încercăm o altfel de abordare, propusese Monteore Cattaneo.

Și încercaseră.

Ospedale plutea acum la 12 km de *Cimitir*, ușor înclinat în planul eliptici. Fiind atît de apropiat, părea un neînsemnat grăunte de praf cosmic, nimerit în umbra unei gigantice gazoase, încremenită în rotație.

De fapt, nu chiar oprită, se corectase Jansen, examinînd cu coada ochiului șirul de indicatori de poziție transmis în mod continuu de *personalitate*. Structura se mișca. Incredibil de lent, probabil cu cîțiva metri într-un interval de 24 de ore, dar se mișca. Poate că era o mișcare inerțială, provenită de la viteza de deplasare avută inițial. Sau poate că era vorba despre efectul gravitațional foarte slab al stelei Ross 154.

Abandonul anterior fusese cel de-al treilea.

Primul se petrecuse la numai cîteva ore după descoperirea *Cimitirului*. Se odihniseră în cuva hipnotică, după oboseala rutinei de zbor, apoi se repeziseră către cel mai apropiat artefact, andocat de brațul poliarticulat al structurii. Îi spuseseră, la întîmplare, „Vega", iar Monty, care era specialistul în EVA al misiunii, sărise direct din cuvă în costumul spațial, apoi în șaua zburătorului. Entuziasmul fără margini era amplificat și de ideea că, pe lîngă munții de solari strălucitori pe care-i vedeau

ridicîndu-se de jur-împrejurul lor, urmau să devină, probabil, unele dintre cele mai importante și impresionante personaje ale istoriei. Dacă nu cumva chiar cele mai importante. Pedagogiile ambulatorii urmau să aibă secvențe întregi pline cu informații despre viața lor și cu imagini din trecutul comun de prospectorat. După mai puțin de trei ore de examinare a uriașei astronave xenoce, un val de radiații apărut din senin dăduse peste cap senzorii și-i făcuse să fugă mîncînd pămîntul, către sudul Structurii, punînd între ei și „Vega” peste cinci sute de kilometri.

O nebunie, apreciaseră de comun acord, după care se consolaseră repede. Milioane de nave așteptau cuminți, agățate în sistemele mecanice de andocare, chiar sub nasul lor. Nu aveau decît să întindă mîna. Și o întinseseră din nou.

Alpha Centauri era o navă destul de asemănătoare cu o pisică-de-mare plutind în vechile oceane ale Pămîntului. Asta dacă reușeai să o vezi în toată dimensiunea ei impresionantă. Pentru aceasta, fuseseră nevoiți să se îndepărteze aproape o sută de kilometri și să efectueze un zbor-șurub pe diagonala imaginară nord-sud a *Cimitirului.* Atunci consumaseră aproape o treime din combustibilul chimic necesar prospectării. În mod inutil, apreciase Jansen. Ba absolut cu folos, ripostase Monly. Dacă nu ar fi efectuai zborul, nu ar fi avut de unde să afle că locul cel mai bun pentru intrare era acela unde coada ascuțită ca o lance se îmbina cu așa-zisul trup semidiscoidal.

Se certaseră și Monty refuzase să execute o EVA de recunoaștere. Așa că Jansen fusese nevoit să îmbrace costumul greoi, să-și caute minute în șir poziția cea mai bună în șaua zburătorului și apoi să părăsească „Ospedale” cu o strîngere de inimă, cum nu mai trăise pînă atunci. Evident că Monteore nu-i adresase nici măcar un cuvînt pe toată durata misiunii și el trebuise să se mulțumească numai cu sfaturile și indicațiile de poziționare venite de la *personalitate*. Iar cînd, în sfîrșit, ajunsese în dreptul punctului de îmbinare, se văzuse obligat să-i dea dreptate celuilalt: o adîncitură întunecată, cam de dimensiunile zburătorului său, se decupa în lumina tăioasă a proiectoarelor.

Ii dăduse dreptate, dar nu-i transmisese nici o informație cu privire la asta. Ba, mai mult, îi ordonase și *personalității* să nu îi comunice nimic colegului său, subliniind că era vorba despre o

surpriză. *Personalitatea* înțelegea sensul foarte uman al cuvîntului surpriză. Și, oricum, cădea sub incidența Priorității Zero, care preciza că trebuie să se supună comenzii celui mai înalt în funcție dintre colaboratorii umani.

Iar Jansen Ansbach era conducătorul de facto al expediției. Așa era consemnat în actele navei, dar și în coordonatele sale mnemotehnice.

Astfel că Monteore nu știuse nimic despre aventura colegului său pînă cînd alarma sunase din nou în cabina de susținere biotică, iar computerul de bord introdusese on-line imaginile exterioare, trecînd peste blocajul impus de *personalitate*. Și văzuse. Jansen poziționase zburătorul paralel cu intrarea, trăsese cu o ventuză către peretele cel mai apropiat al astronavei, așteptase derularea firului, prinsese pe el trăgătorul și se deplasase spre înainte prin forța mușchilor. Cînd ajunsese la mai puțin de douăzeci de metri de țintă, o strălucire orbitoare se inițiase pentru o miime de secundă, firul de carbonit ce ar fi trebuit să suporte o presiune de pînă la 180 de tone-forță plesnise foarte aproape de punctul de prindere al ventuzei, iar trupul brusc neajutorat al lui Jansen pornise într-o mișcare haotică de rostogolire, în direcția opusă navei. Pînă ca el să-și revină din supriză și să apuce să reacționeze, *personalitatea* inițiase deja rutina specială de salvare pentru astfel de cazuri și lansase pe traiectorii de întîlnire patru servi. În mai puțin de zece minute, se afla în cabina de decompresie a sasului manual, iar Monty, revenit la sentimente mai bune, îl aștepta deja acolo cu o doză de cafea fierbinte și un analgezic ușor.

Încercarea lui Monteore Cattaneo de a pătrunde prin așa-zisa deschizătură se soldase cu încă un eșec. De această dată, zburătorul își pierduse imobilitatea față de Structură și începuse să se îndepărteze încet, dar constant, derulînd firul de legătură pînă la limita maximă și făcîndu-l să plesnească pentru a doua oară. Spre norocul său, Monty se găsea încă ancorat de el. Așa că nu avusese nici o problemă în a se cățăra pe zburător și a reveni la comenzi. Abandonaseră ideea unei a treia tentative, la sfatul *personalității*, care îi asigurase că aveau mult mai multe șanse de izbîndă, dacă își încercau norocul în altă parte și după o perioadă de odihnă la activ.

Așa că se găseau în fața lui „Gulf Stream”, un cilindru perfect, lung de 12 km și cu un diametru de 4 km, prins între

două tije enorme pe suprafața de andocare. Era cel mai *uman* artefact pe care-l văzuseră pînă atunci. Și văzuseră aproape zece mii cu ochii lor, în afară de cele peste o sută optzeci de mii catalogate de *personalitate*. Era uman chiar și prin faptul că dispunea de o trapă de intrare, extrem de asemănătoare cu aceea a lui Ospedale, numai că avea formă triunghiulară și se deschidea exclusiv manual. Asta după ce-i armai sistemele de presiune, care se goliseră în urmă cu cine știe cîte secole. Sau milenii.

Monteore Cattaneo trăsese un tub flexibil din cuva cu articole pentru reparații urgente exterioare, reușise să-l fixeze în conducta aferentă a „Gulf Streamului" cu ajutorul unei spume fluorhidrice rezistente la temperaturile scăzute ale vidului cosmic, apoi pompase heliu-3 vreme de cinci ore, răstimp în care revenise de două ori în navă, mîncase, băuse o cafea și un energizant și chiar jucase șah cu *personalitatea*.

După ce sistemul de conducte al cilindrului se umpluse, dăduse comanda de expandare a heliului și, cu ajutorul presiunii interne astfel obținute, activase comenzile manuale și deschise-se sasul.

Asta se întîmplase în urmă cu mai multe ore, iar de atunci Jansen se chinuia să se mențină treaz pentru a primi informațiile transmise din interior și pentru a realiza interfața cu *personalitatea*, în vederea rezolvării diferitelor probleme tehnice pe care Monty le întîmpina, în timp ce înainta prin coridoarele pustii ale astronavei xenoce.

— Cum e? îl întreba din sfert în sfert de oră, plictisit de atîta lipsă de activitate.

— Bine, răspundea invariabil celălalt și întrerupea legătura.

Era bine. Kilometri de coridoare perfect drepte, întretăiate din loc în loc, conform unei geometrii arhitectonice greu de înțeles, de tot soiul de conducte curbe, de scări care coborau sau urcau spre nicăieri, și de praf. Centimetri de praf, care se înălțau asemenea unei ninsori cenușii, depunîndu-se încet de tot în urma prospectorului și îndulcind liniile tăioase ale urmelor încălțărilor speciale.

Jansen vedea tot ceea ce vedeau și ochii ranforsați ai colegului său, *personalitatea* avea grijă de asta. Atîta doar că, spre deosebire de el, avea posibilitatea să reia anumite secvențe și să revadă aspectele interesante din mai multe

unghiuri. Așa făcu și atunci cînd acesta trecu pe lîngă plaforma roșie, situată la nivelul bustului, fără să o bage prea mult în seamă. Cînd activă o vizionare de jos în sus, realiză că era, de fapt, vorba despre un lift pneumatic.

— Funcționează prin presiune, Monty, îl asigurase el, atunci cînd acesta bombănise, nemulțumit că-l silea să se întoarcă. *Personalitatea* spune că, teoretic, există șansa ca la capătul său inferior să existe un mijloc de transport automat.

Dacă și acesta ar merge prin sistemul de presiune, ai putea să scutești o groază de timp.

Liftul îl coborîse timp de aproape zece minute, iar la capătul celălalt era o stație-terminus pentru un mecanism funcționînd cu gaz sub presiune.

— Cred că termenul adecvat este cel de metrou, îi transmise el, cînd mijlocul de transport sosi din întuneric și încetini pentru a se opri cu totul alături de Monty. *Personalitatea* spune că, într-un trecut foarte îndepărtat, constituia principalul mijloc de transport în orașele pămîntene. Și, pentru o perioadă scurtă, de 30 de ani, și între coloniile marțiene.

— Nu cred că voi reuși să ajung prea departe cu el, se strîmbă neîncrezător Monteore, dar se urcă, totuși, în capsula acoperită cu arabescuri ciudate. Oricît de mult ar expanda heliul, nu va reuși să acopere întreg acest sistem, Jansen. E uriaș. Un fel de microcosm.

— Măcar o să le lase mai aproape de o zonă în care să avem acces la centrul de comandă. Asta este șansa noastră, Monty, băiatule. Dacă decriptăm cîteva din secretele hărților lor de navigație, am pus-o! S-ar putea să vină dintr-un sector galactic de unde nu avem nici o informație astronomică.

Mototoli doza de hîrtie reciclabilă și o azvîrli în tocător, în sfîrșit, aveau o nenorocită de șansă! O nenorocită de speranță, mai înainte ca tipii ăia duri din Forțele Speciale să-și lipească navetele de spațiile de andocare și chiar ei înșiși, formidabilii descoperitori, să fie obligați să-și cumpere jetoane de intrare și să nu se poată apropia de *Cimitir* decît însoțiți de ghizi și numai urmînd culoare special trasate între puncte de vizionare, lipsite de orice interes.

— Mai ai aer pentru trei ore și douăsprezece minute. Iar energie pentru reglajele termice încă opt ore, îi infoviză el, căutînd din ochi sandvișul, uitat în spatele unui bloc-monitor.

Mai funcționează marcatorul de drum?

Toate costumele erau dotate cu astfel de marcatoare, care pompau din trei în trei minute cantități microscopice de feromoni sintetici, pe locul unde se așeza talpa piciorului. La întoarcere, nu trebuia decît să cuplezi detectorul de feromoni și era practic imposibil să rătăcești drumul, indiferent cît de complicat s-ar fi dovedit acesta.

Funcționa, îl asigură Monty. Se întinsese pe două banchete de plastic și se străduia să ațipească. Jansen nu-l condamna pentru asta. Într-o explorare atipică, 80% din timp era o lălăială prelungită, numai bună să toace mărunt nervii. Aproape că se simțea îndemnat să facă și el același lucru. În definitiv, la ce naiba era bună *personalitatea* aia, dacă expedițiile de recunoaș-tere aveau nevoie de supraveghere umană?

Nu apucă să-și răspundă însă la întrebare. De altfel, se îndoia că ar fi nimerit varianta cea bună. Și nici nu reuși să găsească sandvișul. Vagonetul se opri brusc, iar Monteore se rostogoli în genunchi. Se ridică înjurînd, apoi se aplecă deasupra bordului. Jansen văzu mulțimea de luminițe clipind într-o manieră deconcertantă.

— Cred că mecanismul ăsta e încă funcțional, dar a înțepenit pentru că, pur și simplu, a ajuns la capătul drumului.

Apăsă pe o clapetă și ușa se deschise în spatele său.

— Acum, nu-mi rămîne decît să sper că îl voi putea folosi și la întoarcere. Dacă nu...

Dacă nu, îi continuă Jansen ideea, ștergîndu-și fruntea de transpirație, treaba era groasă rău. Nu mai existau urmele cu feromoni, iar drumul înapoi s-ar fi putut transforma într-un mic calvar. Prefera să nu se gîndească la asta. La naiba, avea tot timpul să o facă atunci! Dacă s-ar fi dovedit că era cazul.

Monteore Cattaneo părăsi capsula iluminată și ajunse pe un coridor îngust și foarte înalt.

— Și acum?

În spate, vagonul dormita pe șină, torcînd ușurel. În față, drumul se bifurca spre stînga și spre dreapta, fără nici un semn indicator. Și chiar dacă ar fi fost, se strîmbă Jansen, cine l-ar fi putut înțelege? Exact atunci se întrerupse legătura și se trezi singur în cabina de susținere biotică.

— Monty?!

Strigă, țipă, infoviză o mulțime de mesaje, dar rezultatul

rămase același, ca la început – nu dispunea de nici un fel de acces la universul în care se mișca Monty. Și nici la Monty însuși.

— Ai două opțiuni, îi comunică *personalitatea,* atunci cînd îi ceru sfatul. Să trimiți un serv după el sau să te duci tu însuți.

— Care sînt șansele de a-l găsi?

— Minime. În ambele cazuri, sub 15 la sută. Din cauza metroului. Există o șansă să poți apela o nouă capsulă sau chiar pe cea folosită de Monty Dar nu poți să ai nici o certitudine că vei nimeri combinația de taste pe care a format-o el pe comenzile acesteia pentru a ajunge exact în același loc.

Jansen Ansbach trase un pumn în peretele de sticlă al cabinei. Aproape imediat pielea de pe degete începu să i se învinețească.

— Al dracului ghinion! blestemă și își frecă locul dureros cu degetele celeilalte mîini. Care este propunerea ta?

— Una care n-o să-ți convină prea mult, răspunse plat *personalitatea.*

— Atunci, mai bine n-o mai spune.

Își prinse capul în palme. Litera Regulamentului Ghildei: părăsirea prospectorului care nu răspunde la apel timp de 15 minute și continuarea misiunii. Adică a revenirii spre Sistemul Sol, în siutația de față.

— Au trecut 11 minute și 15 secunde de cînd Monteore Cattaneo nu a răspuns la nici un apel, infoviză *personalitatea*. Să încep inițierea procedurilor de desprindere și să stabilesc cursul de îndepărtare de Structură?

— Nu încă, răspunse, după cîteva clipe de nehotărîre.

Ce ar fi putut să facă? În cazul în care s-ar fi hotărît să aștepte peste răgazul impus de regulament, *personalitatea* ar fi putut să-l considere inapt pentru conducerea expediției, l-ar fi adormit cu un gaz soporific și ar fi luat deciziile de una singură. Dacă i-ar fi permis inițierera procedurilor...

Ghinion, de trei ori ghinion!

Trase o rafală de înjurături, dar fără nici un efect vizibil. Oare Monty cum s-ar fi descurcat, dacă ar fi fost în locul lui? L-ar fi abandonat, pur și simplu? Sau ar fi făcut pe dracu-n patru să-l recupereze?

— Au trecut 12 minute și 38 de secunde de cînd nu am mai recepționat nici un fel de apel de la Monteore Cattaneo, repetă *personalitatea*. Care sînt dispozițiile de comandă?

Trebuia să obțină un răgaz, o întîrziere, orice care să-i dea o amărîtă de șansă camaradului său. Jansen își supse dinții pătați de sucurile mineralizante. Nava nu ar fi putut să pornească decît dacă el ar fi fost în afara oricărui pericol. Adică, dacă de bună-voie sau sedat, ar fi fost instalat într-un fotoliu și rutina asigurărilor de zbor ar fi fost declanșată.

— Pregătește nava de desprindere, comandă el. Mă duc să mă asigur că sasul manual a fost închis corect la ieșirea lui Monty.

Plecă, mai înainte ca *personalitatea* să își dea acceptul sau să protesteze împotriva deciziei sale. Pe coridor, luminile portocalii de atenționare a personalului clipeau vioi, suprapunîndu-și licărul peste acela albăstrui al iluminatului de fond. Inelele de ghidaj atîrnau inerte în suporturi. Se repezi înspre ele, exact în clipa în care infovizarea îi pîlpîi în colțul drept al ochilor.

— Jansen Ansbach, mai ai 64 de secunde să ajungi în fotoliul din blocul de comandă. Părăsește orice activitate în curs și îndreaptă-te în acea direcție.

Șuieră nervos și se agăță de primul inel, repezindu-și corpul cu forță înainte. Modulul de fuziune apăru după prima jumătate a rotației. Înșfăcă cel de-al doilea inel.

— Jansen Ansbach, au mai rămas 52 de secunde pînă la inițierea procedurilor. Nu te îndrepți în direcția corectă, în vederea desprinderii navei. Repet: nu te îndrepți în direcția corectă.

Încercă să scuipe, enervat și gîfîind din cauza efortului, dar picăturile rotunde de salivă plutiră foarte puțin înaintea sa, apoi i se lipiră de față și de mîini. Trase cu putere de inele și efectuă cealaltă jumătate de rotație în jurul modulului.

— Acesta este ultimul avertisment, Jansen Ansbach. Dacă nu te conformezi procedurii Regulamentului, voi fi obligată să te sedez și să utilizez doi servi pentru a te aduce în blocul de comandă. Injectoarele de gaz vor fi deschise în cinci... patru... trei...

Jansen întinse mîna, prinse ultimul inel și își smuci trupul către înainte. Apoi strînse pleoapele, pentru ca jetul de gaz să nu-i împăienjenească privirile cu lacrimi și trase puternic aer în piept. Șansele să reușească să atingă panoul interior al sasului mai înainte ca afurisita de *personalitate* să aibă timp să i le blocheze i se păreau din ce în ce mai mici, acum că se găsea la

nici cinci metri de acesta. Cel mai probabil că avea să atingă peretele și, pînă să reușească să desfacă protecția din plastic a comenzilor manuale, gazul avea să-l învăluiască din toate părțile. Inevitabil, va trebui să respire...

— Atenție, Jansen Ansbach! Sistez procedurile de desprindere pentru *Ospedale*. Infovizare în curs de recepție din partea lui Monteore Cattaneo. Calitatea imaginii este la 63 la sută din cea normală, iar cea a sunetului la 49 la sută. Încerc să îmbunătățesc pixelizarea, pe măsură ce fac retransmisia. Ce curs de rezervă recomanzi?

Curs de rezervă, pe naiba!

Jansen se opri la doi pași de ușa rotundă a sasului și se sprijini gîfîind de perete. Luminile pîlpîitoare nu i se mai păreau tot atît de calme ca la început. Ochii îl usturau deja și, cînd închise pleoapele, infovizarea începu să se deruleze.

Vedea din nou prin ochii lui Monty și auzea prin urechile lui. Din cauza paraziților, i se părea că imaginile sînt bidimensionale, iar sunetul monofonic. Dar ceea ce zărea depășea orice imaginație. Orice vis. Sau orice coșmar. Depindea numai de care parte a baricadei te situai pentru a face aprecierile.

— ...habar n-am dacă vedeți sau măcar dacă mă auziți...

Jansen... îmi pare rău că nu poți fi și tu... aici... Este teribil!

O sală imensă (Jansen bănuia că are cel puțin cinci km lungime și cam vreo doi km lățime), cu un plafon acoperit în întregime de o vegetație tropicală luxuriantă, dominată de liane care atîrnau pînă aproape de jumătatea înălțimii. De parcă o pădure s-ar fi întors brusc cu rădăcinile în sus, lăsînd vîrfurile să spînzure către sol. Dacă și-ar fi încordat privirile, era sigur că ar fi putut surprinde mișcările furișate ale unor stranii animale cățărătoare, precum și ale unor zburătoare mărunte, cu aripi acoperite de piele. Dar Jansen/Monteore nu aveau nici un motiv să facă acest lucru, cu atît mai mult cu cît pe podeaua cavernei artificiale...

— ...cred că numai *personalitatea* ar putea să facă discriminările necesare, în arhiva de preistorie a umanității, ca să confirme asta... eu cred... că... reprezintă evoluția unei... încrengături umane, dispărută de pe scena... evoluției... Mi se pare neîndoios faptul... că... Înaintea lui homosapiens sapiens... o altă omenire a atins pragul stelelor...

Brusc, imaginea căpătă claritate și densitate. În mijlocul cavernei, ochii lui Monty/Jansen se opriră asupra unei construcții artificiale, de forma unui dom, cu înălțimea de peste o sută de metri, acoperită în mare parte de brațele scheletice ale unei iedere spălăcite. Aprecie că 20-30 de nave precum *Ospedale* ar fi încăput cu ușurință sub el. Un lanț intra în burta sa imensă și ieșea în partea opusă. O singură za a acestuia ar fi acoperit o treime din navă.

— Cincizeci de persoane, îi confirmă gîndul *personalitatea*. Atîtea sînt necesare ca să o poată ridica, chiar și în condiții de microgravitație, cum există acolo.

Lanțul trebuie că era întins pe toată lungimea sălii, iar la el munceau să-l împingă pe partea dreaptă a șirului și să-l tragă pe partea cealaltă probabil un milion de oameni.

De oameni? se întrebă Jansen. Nu știa cum să-i numească altfel.

— Discriminatorul termic secvențial apreciază că sînt peste două milioane de ființe, înhămate la treaba asta. Și este probabil ca Monteore Cattaneo să nu fi cuprins cu privirile întreaga suprafață a sălii, întări *personalitatea*.

— Sînt oameni, așa cum crede Monty?

— Sînt entități cu structură antropomorfă, da. Posibil terestre. Posibil dinlr-un trunchi comun cu umanitatea actuală. Dar mult mai vechi. Biblioteca nu permite însă prea multe legături în direcția aceasta. *Ospedale* este o navă de prospectare, nu una de cercetare științifică.

Se strădui să-și limpezească gîndurile, dar prezența lui Monty în interiorul acelui microcosm viu nu era deloc liniștitoare.

— Jansen Ansbach...

— Mmm, răspunse el, cu gîndul aiurea.

— Trebuie să inserezi un curs de rezervă în următoarele două minute. Altfel, intră în vigoare procedura de urgență, care mă obligă să reînscriu nava pe cursul inițial, către Terra. Faza de preaprindere va fi inițiată în secvența T+3 minute de rezervă. Energia de fuziune, pentru deschiderea nodului spațial, va fi inițiată în secvența T+10. Dacă nu reușești să ajungi în cușeta de hibernare, va trebui să...

— Ajunge, la naiba cu toate prostiile astea! țipă el enervat și se răsuci în jurul său, în căutarea unui lucru de care să se agate.

Nu găsi nimic folositor și-și prinse capul între brațe.

— Nu pot să-l părăsesc pe Monty! spuse el, răgușit. Pur și simplu, nu pot. Iar acolo, înăuntru, sînt milioane de oameni care...

Chiar, care ce anume făceau?

Reveni la infovizare. Monteore Cattaneo se deplasase cîteva zeci de metri de-a lungul unui fel de balcon, suspendat la mai mulți metri deasupra mulțimii. Bărbați, femei, copii și bătrîni, îmbrăcați într-un fel de salopete unisex, cenușii, se opinteau sub apăsarea zalelor grele, punînd în mișcare mecanismul.

— Cred că e... un fel de... dinam preistoric... o chestie primilivă... care produce energie electrică, prin lucru mecanic direct... un fel de sclavi ai mașinii... deși îmi e greu să-mi închipui... la ce anume... le folosește...

Monty vorbea într-una, probabil o descărcare nervoasă, de înțeles în condițiile acelea. Stătea ascuns în spatele perdelelor de iederă și încerca să acopere vizual o suprafață cît mai mare din sală. Totuși, chiar și la acea scară redusă, la care primea informațiile, lui Jansen i se părea monstruoasă o aglomerare de două milioane de oameni într-un spațiu fie el și de dimensiunile aceluia din jurul dinamului.

— ...un fel de sclavi, mă auzi, Jansen? M-am gîndit că... situația de aici s-ar putea să se repete la nivelul fiecărei nave spațiale prinsă în structură... Miliarde și miliarde de ființe... muncind fizic pentru a produce energie electrică... care să pună în mișcare *Cimitirul*... o entitate, ca un păinajen cosmic... care consumă nu victimele prinse în plasă, ci energia produsă de ele... o ajută să se deplaseze... ca să captureze altele...

Un perpetuum mobile viu, tresări bărbatul. O entitate cosmică, pornită după pradă. Ce se va întîmpla cînd va ajunge în zona Sistemului Sol?

Părăsi în grabă sasul și se repezi către inele.

— Inițiază procedurile de pornire a combustiei chimice, infoviză el, către *personalitate*. Suspendă orice alte activități aflate în curs de desfășurare la bord. Avem nevoie de toată energia pe care o putem obține pentru desenarea unui nod de rețea, cît mai aproape de poziția noastră actuală, ai înțeles? Cît mai aproape de...

— Comandă în curs de executare. Informații de stare, în curs de inserare.

În timp ce trăgea de inele, în sens invers, Jansen zări cu

coada ochiului cum se schimba culoarea luminii de fond din albastru-deschis în roșu-purpuriu. Alarmă de gradul întîi. Sistemele inteligente cu care opera *personalitatea* erau trecute în subordinea directă a computerului de navigație. Asta însemna că...

— Parametrii de rotație ai nodului de rețea sînt presetați pe axa nord-sud a Galaxiei, unghi de 1127^{0}/147’/32” în raport cu eliptica. Punctului de pleare de aici îi corespunde o simetrie spațială, aflată pe axa de rotație a Lunii, pe coordonatele...

Și urmară parametrii gurii de ieșire.

— În regulă, infoviză bărbatul, în timp ce iconurile cu informație care i se scurgeau pe retină făceau joncțiunea direct cu creierul. Desenează nodul la o sută de metri de structură, în spatele nostru.

Jansen ajunse în cabină și se grăbi să se așeze în fotoliu și să comande atașamentele de fixare. Trăia singura revelație pe care nu și-o dorise vreodată. În cei 867 de ani de odisee spațială, omenirea nu întîlnise nici măcar o singură civilizație xenocă, fie ea chiar și mult inferioară ca dezvoltare tehnică. Numai bacterii, protozoare și urme ale unor elemente biologice de complexitatea unor viermi inelați. Iar acum avea, la numai cîțiva kilometri de botul navei, rezultatul colectării unui număr cvasiinfinit de astronave, care dovedeau existența a tot atîtea civilizații extraterestre, cu care s-ar fi putut întîlni într-un viitor oarecare. Asta dacă nava sa nu ar fi fost capturată și pusă să muncească pentru obținerea energiei acestei structuri neobișnuite, ea însăși mărturie a unei supercivilizații galactice. Sau, poate, doar un fabulos reziduu cosmic, un fel de gunoi cauzat de explozia inițială a Big-Bangului.

Își duse palmele la cap și își masă tîmplele. Poate că nu avea să moară totuși de o banală durere de cap.

— Care este situația navei?

— Operațiune în curs de încheiere, răspunse *personalitatea*. Atașamentul navei la structură este făcut cu cleme detașabile. Nodul de rețea este complet conturat pe parametrii presetării. Care sînt dispozițiile finale?

La naiba! se strîmbă în șoaptă Jansen și înghiți saliva amară ce-i invadase gura. Nimeni și nimic nu o să-l facă să-și abandoneze camaradul în inima neagră a spațiului. Cu atît mai puțin un jeg de reziduu, lipsit de inimă și de creier.

Lumina de fond trecea încet de la roșu-purpuriu la un galben-cremos, aproape tangibil. Energia dispărea treptat din toate anexele, concentrîndu-se asupra vectorului la capătul căreia se iniția gaura de vierme. Seturile de parametri își schimbau pe rînd sensul de curgere, aproape contopindu-se în colțul cel mai îndepărtat al retinei.

— Stăm cuplați pînă în clipa în care *Ospedale* atinge nodul cu modulul destinat combustibilului chimic. Atunci detașezi clemele și rămînem în poziție de așteptare. Armează!

Și ne rugăm la toți dumnezeii vechi. La toate forțele cos-mice noi. La străbuni. Și la urmași. La tot ce poate ajuta pentru ca gaura de vierme *să simtă* la intrare un singur obiect, iar la ieșire două, distincte. Astfel încît să permită evacuarea numai a unuia singur. A primului, adică. A lui *Ospedale*. În cazul foarte fericit în care teoria ar fi corespuns cu practica, pe Terra ar fi coborît cel mai bogat prospector sărac al Ghildei. Singurul care ar fi dispus de o avere fără margini, dar absolut intangibilă.

Jansen Ansbach închise ochii și se adinei obosit în fotoliu, în timp ce urechile sale păreau să perceapă bîzîitul din ce în ce mai subțire și mai ascuțit al vectorului de energie ce contura nodul dincolo de pereții opaci ai navei, își spuse că, la urma urmei, putea să ducă flori o dată pe lună, la parametrii fostei găuri de vierme, în interiorul căreia *Cimitirul* urma să se învîrtească veșnic, nedetectabil și în sfîrșit pașnic. O dată pe lună, cam atît i-ar fi permis pensia de retragere din activitate înaintea limitei de vîrstă.

Birocrația asta afurisită...

Mâna lui Dumnezeu

Pe afișajul policrom de la capătul culoarului licărea un anunț: „Administrația Spațială angajează ființe umane calificate pentru lucrul în spațiu și în medii planetare osiile vieții. Pentru informații suplimentare, accesați adresa punctelor de înscriere de pe Niobe, Venus și Deimos-America”.

Ariel Frederico Zamos se găsea în poziția a douăzeci și șasea pe lista de pasageri. Nivelul al III-lea, puntea a VI-a. Așa încât momentul inhalării monocarbonatului de potasiu, împrăștiat în interiorul capsulei prin duza de amestec a gazelor vitale, sosi cu mai mult de o oră și jumătate întârziere decât era stipulat în contractul-cadru de transport. Drept pentru care, asemenea celorlalți 117 pasageri ai nivelului, de pe cursa de linie *Polynesia*, se alese cu o îngrozitoare durere de cap și cu o tensiune oscilantă, care îi provocă grețuri puternice în primele 30 de minute, după ce capacul de plexis se trase într-o parte, iar el căzu, pur și simplu, în patru labe pe podeaua zgâriată din ceramat.

Își petrecu jumătatea de oră cu capul băgat în cuva medicală a cușetei, înjurând Guvernul Therrian, Administrația Spațială, Forța Spațială Federală, La Guardia Medical și, în general, toate structurile sociale de care își aduse aminte. Apoi, când își mai reveni și lucrurile prinseră să se stabilizeze, se îndreptă spre capătul plin de rumoare al culoarului, sprijinindu-se de pereții cenușii, asemenea celor din fața sa. Gravitația zero îi ridica stomacul spre gură la fiecare zvâc-nitură înainte și trebuia să se concentreze ca să poată nimeri inelele ce atârnau de tavan și care îl ajutau să avanseze în salturi. Uneori, se izbea de cel din fața sau din spatele lui, în funcție de puterea cu care trăgea de inele, dar nimeni nu-și cerea scuze. La capătul culoarului, se opri în fața unui automat care îi eliberă un pașaport de tranzit. Îl atârnă de gât și se cățără, oftând de epuizare, pe banda transportoare care se deplasa în direcția sălii de așteptare.

— La naiba! se plesni cu palma peste frunte. Asklepyos!

Programul refuză însă să-și activeze iconurile din colțurile ochilor, de la periferia câmpului vizual. Își clătină capul cu putere, dar acesta rămase în continuare inactiv.

— Ce rahat se...?

— Orice structură biotronică pe care o ai în corp a trecut în stare de stază, din cauza somnului narcotic. Bărbatul din fața lui se întorsese și-l fixa prin ochii de un albastru spălăcit, apoi continuă: Or să-și revină de-abia după ce vei fi ajuns sută la sută operațional. Există o scară de măsurare a energiei biologice. Asklepyos, precum și o întreagă serie de nanonice pe care o ai în tine de la naștere, este setat pentru un anumit prag al ei. Probabil că vei avea acces la el, după ce vom fi coborât efectiv pe Phobos.

— Aha.

Nu avea chef de taifas. Și mai ales cu un necunoscut. Îi era încă suficient de rău, încât să vadă șirul de oameni dinaintea sa unduind asemenea unui șarpe pornit după pradă. Sau, cine știe, poate că unduia și în realitate, iar în momentul acela îi era greu să distingă de care parte a liniei se găsea. Știa însă sigur că nu avea chef de conversație, nici măcar de acele conversații care i-ar fi adus unele plusuri de informație. Plusuri cât se putea de necesare în astfel de momente.

— Sunt Paul Bielert Olhsen, recrutor pe *Miranda IV*, continuă bărbatul, răsucindu-se și întinzându-i mâna. Mă bucur că te cunosc.

Ariel Frederico Zamos mormăi ceva, dar nu-și desprinse mâinile de pe inelul de oțel sclipitor. Știa că *Miranda IV* era un satelit secret de telecomunicații al Marinei Solare. Și mai știa, cu aproximație, și în ce sector cosmic se găsea acesta. Dar nu auzise niciodată de funcția de recrutor. Și nici nu voia să-și încarce mintea cu așa ceva.

Trecu printr-o celulă medicală, care-l găsi apt să călătorească mai departe, apoi trebui să-și vâre capul în casca pentru *citirea* personalității. Încă din urmă cu aproape cinci secole, de la *fabricarea* lui Johann Frederick Griffith Mendel, prima clonă umană realizată direct în formă adultă, toate guvernele și administrațiile insistaseră asupra unei duble identificări personale – cea fizică și cea de personalitate. Habar n-avea cum proceda aparatul, el nu simțea decât o serie de gâdilituri la nivelul pielii feței și a urechilor. Apoi se aprinse lumina verde și știu că identitatea interioară coincidea cu aceea fizică. Ieși din cutia transparentă și trecu prin ușile batante de la capătul culoarului.

Sala de așteptare era exact ceea ce susținea denumirea -un

buncăr enorm, în formă de potcoavă, care se întindea de la un capăt la altul al *Polynesiei*, aranjat sub forma unei săli feroviare clasice de așteptare, de pe vechiul Pământ. Totul era acolo: băncile înguste din policarbonat negru, asemănătoare celor din fier forjat, ecranele oarbe ale unor televizoare defuncte, listele interminabile cu plecările și sosirile unor garnituri care nu ajungeau niciodată la cap de linie, chioșcurile de presă, evident nefuncționale – cine naiba să mai citească texte pe hârtie, într-un secol în care hârtia era o proprietate foarte scumpă? Existau chiar și impiegați de mișcare, controlori în uniforme vetuste, cu chipiuri cu cocardă roșie și cozoroc îngust, casierițe grase ce se prefăceau că încasează prețul biletelor, femei de serviciu, împingând în coada unor mături enorme, măști fotonice făcute să păcălească privirile și să inducă o anumită stare psihologică.

Zamos se aruncă în scoica tare a unui scaun, cu spătarul puțin prea înclinat ca să fie confortabil, și prinse să aștepte sa-și audă numărul de ordine și numele la enormul difuzor, ridicat la capătul unui stâlp înzestrat cu un felinar orb. Ceilalți 9817 pasageri, de diferite naționalități, rase și religii se risipiseră deja printre piesele de mobilier, contribuind din plin la zumzetul ce-l înconjura din toate părțile.

— Prima oară pe Marte?

Ariel își ridică privirea și, la vederea celuilalt, chipul îi împietri. Paul Ohlsen se opri, ca și cum neliniștea abia controlată din apele reci și profunde ale ochilor bărbatului așezat l-ar fi împins înapoi cu puterea unei lovituri.

— De ce m-aș confesa unui necunoscut?

Ohlsen privi pe furiș în jur, apoi se înclină ușor în fața lui.

— Un dialog presupune doi participanți la discuție, da, Ariel Frederico Zamos. Crezi că zeii cei vechi sau milostivii Budha, Iahve, Allah, Mahomed ori Christos ți-au auzit cu adevărat rugăciunile transmise înainte de a te sui la bordul *Polynesiei* și-ți vor permite marea întâlnire a vieții tale sau au tăcut, așa cum fac de mai multe mii de ani, neluându-le în seamă mai mult decât pe bâzâitul unor musculițe sâcâitoare?

Ariel înghiți în sec. Era rândul lui să fie neliniștit și aruncă o privire scrutătoare în spate. Zumzetul continua, asemenea unui zid fonic de protecție, izolându-i în pătrățica lor și permițându-le să rămână incognito pentru ceilalți. Își linse buzele și se uită întrebător la intrusul sâcâitor din fața sa. Ridică din umeri, de-

abia vizibil. Nimic nu însemna altceva decât nimic, la urma urmei.

— Nu vreau să știu de unde ai aflat despre ofrandă, răspunse, după câteva clipe. Dar faptul că ești aici, acum, când nu am habar ce mă așteaptă, poate că este semnul mult așteptat. Poate că zeii îmi răspund, în felul acesta.

— Poate, admise celălalt. Dar numai la sfârșit vei ști cu adevărat asta. Numai la sfârșit. Îmi dai voie?

Ariel se trase mai aproape de capătul băncii, punându-și cotul pe înflioritura din imitație de fontă. Paul Olhsen se așeză alături și își netezi cutele pantalonilor.

Brusc, în colțurile ochilor prinseră să pâlpâie iconurile galbene binecunoscute. Imaginile capturate prin diafragma naturală a ochilor se încețoșară, apoi nanonicele preluară controlul și ea deveni limpede, focalizată și ușor mărită. Ariel comandă o setare pe infogen și se uită din nou cercetător la bărbatul de lângă el. Analizele rămaseră toate pe zero, ceea ce însemna că era în întregime uman. Lămurit în această privință, îl puse pe Asklepyos să scaneze după Rețea și să solicite datele de zbor ale cargoului pe care se găsea încă.

— Până la urmă, s-a întors.

— Cine?! întrebă surprins, atent încă pe jumătate la ceea ce se petrecea în spatele propriei cutii craniene.

— Programul medical. A repornit. Asta înseamnă că ești sută la sută operațional, mai ții minte? Când am vorbit despre asta, m-ai alungat.

Își ridică din nou capul și, pentru prima dată de când se întâlniseră, Ariel văzu în ochii celuilalt ceva cunoscut, ceva cu care putea relaționa – predictibilitatea viitorului.

— Nu știu cine sau ce ești, murmură el, fără să se miște, dar presupun că am al naibii de multă nevoie de ajutorul tău.

— Presupui corect.

Paul Olhsen râse și își aplecă fruntea. Lumina din jur deveni gălbuie și pâlpâi de câteva ori. Din diferite părți ale sălii de așteptare se auziră țipete și înjurături. Iconul galben din colțul ochiului drept deveni violet. Asklepyos îl anunța că nu reușea să decodeze cifrul de pătrundere în Rețea, deși exista maximum de semnal.

— Ascultă-mă cu atenție, Ariel Frederico Zamos! Cu foarte mare atenție, pentru că nu am să repet nimic și nici nu am să

răspund la întrebări. Oh, da, vor exista foarte multe întrebări, dar timpul lor nu a venit încă. Acum și aici este un timp pentru urmărire și moarte.

Ariel deschise gura să spună ceva, dar își luă seama și o închise la loc. Devenea tot mai conștient de faptul că se găsea într-un loc complet necunoscut, înconjurat de o mulțime de oameni necunoscuți, fără să știe de ce ajunsese acolo și nici unde ar fi trebuit să meargă mai departe. Ca și cum cineva ar fi pocnit din degete, iar el ar fi fost brusc deposedat de cea mai mare și mai importantă parte a personalității sale.

Aruncă o privire către sala uriașă din spatele său. În depărtare, putea să zărească chiar șinele strălucitoare din metal pe care ar fi trebuit să sosească imaginarele trenuri. Se întoarse către conlocutorul său și dădu din cap, străduindu-se să-și țină gura strânsă într-o linie lipsită de expresie.

— Te numești, într-adevăr, Ariel Frederico Zamos și ești unul dintre cei mai reputați exobiologi pe care îi are Colonia Niobe în acest moment. Ai fost trimis aici cu un transport obișnuit de colonizare, la solicitarea expresă a Guvernatorului Planetei Roșii. Acesta a făcut o cerere prin protocolul de urgență celor de pe Niobe, motivând cum că pe Marte există probleme care țin de securitatea biologică. Ești însă într-o călătorie secretă, deoarece, în principiu, rezolvarea evenimentelor care au loc în interiorul Sistemului Sol țin de Administrația Spațială, care acționează prin brațul lung, puternic și nemilos al Forței Spațiale Federale. Pentru siguranța ta pe timpul călătoriei, dar și a celor care te-au trimis, ți s-a dezactivat un cluster din memoria recentă. El se află încă asupra ta, urmând a fi reactivat, atunci când vei ajunge în zona de pericol.

De aceea nu-și amintea mare lucru despre ceea ce era și ceea ce făcuse până atunci.

Ariel se uită din nou către mulțimea ce se agita dincolo de șinele strălucitoare, străduindu-se să cântărească informațiile aflate, precum și implicațiile lor imediate, într-un moment în care timpul atârna suspendat deasupra lor, precum un fir de funigel dus pe spatele vântului. Simțea că vorbele celuilalt erau adevărate, nu aveau cum să nu fie, problema era că nu înțelegea cine era el și cât de implicat era în această istorie. Cum spusese Olhsen? *Un timp pentru urmărire și moarte*. Un cerc al alergării după supraviețuire sau al luptei pentru putere?

Oricum s-ar fi dovedit, era un cerc care trebuia închis, înainte ca energia dinăuntrul său să fi scăpat de sub control. O viață pierdută sau zece, sau o mie... erau un fleac, în balanță cu giganticul tăvălug al Vieții, căruia trebuia să i se permită a merge mai departe.

— Am călătorit incognito pentru că treburile sunt murdare rău, acolo jos, nu?

Celălalt ridică din umeri.

— Te-am rugat numai să asculți.

— De fapt, bănuiesc că nu prea am de ales.

— Nu.

În clipa aceea, aerul păru că se condensează în mijlocul sălii uriașe, undeva, în apropierea tavanului. Ecranul licări de câteva ori, stabilizându-și vectorii de vizionare. Apoi anunțul prinse să rotească forma fiecărei litere, modificând permanent culoarea, de la negru la verde și invers. Pasagerii erau anunțați că, în urma producerii unei rupturi parțiale a învelișului exterior a cordonului spațial care lega Phobos de suprafața Planetei Roșii, operațiunile de coborâre erau sistate pentru o perioadă și erau rugați să se îndrepte către punctele de acces spre tunelurile lui Phobos, unde urmau a fi cazați, pe cheltuiala companiei de transport, la hotelurile din zona astroportului.

Capetele se întoarseră din toate părțile, pasagerii holbându-se cu neîncredere la holoproiecție. Tăcerea care se instaurase în jur era totală și elocventă.

— Începe nebunia, spuse în șoaptă Paul Olhsen și îl apucă de braț. Ar fi bine să o ștergem de aici, până ce nu intervin cu forțele speciale. Întotdeauna se găsesc prin apropiere, când se întâmplă astfel de lucruri.

— Se întâmplă des?

Bărbatul cu ochi albaștri și păr cânepiu, tuns foarte scurt, ridică din umeri.

— Uneori. Programele de colonizare nu sunt proiecte extrem de precise, care urmează legi foarte stricte. Așa că trebuie să ai mereu atuul forței la îndemână. Pe-aici, te rog! Ține-te după mine și încearcă să nu te faci remarcat prin nimic.

Se ridicară în picioare ca și cum ar fi ascultat de îndemnul holoproiecției și Olhsen se îndreptă către un punct de acces îndepărtat, securizat cu o spirală rotitoare, plasată între două bare de Litan. Doi agenți de pază, îmbrăcați în negru, și o

miniplatformă zburătoare de descurajare îi asigurau protecția. Paul Olhsen își scoase cârdul de identificare de la gât și îl ridică între degete deasupra capului, în vreme ce se apropia cu pași rari de locul respectiv. Asemenea lui, începuseră să procedeze mai multe zeci de pasageri, care se îndreptau către puncte de descărcare mai apropiate.

Unul dintre agenți ridică țeava scurtă a armei, făcându-le semn să înainteze. Olhsen răspunse cu o ușoară înclinare a capului și își continuă drumul, cerându-i cu glas scăzut să-l urmeze. Se strădui să-i imite gesturile, trăgând cu coada ochiului către grupurile de pasageri pe lângă care treceau și care se uitau la ei neconvinși și murmurând dezaprobator.

Se întâmplă exact atunci când nimic nu i se mai părea posibil să se întâmple pentru a schimba ceea ce părea evident că urma să aibă loc – unul dintre agenți își duse mâna la urechea dreaptă și se ciupi de lobul ei. Apoi dădu din cap, își îndreptă arma către pieptul lui Paul Olhsen și trase. Țeava scurtă și lucioasă scuipă un jet scurt de energie, care se izbi ca de un scut de trupul bărbatului, devie și străpunse ecranul holografic de deasupra capetelor. Aproape simultan, platforma își îndreptă botul de luptă către bărbatul rămas în picioare, în mod miraculos, și lansă primul mesaj de descurajare:

— Cetățene, ești identificat a fi un posibil infractor de clasă-A. Ridică brațele, îndepărtează picioarele și nu atinge niciun fel de mecanism pe care-l ai asupra ta. Orice gest în afara celor indicate va fi considerat o amenințare imediată și vei fi supus tirului încrucișat al celor două lansatoare de protoni.

În timp ce mesajul se derula netulburat, primul agent mai activă două jeturi strălucitoare, care urmară traiectoria primului. Cel de-al doilea agent se răsuci la consola portabilă, aflată pe un suport, în spate, și izbi într-una din taste. Un val înecăcios de fum violet se ridică dintr-o gură de acces, ascunsă în podea. Prin mulțimea de urlete care izbucni în spatele lor, Ariel de-abia reuși să perceapă vocea celuilalt.

— Fă-te cerc!

— Poftim?!

Apoi brațele lui îl cuprinseră pe sub turul pantalonilor și peste cap, se simți ridicat în sus, apoi dispăru în fumul care ajunsese la baza platformei ce își lansa cel de-al doilea și ultimul avertisment:

— Cetățene, nu te-ai supus unei somații directe, venite din parte unei platforme de luptă autorizate să funcționeze pentru pază și protecție de către Directoratul Marțian. Peste cinci secunde, jeturile de protoni îți vor radia existența de pe suprafața acestei nave cosmice.

În vreme ce zbura prin aerul devenit brusc prea rece și prea consistent, Ariel se strădui să-și imagineze care era reacția platformei în acel moment, însă nu reuși. Gravitația rotativă a navei era probabil 0,2 sau 0,3% din cea therriană, la care se adăuga și forța de atracție a accesoriilor magnetice din haine și a acelor implantate în podea. Ateriză cu fața în jos, pe un coridor strâmt și își simți capul și mâinile scăldate într-un jet de apă. Realiză că una dintre loviturile tactice ale agentului activase, din întâmplare, sistemul antiincendiu. Se împinse în degete suficient cât să-și ridice fața din baltă și să respire. Apoi se rostogoli pe spate și rămase zăcând nemișcat, nemaigăsind putere să facă altceva. Picăturile cădeau de sus oarbe, asemenea unor lacrimi, pentru a-l spăla de păcate.

***

Phobos fusese colonizat încă din anul 66 EC, fiind primul corp cosmic îndepărtat de Therra locuit permanent. În primii cinci ani, se săpaseră 12 tunele și Grota Alpha, un gol intern cu suprafața de 86 de hectare, cea mai importantă excavație întreprinsă de om în epoca de pionierat a extinderii sale în cosmos. În anul 71 EC, începuseră primele curse regulate între Phobos și Marte, ca al doilea pas în tentativa de reluare a colonizării Planetei Roșii. Timp de șapte ani, peste 1350 de persoane au lucrat pe cele două fronturi, reușind să finalizeze construcțiile necesare unei locuiri permanente. În anul 78 EC, colonia marțiană Olympus fusese dată în funcțiune, un an mai târziu primii 3307 coloniști reușiseră să coboare din calele astronavelor la baza de tranzit de pe Phobos, așteptându-și rândul la Ascensor.

Apoi, printr-o abilă urzeală diplomatică, însoțită de amenințarea retragerii suportului material pentru explorarea spațială, Statele Unite Terestre ale Americii (SUTA) reușiseră să obțină, în anul 80 EC, controlul asupra bazei de pe Phobos, demarând imediat lucrările de înființare ale unei baze militare

specializate pe vecinul său Deimos. La vremea respectivă, Marte și cei doi sateliți ai săi păreau încă un vis suficient de îndepărtat pentru ca Guvernul Therrian să-și facă prea multe probleme în legătură cu ele. Iar SUTA își anunțase generoasa participare financiară și tehnică la efortul construirii unei a doua baze de colonizare în deșertul roșu, ceea ce ar fi început să rezolve o parte din gravele probleme ale suprapopulării cu care se confrunta planeta-mamă. În plus, așa cum dăduse asigurări administrația americană, Marte era numai un scurt popas pe calea cea lungă a colonizării Sistemului Jovian, pas care avea să aducă, într-adevăr, cu sine închiderea crizei materiilor prime.

Deși Deimos aparținea încă din punct de vedere legal Administrației Provizorii Marțiene și, prin el, indirect, Gvernului Therrian, odată încheiate lucrările de amenajare la suprafață și în subsol, SUTA solicitase obținerea statutului de micro-națiuni cosmice de către tehnicienii și militarii detașați aici, astfel încât America-Phobos și America-Deimos să devină entități federative ale sale, cu statut juridic recunoscut.

***

— *Ce naiba e asta?!* se strâmbă Ariel, fără să deschidă ochii.

— *Întotdeauna când te trezești că ai o problemă greu de rezolvat, pui întrebări fără sens. Cum ce naiba este asta? O istorie pe scurt a colonizării Planetei Roșii. Mi-ai cerut să o postez la trei ore după ieșirea din stază,* răspunse Asklepyos. *Datele le găsești și informat alfanumeric, pentru accesare instant, fârâ intermedierea mea.*

— *De ce aș avea nevoie de o astfel de istorie?*

— *Nu știu. Un echipament de nanonice medicale nu este setat să solicite motivațiile proprietarului său pentru o opțiune sau alta, pe care i-o solicită.*

— Îți repet, dar o fac pentru ultima oară, amice: te găsești pe America-Phobos. Suntem un microstat, care doar colaborează cu națiunea therriană și nu se găsește sub jurisdicția nimănui. Statutul de cetățean therrian nu te prote-jează în niciun fel, dacă vom constata că ai încălcat legislația aplicată aici. Și acum: Cine ești și ce faci aici?

Ariel se strădui să rămână în continuare nemișcat. Își ținea ochii abia întredeschiși și se întreba unde mai văzuse fața aceea

prelungă, cu o cicatrice abia conturată, asemenea unei virgule, pe pometele obrazului drept, și cu ochii codați, de culoarea migdalei coapte.

— Cât îți amintești din ceea ce s-a întâmplat înainte de atacul asupra platformei de protecție?

— Care platformă? mormăi, cu gura încleiată. Deschise larg ochii, apoi spuse: Nu țin minte decât un nor de fum și o izbitură, care m-a azvârlit prin aer pe un coridor.

— Înainte de asta, zise celălalt. Înainte ca să fii adus aici pentru interogatoriu.

Se răsuci într-o parte și scuipă pe podeaua lucioasă de ceramat. Șuvițe de sânge apăreau printre ațele strălucitoare ale flegmei.

Încearcă să nu te miști prea mult, îi transmise Asklepyos. *Coasta a treia din spate este fisurată și ai un dinte spart. Nanonicele lucrează, dar au nevoie de timp și de ajutor extern. Apă pentru hidratare și o doză mare de derivat de loratadină.*

Iconurile continuau să clipească, transmițând informații clinice de urgență, însă observă că niciunul nu îi solicita atenția în mod deosebit.

Ariel se răsuci din nou cu fața în sus. Se găsea întins pe un pat plutitor de intervenție sanitară, ancorat deasupra podelei în două puncte de prindere. Încăperea era strâmtă, albă și goală, cu excepția unui scaun, a unui ecran inactiv și a unui bărbat scund, cu umeri pătrați și capul lipsit de pilozitate.

— Ești polițist?

— Nu, episcop.

— Fără ghicitori. Dacă vrei să afli ceva de la mine, fără să folosești cuva de anchetă, de care se pare că te ferești deocamdată, este nevoie să-mi răspunzi și tu la unele întrebări. Trebuie să aflu în cine pot să am încredere și în cine nu.

Știa că era numai o încercare timidă de a obține timp și se întrebă cât avea să mai dureze până ce ajungea în cuva de stors informații. Oricum, din câte realiza el însuși, plimbându-se pe suprafața memoriei apropiate, și din câte-i spusese acel necunoscut Paul Bielert Olhsen, nu prea aveau ce obține de la el. Pesemne că exista un cluster inactiv undeva, da, dar o cuvă de...

— Asklepyos, mai ai acces la Rețea?

— Limitat și intermediat. Există un filtru prin care sunt obligat

să trec.

— Caută... Descurcă-te, cumva! Ce ar trebui să știu despre o cuvă de anchetă?

— Dicționarul general este deschis. Gata. O cuvă informațională este un sistem de analiză electrică a semnalelor întipărite în creier, de către o activitate exterioară persoanei, un fel de tatonare a coconului energetic care constituie ultimul înveliș al seturilor de amintiri. O astfel de analiză conduce la deteriorarea acestora, creând stări de confuzie în activitatea conștientă a persoanei respective.

— Cum nu se poate mai bine! bombăni și îi solicită să devină inactiv.

Bărbatul de alături oftă lung, apoi dădu din cap.

— Sunt locotenentul-detectiv Kay Steiner M'Gee, din forțele de pază și protecție de pe Phobos. Dacă vrei și o identificare externă, nu ai decât să soliciți verbal una la monitorul de colo.

Clătină din cap, atât cât îi permiteau seturile de senzori fixate pe frunte și pe ceafă.

— Nu cred că e nevoie. În regulă, ești o autoritate locală. Ce naiba vrei de la mine?

— Asta aș dori și eu să știu, bombăni Steiner M'Gee. În urmă cu trei sferturi de oră lucram încă la câteva rapoarte interne, când maiorul Aminni a intrat în birou și m-a adus aici. Am văzut o înregistrare pe chestia asta din spatele meu, omule: stăteai în fața a doi agenți și a unei platforme, ei trăgeau în tine, iar tu îi priveai, pur și simplu. Apoi a urmat o explozie și o perdea groasă de fum a acoperit totul. Când ventilația a reușit să absoarbă reziduurile, dispăruseși. Ai fost descoperit trei minute mai târziu pe Coridorul A004, un loc destul de îndepărtat de punctul de tranzit unde se găsea *Polynesia*, înțelegi? Practic, nimeni nu a reușit să-și explice cum ai ajuns acolo, așa că m-au trimis pe mine să te interoghez. Nu că mi-ar face cine știe ce plăcere. Ce mama dracului căutai în Coridorul A004?

— Pot să capăt niște apă? Bărbatul îl privi năucit.

— Apă?

Ariel înclină din cap.

— Apă? La naiba, idioții nu s-au gândit că ai avea nevoie de hidratare!

Degetele sale boante descoperiră marginea unei console pe zidul din stânga și izbiră în câteva puncte. După câteva

secunde, o ușă ovală se trase înapoi, în același perete, și un borg de dimensiunea unei mingi de cauciuc își făcu apariția, cu un recipient transparent. Îl puse pe marginea patului și se retrase, la fel de silențios precum intrase. Ariel desfăcu dopul cu mișcări precipitate și bău lichidul cu înghițituri lacome.

— Acum putem începe?

Dădu din cap și își linse ultimii stropi de apă de pe buze. Oricum, nu avea ceva mai bun de făcut. Cel puțin, nu până în clipa în care Asklepyos avea să-l anunțe cu privire la stadiul reparațiilor interne.

— *Ei știu că sunt rănit?*

— *Nu ai fost supus niciunui control medical.* Asklepyos făcu o pauză scurtă. *Nu te-au expus nici măcar obișnuitei scanări de identificare microcelularâ.*

— *Deci nu știu că sunt rănit.*

— *După toate probabilitățile, nu.*

— *Atunci nu are rost să le solicit loratadina. Este mai bine ca această informație să nu ajungă la ei. Nanonicele se pot descurca și fără ea?*

— *Există o posibilitate...* Programul făcu o nouă pauză. *Am consultat Rețeaua, atât cât este disponibilă. Putem să derivăm substanța din glucoza ta. Vei rămâne însă destul de lipsit de energie pentru o perioadă.*

— *Ce înseamnă „o perioadă”?*

— *Poate să fie o oră. Sau șapte ore. Depinde de consumul de glucoză pe care-l vor solicita acțiunile externe.*

— Sunt gata.

— Atunci, să revenim la primele întrebări: cine ești și ce faci aici? Te avertizez că discuția este înregistrată și că ești monitorizat de un detector de minciuni. Pe Phobos, astfel de aparate sunt legale și verdictul dat de ele se atașează la dosar. Orice fals în declarații va fi judecat în regim de urgență de un judecător din arealul Coloniilor. Aici, pentru crimă, furt și minciună în fața unui reprezentat al puterii administrative pedepsele nu sunt deloc ușoare.

— Las-o baltă, îl întrerupse Ariel cu acreală. Peste tot e la fel. Mă numesc exact cum scrie în pașaportul de tranzit, Ariel Frederico Zamos, și sunt cetățean niobian. Asta ca să răspund la prima întrebare. În privința celei de-a doua...

Răsuci capul spre dreapta, încruntându-se. Înghiți dureros, de

parcă și-ar fi înghițit mândria. Ecranul pâlpâia vag, iar pe pereți nu apărea niciun semn care să-i vină într-ajutor.

— ... ei bine, habar n-am ce caut aici. Posibil să fi semnat un contract de colonist, nu-mi amintesc. Așa cum nu-mi amintesc o mulțime de lucruri din trecutul apropiat. Decât faptul că acasă eram exobiolog.

— Ce înseamnă exobiolog? întrebă detectivul, cu precauție.

— Studiez formele de viață extraterestre. Învăț cum și în ce medii trăiesc ele, cum reacționează la stimuli, cum se hrănesc, cum se înmulțesc și alte chestii de felul acesta. Eventual, dau sugestii despre modul în care pot să fie exterminate.

— Aha. Cred că e destul de bine. Corespunde cu ceea ce am reușit să aflăm noi, în acest scurt interval de timp. Iar detectorul văd că stă inactiv

Kay Steiner M'Gee își frecă bărbia cu degetul arătător. Sprâncenele lui se întretăiau în unghiuri ascuțite pe pielea albă a frunții.

— Ai vreo idee în legătură cu lipsa de memorie recentă?

— Îți spune ceva un cluster de memorie?

Detectivul rămase neclintit în scaun, dar ochii îi jucau ca la drogații cu nailină.

— Ai tupeu, nu glumă, omule! Sau ești, pur și simplu, prost, în fine, se pare că ai nimerit-o și pe-asta. Există un cluster acolo, în cutia ta craniană.

Se bătu cu degetul peste frunte.

— L-au depistat cu ocazia scanării de personalitate. De-asta te-au oprit la punctul de acces.

— M-au oprit? Ha-ha-ha! Mai degrabă m-au ciuruit. Dacă n-ar fi fost Olhsen...

Ariel se opri în ultima clipă și își încleștă maxilarele. Pentru prima dată, îl luase gura pe dinainte. Înțelesese încă de la începutul discuției că polițistul habar nu avea despre însoțitorul său. Și că, în mod straniu, acesta nu apărea pe înregistrările camerelor.

M'Gee întinse un deget spre el. Ochii de culoarea migdalei erau un pic neliniștiți.

— Cine este acest Olhsen?

Cum poți să păcălești pe cineva, care este pregătit tocmai pentru așa ceva? Era mult prea târziu, ca să găsească o istorie plauzibilă. Sau poate că nu? îi oferi detectivului un zâmbet

candid.

— Așa îi spun eu programului meu medical. Olhsen. După numele unui străbunic, de origine scandinavă. Asklepyos este o denumire generică, sub ea ascunzându-se o mulțime de seturi de nanonice, coordonate de o AI independentă, cu posibilitate de integrare în Rețea. De fapt, cred că știi toate astea, deși majoritatea coloniștilor au preferat să renunțe la el, de mai multe generații, din cauza costurilor de întreținere.

Undeva, în dreapta, se auzi un mârâit gros, ca și cum un câine s-ar fi trezit supărat din somn. Detectivul se răsuci și izbi într-un senzor de pe consolă.

— Ha-ha, m-a prins cu minciuna, nu?

Detectivul scutură din capul său mare și lipsit de păr.

— Cred că s-a defectat. Ridică din umeri. Se întâmplă, uneori. Mai ales când te cârpești cu piese reciclate și când nu dispui de programe de întreținere viabile. Noi, aici, pe Phobos, nu depindem de nimeni.

— Știu, rânji Ariel, sunteți entitate federativă independentă. Nu depindeți de nimeni, dar nici nu vă sprijină nimeni. Trebuie să vă cumpărați totul. Iar prețurile, în spațiu, sunt destul de piperate. Ca să nu le spun exorbitante.

— Poți să le spui.

Ochii migdalați încercară să se concentreze pe fața lui, dar erau absenți și goi, ca și cum lumina din spatele lor murise.

— Oricum, nu are importanță, știm cu certitudine că erai singur la punctul de acces.

— Deci nu are habar de Olhsen.

— Nu. Eu nu dispun de caracteristicile detectorului său, dar pol să măsor presiunea oculară și procentul de transpirație la suprafața pielii conlocutorilor tăi. Niciuna dintre statistici nu prezintă diferențe semnificative, care să sugereze emotivitate sporită.

— Cum este posibil?

— Nu pot să ofer răspunsuri, ci numai prezumții logice. Probabil că nu există imaginea sa pe camerele lor de supraveghere.

— Dar tu o ai?

— Crezi că ai avut halucinații? Asklepyos făcu o pauză și Ariel încercă să-și imagineze cum ar fi sunat vocea sa dacă acesta ar fi fost înzestrat pentru factorul râs. Nu reuși. *Am verificat*

elementele de memorie cinematică. Înregistrările lui Paul Bielert Olhsen există pentru fiecare moment în care ai privit la el. Separat, există și înregistrările audio pentru toate conversațiile purtate.

— Scoate-le din memoria recentă și pune-le în depozitul de lungă durată. Asigură-le securitatea față de orice intervenție din exterior.

Detectivul M'Gee își trosni degetele de la mâini. Se vedea după apa ușor tulbure a privirilor că era foarte obosit.

— Poate că ne-ar prinde bine o cafea.

— Nu m-am gândit că o cafea ar putea dezlega limbile.

Data viitoare am s-o trec în ghidul meu de lucru cu marțienii, ca s-o folosesc.

Se răsuci spre consolă, ușa ovală se trase înapoi și același borg pluti pe deasupra pragului, ținând deasupra unei tije metalice o tavă cu două pahare din carton reciclabil. M'Gee le luă pe amândouă și le puse alături, pe consolă.

— Și acum cum procedăm? Eu beau și tu te uiți la mine, nu?

— Îmi dezlegi brațele, să mă pot ridica în șezut, și bem amândoi.

— Și dacă încerci ceva?

Ariel Frederico Zamos zâmbi.

— Cred că o să chemăm poliția, nu?

Ochii detectivului se îngustară, iar privirea îi deveni ușor amuzată.

— Las-o baltă! Oricum, nu ai unde să te duci, orice fel de planuri secrete ai avea. Suntem în carantină: nimeni nu vine, nimeni nu pleacă de pe satelit. Te dezleg, ca să poți să bei zațul ăsta puturos. Bun venit pe Phobos, amice!

Trecu un cârd lucios peste brățările metalice și acestea se deschiseră cu un pocnet ușor. Ariel își mișcă brațele de câteva ori pentru a și le dezmorți, apoi se sprijini în pumni și se ridică în șezut. Avea încă o stare de amețeală, dar cel puțin se simțea în stare să-și coorodoneze mișcările și coloana vertebrală, întinse mâna și luă unul dintre pahare. Sorbi cu grijă din lichidul negru, plin de balonașe de spumă. Era amărui și foarte tare. Se strâmbă.

— E clar că nu-ți place, domnule Zamos.

— Ar trebui?

— Nu te dă amabilitatea afară din casă la ora asta, nu?

Detectivul rânji și adăugă: Nici n-ai avea de ce, știu. Iar chestia asta este o făcătură de sinteză, la fel de puturoasă ca și șosetele ăluia care a preparat-o pentru idioții de la nivelul ăsta.

— Nu cred că te înțeleg, domnu'...

— Haide-haide! înghite-o în liniște, măcar atât îți datorez. Suflă în pahar și trase o înghițitură zdravănă.

— Deci, să recapitulăm: te-ai îmbarcat pe *Polynesia* de la terminalul către Exterior al lui Niobe, cu acte de viitor colonist marțian. Ești doctor exobiolog și ai dormit cuminte în cușeta ta până ce ai ajuns la destinație. Aici te-ai prezentat la cușca de identificări de personalitate, ai căpătat pașaportul provizoriu, apoi te-ai deplasat în sala de așteptare a vasului, până când a rulat anunțul cu deteriorarea cordonului spațial. Te-ai îndreptat spre unul dintre punctele de acces și, dintr-un motiv necunoscut mie, paznicii de acolo au deschis focul asupra ta. După care ai dispărut pur și simplu și ai reapărut în interiorul Coridorului A004.

— Pare un rezumat destul de corect.

— Aha!

Mai sorbi o dată din pahar și apoi îl puse cu grijă pe podea. Apăsă un senzor și ecranul din spatele său prinse viață. Dacă nu cumva era vorba despre o hologramă de fundal, atunci ceea ce se vedea era discul real al planetei Marte. Undeva, în stânga, se zărea un brâu lat și strălucitor de fulgerări permanente.

— Centura de asteroizi, spuse Kay Steiner M’Gee, lovind în ecran cu degetul arătător. Singurul loc real de refugiu.

— Poftim? întrebă Ariel neînțelegând, cu ochii holbați la uriașa sferă cărămizie care se rotea încet, dar vizibil în fundal. Nu știam că poți să vezi mișcarea de rotație a unei planete.

— Nu poți, se strâmbă celălalt. Dar faptul că Phobos se rotește în sens invers mișcării de rotație a lui Marte, la o viteză foarte mare, face ca ochiul uman să aibă senzația că decelează mișcarea de rotație a acesteia. Eu îți arătam însă Centura.

— Centura, da, bâigui Ariel, însă ochii îi fugiră din nou spre planetă.

— Sunt curios dacă în clusterul acela inactiv de memorie Centura este pomenită ca loc de refugiu pentru coloniștii marțieni și dacă, dincolo de această soluție de salvare, există și indicații privitoare la modul în care am putea evacua în numai trei zile și jumătate standard pe cei 7.167.996 de locuitori ai

celor trei Colonii de la sol. Pentru că, dacă nu există, domnule Ariel Frederico Zamos, atunci aproape tot efortul colonizator al umanității din această primă jumătate de mileniu s-a dus dracului, iar noi odată cu el.

Își coborî mâna, luă paharul de carton și îl duse la gură. Se răzgândi în ultima clipă și îl strânse cu putere între degete. Lichidul fierbinte i se împrăștie pe mână și se prelinse pe antebraț către podea. Ariel urmări fascinat stropii cum cădeau, pic cu pic, în balta ce se formase dedesubt. Se forță să își golească mintea de orice gând și să permită amintirilor și emoțiilor să se adune în liniște în adâncurile sinelui său, dar nu reuși. Amintirile, atâtea câte existau, se aflau închise într-un loc în care nimeni nu avea acces.

— Ce se va întâmpla peste trei zile și jumătate? întrebă cu voce răgușită.

— Locatoarele noastre au interceptat o flotă a Forței Spațiale Federale, care s-a înscris pe o orbită de satelizare.

Detectivul lăsă paharul zdrobit să cadă în balta de dedesubt, își scutură mâna.

— Cele trei colonii se află în carantină de aproape o săptămână, doctore. Un nenorocit de virus sau de microb din străfundurile deșertului roșu a infestat 95% din populație, iar rata mortalității era de peste 50 la sută. Până în urmă cu zece ore.

— Și nanonicele?

— Coloniștii care erau înzestrați cu ele au murit printre primii.

— Ați cerut ajutorul Administrației? în astfel de cazuri există o rutină foarte clară de...

— O rutină, da... Administrația a trimis flota. Și ordinul expres de a nu interveni în operațiunea ei, dacă nu vrem să avem parte de același tratament.

Ariel încercă să-și pună ordine în gânduri.

— Asta înseamnă că nu numai încărcătura *Polynesiei* se află cazată pe Phobos.

Detectivul oftă și își șterse mâna cu un șervet de hârtie.

— În regulă, doctore, cred că a sosit momentul să dăm cărțile pe față. În momentul acesta, există aproape 10.000 de coloniști în tuneluri. Nu ne putem permite să jonglăm cu viețile lor, iar Administrația știe acest lucru. Suntem între ciocan și nicovală, domnule Zamos. Un singur element pozitiv se ascunde în toată

această afacere nenorocită: pe Niobe există o asociație de *Puritani ai Puterii*, noocrați, savanți, tehnicieni și chiar foști membri ai Administrației, care s-au hotărât să se opună pe față tentativelor acesteia de a acapara puterea politică în Sistemul Sol. Unul dintre subalternii mei, revenit de acolo, de la un curs de optimizare, s-a înscris în rândul *Puritanilor.* Prin el, am aflat că este foarte posibil ca acel virus marțian să fie de fapt unul sintetic. De aceea ai fost trimis aici tocmai tu, un doctor în exobiologie. Și s-ar putea ca numai clusterul acela de memorie să fie salvarea tuturor.

***

Mai întâi, îl izolaseră într-un depozit de carburanți ieșit din uz, în care montaseră în grabă o secvență medicală automată, apoi, după ce toate încercările de a ajunge la clusterul inactiv dăduseră greș, îl ascunseseră în Parcul Coloniei, o excavație lungă de aproape doi kilometri, situată pe axa nordică a lui Phobos, foarte aproape de Pol. În interiorul cavernei, iluminată permanent în cărămiziu de Marte, prin uriașa lentilă ovală care le apărea celor ce se apropiau din spațiu ca un iris strâmb, existau doi munți miniaturali, mai degrabă două dealuri foarte accidentate și pline de creste tăioase, acoperite cu păduri de foioase și de conifere, un râu, câteva lacuri mici și chiar un țărm de mare, aflat exact pe linia lentilei, astfel încât ochiul uman era păcălit cu ușurință de cerul negru, punctat de stele, care părea că se ridică deasupra valurilor albe.

Aici își petrecuse Ariel Frederico Zamos următoarele zece ore, mutându-și cortul militar, ori de câte ori avea impresia că vreunul dintre cei veniți acolo să se relaxeze se uita prea lung în direcția lui. Deși n-ar fi trebuit să se teamă, așa cum îi dăduse asigurări detectivul Kay Steiner M’Gee, deoarece Securitatea de pe satelit avea certitudinea că, deocamdată, niciun agent al Administrației Spațiale nu trecuse de filtrele instalate la terminalele portului.

În fine, după ce dormitase în ultimele ore pe nisipul alb al plajei, urmărind felul în care se forma linia albă a spumei, undeva, printre stele (efectul optic părea uimitor de realist), Ariel se văzu condus de către un agent îmbrăcat în costum complet de luptă printr-un labirint de tuneluri înguste, destinate

întreținerii tehnice, către o platformă acoperită, situată la capătul brațului scurt al docurilor.

Platforma avea patru portaluri, iar trei dintre ele erau ocupate de nave auxiliare, din care se descărcau containere etanșe care erau apoi stivuite pe *tăvi* plutitoare și conduse spre un hublou de mari dimensiuni, aflat în poziție „Deschis”.

— Acolo! îi indică agentul cu vârful armei, în direcția unui grup, foarte apropiat de portalul liber.

După care îi întoarse spatele și se pierdu printre conducătorii de *tăvi.*

Erau cel puțin zece persoane, aprecie Ariel în timp ce se apropia, în salturi lungi, cu genunchii proiectați simultan înainte. În timpul șederii în Parc, avusese timp să își perfecționeze modul de deplasare în lipsa gravitației și, chiar dacă îi lipsea agilitatea și suplețea coloniștilor de pe satelitul cel mare al Planetei Roșii, se putea lăuda că nu mai avea nevoie de ajutor pentru a ajunge într-un punct sau altul din interiorul tunelurilor sau chiar de la suprafață.

Îl întâmpină un bărbat înalt, cu capul ras și umeri pătrățoși, care îi puse o mână pe umăr și îl sili să se lipească de podea. Îi spuse, cu voce scăzută, că era sergentul Pat Hobbson și că fusese trimis de șeful său, locotenentul M’Gee, să îi asigure plecarea.

— Plecarea?! aproape că se miră el. Am înțeles că Marte este în carantină și că toate cursele sunt blocate în docuri, iar Ascensorul nu mai are energie.

Sergentul zâmbi slab și își duse mâinile la spate. Din grupul aflat la câțiva pași îl priveau pe furiș mai multe perechi de ochi, dar Ariel remarcă faptul că niciun cap nu se răsucise în direcția lui.

— Marte este în carantină, normal, răspunse el binedispus. Nicio navă a statului America-Phobos nu va părăsi porturile satelitului, iar Ascensorul este stabilizat în punctul de descărcare.

— Nu mi-au plăcut niciodată șaradele, se strâmbă Ariel, în timp ce se întreba de ce nu mergeau către grupul de alături. Ok, ai cărțile, iar eu am lista cu datorii. Ce-ar fi să vorbim?

— Păi nu asta facem? Până vine șeful, vorbim numai.

— Aha!

— Ei, poate că nu este cazul să fim atât de secretoși. Eu sunt

puritanul. Lucrez în Securitatea phoebiană de peste zece ani, iar ca agent dublu de aproape patru. Pentru că am uitat să precizez, Administrația mi-a cumpărat serviciile încă înainte de a coborî pe Niobe.

Ariel se încordă preț de o clipă, uitând unde se afla. Apoi își reveni și își înălță capul, încercând să înțeleagă ceea ce vedea, în fața sa stătea unul dintre cei care se străduiau să submineze puterea din ce în ce mai răspândită, mai agresivă și mai haotică a unei organizații suprastatale, denumită generic Administrația Spațială. La câțiva pași, în spatele său, un grup de oameni necunoscuți, adunați acolo aparent pentru a-l ajuta într-o misiune practic imposibilă – aceea de a coborî la suprafața unei planete interzise. Iar în spatele lor se zărea cerul nopții eterne a lui Phobos, presărat ici și colo cu stele, cu sclipirile de diamant ale fulgerării cometelor și asteroizilor. Un cer dominat spre dreapta de cercul uriaș, roșcat și neclar al lui Marte, care se uita în direcția lor curios, ca un adevărat zeu al războiului. Pentru că un război urma să înceapă, pe toții Zeii din străvechime! își zise bărbatul, străduindu-se să-și potolească tremurul buzei de jos. Un război colosal, care avea să-i înghită pe toți, lăsând în urmă-i numai trupuri calcinate, ruine fumegânde și o atmosferă irespirabilă.

Încercă să-și închipuie care era mirosul aerului marțian, dar nu reuși. De-a lungul anilor, mulți dintre funcționarii reveniți pe Therra vorbeau despre diferite nuanțe de aspru, prăfos, uscat, sărat, uleios chiar, deși nu reușiseră să tragă mai mult de o dată, maxim de două ori în piept din atmosfera planetei, înainte de a-i lua cu amețeala. În ritmul în care-și făceau treaba cele două uzine uriașe de la Poli, precum și cele peste o sută de milioane de moriști zburătoare, ar fi fost nevoie de încă un secol și ceva de așteptare și de răbdare. Răbdare pe care unii dintre ei nu o mai aveau. Războiul avea să mături multe în calea sa. Probabil că o parte dintre moriști aveau să scape și să-și ducă treaba mai departe, dar uzinele urmau să fie ținte sigure, fără să se țină seama de colosalele cheltuieli făcute pentru ridicarea lor.

— De ce te-aș crede?

— Pentru că am un motiv al dracului de bun, zâmbi el și se aplecă ușor în față, astfel încât cuvintele sale să nu poată fi înțelese de grupul din spate. Eu sunt cel trimis să te ucidă,

domnule Zamos, este de ajuns?

Ariel strâmbă din buze, dar cerul de dincolo de hubloul transparent continua să rămână negru și neclintit.

— Asta înseamnă că te afli aici...

— ...ca să te ucid, exact. Ai prins-o, înțeleptule.

Își duse mâna dreaptă la unul din multele buzunare ale salopetei și scoase din el... o țigară electronică. O duse la buze, trase puternic un fum, apoi suflă aburul alb către tavanul îndepărtat. Apoi plie țigara și o vârî la loc.

— Din când în când, simt nevoia unei respirații normale. Am astm și doctorii de aici nu-l pot vindeca.

— Asklepyos, ești aici?

— Te-am părăsit eu vreodată?

— Persoana care stă în fața mea este bolnavă?

— Pot să analizez secrețiile emise de piele, dar nu am posibilitatea unei interpretări de finețe. Iar accesul la Rețea e limitat.

— Dă-o naibii de finețe!

— Din procentul fiecărei substanțe excretate de epiderma sa reiese faptul că este bolnav de mai multe maladii, specifice perioadei premergătoare nanonicelor: o formă ușoară de diabet, tensiune arterială, un preinfarct aflat în remisie și un edem pulmonar interstițial, despre a căror gravitate nu mă pot pronunța.

— Mda, se pare că a dat de necaz. Rămâi pe-aproape.

— Detectivul M'Gee știe despre... jocul acesta dublu?

— Aș mai fi aici, dacă nu ar ști? Sigur că știe, de aceea m-a și trimis: ca să te ucid.

Și tot așa. Dialog cu un polițai. Adică o unitate lingvistică veche și prăfuită, ca și când ar fi zăcut într-o cutie goală, uitată sub pat.

— Nu-mi plac șaradele, repetă și aruncă o privire circumspectă în jur.

Munca la descărcarea navelor auxiliare continua neabătută, iar *tăvile* alunecau mute între calele puternic iluminate și hubloul care păzea tunelul de acces.

— Nu te intimidezi cu una cu două! rânji sergentul.

— Ba da. Ariel oftă, apoi continuă: Dar frica nu mă paralizează. Deocamdată. Deci?

— Lua-te-ar naiba, Zamos!

Bărbatul făcu un salt mic înainte și ajunse foarte aproape de el. Îl bătu cu putere pe umăr și Ariel simți că se clatină.

— Eu sunt cel care te va păzi ca o umbră, pe parcursul întregii excursii acolo, jos, printre nisipurile acelea afurisite. Și n-am glumit când am spus că m-au angajat ca să te ucid. Evident că habar nu aveau despre cine va fi vorba, dar nici nu conta prea tare pentru ei, știau că va fi cineva. Când am promis (nici nu puteam să fac altfel, m-ar fi lichidat rapid și fără dureri, după care m-ar fi azvârlit în spațiu la bordul unei pubele de gunoi), mi-au injectat o otravă cu temporizator. Avea să se declanșeze din momentul în care dădeam ochii cu tine. Adică atunci când aveam să fiu informat despre prezența domniei-tale, în mod oficial. Habar nu am despre felul în care lucrează temporizatorul ăsta de rahat. Patruzeci și opt de ore, atâta am la dispoziție. Dacă nu te ucid, otrava îmi va face felul. Dacă te ucid, rămân cu speranța că un anumit segment de celule din ficat va începe să sintetizeze antidotul. Dar poate că e numai o speranță.

Își scoase țigara medicinală, o deplie, mai trase două fumuri, apoi o vârî la loc.

— Sincer, nu mă prind de...

— Am analizat împreună cu locotenentul toate părțile problemei. Există, desigur, o modalitate prin care ei vor putea să verifice rezultatul pe care urmează să îl anunț, dar nu am reușit să o identificăm. Așa că ne-am lăsat păgubași. Ideea e că, probabil, mă vor ucide oricum. Și dacă nu fac treaba (pentru asta au pus otrava acolo, nu?), dar și dacă o fac. Cine are nevoie de un martor incomod? Sunt aici, așadar, ca să te ajut, nu ca să te hăituiesc. Cu atât mai mult cu cât ești doctor, nu?

— Un fel de doctor, mda. Deși acum nu îmi amintesc chiar nimic din elementele acestei profesii.

— Doctor pentru chestiile alea extraterestre, pentru care te-au și solicitat aici. Dar doctor, nu? De unde să știu că nu-mi vei găsi un tratament, dacă tot stai cu ochii pe mine și mă observi?

— Scenariul ăsta mă pune pe gânduri și nu văd, la urma urmei, de ce nu aș putea încerca. Am în mine un sistem medical nanonic, din cele abolite de jurisdicția diferitelor colonii extraterestre. Dacă voi dispune de un acces mai mare la Rețea... cine știe?

Ariel îi zâmbi încurajator, dar știa că speranța pe care încerca să i-o insufle era zadarnică. Domeniul otrăvurilor fusese

unul cu adevărat aparte în toate segmentele istoriei umane. Otrăvurile obținute din plante, în special de către alchimiști, erau în număr de câteva mii, iar antidoturile destul de precare. Otrăvurile sintetizate de chimia modernă depășeau cu ușurință câteva zeci de milioane de tipuri. Cine ar fi reușit însă să aibă acces la nomenclatorul final al acestora și mai ales să depisteze în timp util antidotul specific?

— Nu-mi faci cunoștință cu ei?

Sergentul își răsuci corpul pentru o clipă în direcția grupului, apoi reveni și clătină din cap.

— Ce rost ar avea? Unii dintre ei vor muri pentru tine peste numai câteva zeci de minute. Nu cred că vor dori să-l vadă mai îndeaproape pe individul pentru care viețile lor se vor sfârși atât de neașteptat.

— Nu înțeleg.

Și chiar nu înțelegea. Era asemenea unei păpuși de cârpă, trecută dintr-o mână într-alta, fără să știe care-i sunt stăpânii adevărați și nici măcar dacă nu urma să sfârșească la pubela de gunoi. Ochii i se îngustară, atunci când văzu sclipirea provocatoare din privirea celuilalt.

— Ideea era că, așa cum eu sunt agent dublu, exista posibilitatea ca și altcineva să joace același rol. Un fel de poliță dublă, înțelegi? O parte dintre cei pe care-i vezi în spatele meu au urmat cursuri de policalificare pe Therra, pe Niobe sau pe Dione. Statisticile Rețelei spun că există o probabilitate de 78 la sută ca Administrația să aibă cel puțin doi agenți dubli în rândurile noastre. Este un procent pe care nu-l putem ignora.

Își duse un deget la nas și se frecă preț de câteva clipe.

— Așa că am hotărât să formăm șase echipe de câte două persoane. Prin tragere la sorți, urma să fii repartizat unuia dintre noi.

— Cum naiba să formezi șase grupe din numai unsprezece inși? întrebă Ariel cu prefăcută indiferență.

— Locotenentul este pe drum.

— Aha!

— Interdicția de coborâre se referă la toate aparatele și utilajele folosite în acest scop. Adică al transportului la suprafața planetei al unuia sau mai multor călători. Nu însă și la unitățile de intervenție tehnică. Avem cinci navete, specializate în intervenție extraatmosferică, dar care pot să coboare până pe

sol, folosind portanta aripei Delta cu care sunt dotate. Și mai există un „cărăbuș”, o instalație pentru intervenții tehnice, care urcă și coboară pe cordonul elicoidal din carbon, independent de capsulele pentru pasageri.

Simțind privirile celuilalt fixate pe fața sa, Ariel, se strădui să zâmbească, ca și cum asta ar fi fost elementul suprem al acceptării situației. Poate că așa și era, la urma urmei. Ridică din umeri și se uită din nou în direcția grupului. Membrii săi discutau cu aprindere, deși vocile le erau coborâte și își întăreau argumentele cu gesturi ferme, care construiau un balet ininteligibil al brațelor prin aer.

— Poate că ar trebui să...

Nu apucă să afle ce dorea sergentul Pat Hobbson să îi comunice.

Explozia care avu loc în interiorul navei auxiliare andocate cel mai aproape de locul unde se găseau ei determină apariția unei palme gigantice de aer, care izbi mai întâi docurile din apropiere, smulgând navele învecinate din legături și azvârlindu-le către pereții îndepărtați ai platformei. Una dintre ele își înfipse pintenul aflat la partea superioară în zidul de titan, străpungându-l ca pe o coală de hârtie. Aerul se învălmăși furios, repezindu-se către breșă și cărând cu el toate obiectele mărunte aflate neancorate în acel moment. Cealaltă nava fu aruncată ca un berbece, nivelând toate instalațiile portuare aflate în calea ei și prinzând sub cabestanele fixate la partea inferioară pe trei din cele zece persoane ale grupului.

Lui Ariel nu-i trebui decât o privire pentru a ști cu certitudine că aceștia chiar muriseră pentru el, așa cum îi spusese mai devreme sergentul. El însuși zbură prin aerul din ce în ce mai rarefiat, mai întâi către tavanul îndepărtat, iar apoi, cu mult înainte de a-l atinge, către partea dreaptă a platformei, urmând turbionul care se strecura prin spațiile goale rămase între corpul turtit al navei și peretele accidentat. Chiar înainte de a se zdrobi, la rândul său, de elementele torsionate ale navei auxiliare, o mână îl prinse de călcâi și îl smuci cu putere într-o parte. Se izbi cu capul de o tavă ce trecea prin apropiere și leșină înainte de a apuca să vadă fața rânjitoare a sergentului Hobbson, care continua să tragă de el către podea, făcând să se înfășoare cu viteză firul unui *grimper* agățat de centura de la șold.

***

Priveliștea uriașului disc roșcat al planetei văzute din cer era un lucru uluitor. Un lucru pe care ochii foarte puținor oameni îl văzuseră vreodată.

De obicei, coloniștii erau coborâți pe una dintre orbitele de așteptare post-Deimos, încărcați în grabă în uriașele containere înzestrate cu motoare ionice ce serveau drept frâne atmosferi-ce, și direcționați către zona de deșert unde urmau să fie ridicate bazele gonflabile. Iar containerele nu aveau hublouri din motive de siguranță a zborului. În ultimii 84 de ani, de când se renunțase la containere, coborârea la sol se făcea cu „vagoneți” pe firul dublu de carbon, lung de 297.123 de kilometri, care lega Phobos de Colonia Ethera. Pentru ca incidente nedorite să nu aibă timp să se petreacă, în decursul celor 14 ore de traseu pasagerii erau sedați ușor și dormeau fără întrerupere. Și, evident că nu vedeau nimic din *miracolul roșcat*.

Pentru că deșertul marțian era un miracol, cu adevărat. Ariel clipi pentru a îndepărta lacrimile care-i încețoșau ochii. Chiar sub el se zărea, prin podeaua transparentă, căpățâna alungită și fioroasă a unui taifun de nisip, manifestarea naturală cu cel mai mare impact asupra a tot ceea ce nu avea dimensiunea, greutatea și stabilitatea unui munte. Un fel de gheară uriașă, care trasa cu unghia-i cocârjată prin stâncile corodate și prin stratul gros de pulbere un drum fără capete, pe care nu avea să meargă nimeni, niciodată.

Soarele, ivit brusc din spatele a doi nori portocalii și lânoși, se reflectă în metalul lucios al „cărăbușului”, transformându-l pentru câteva clipe într-o parabolă ciudată, în care se oglindea pământul, nu cerul. Un soare aproape de două ori mai mic decât discul auriu văzut de pe Therra, realiză bărbatul, în timp ce se holba, realmente, prin hubloul rotund, aflat la mică distanță de capul său. În lumina sa cerată, vedea la linia orizontului un con spart, care umplea aproape un sfert din suprafața hubloului.

— Olympus Mons, îi suflă o voce atât de aproape de ureche, încât îl trecură toate apele.

Se răsuci atât de repede pe cât îi permiseră legăturile de protecție, care-l țineau legat de scaun, dar nu văzu pe nimeni.

Cabina era îngustă, lungă și aproape goală. Prima

comparație care-i veni în minte fu aceea a unui glonț, văzut din interior. În afară de fotoliul de decelerație, în care era vârât până la gât, în stânga și în dreapta se mai zăreau încă trei, pliate asupra pereților și lăsând liber drumul dintre cele două capete, drum trasat cu o linie albă, groasă. Sau poate că nu era tocmai un drum, se gândi. Poate că marca axa vehiculului pentru a deplasa diferite încărcături în interior, în funcție de ea. Pe peretele din dreapta, ușor bombat către exterior, erau mai multe cablaje, la care se umblase de curând și al căror sistem de protecție împotriva loviturilor mecanice nu mai fusese montat ulterior. Departe, tocmai în vârful ascuțit al glonțului, putea să vadă o masă-de-intervenție, pe care zăceau claie peste grămadă o mulțime de aparate, bucăți de instrumente necunoscute, segmente de protecții termice multiceramate, ochi multiplecși fără terminațiile aferente... toate strâns lipite sub protecția unei pelicule creatoare de vacuum.

Nimeni.

Își supse buzele – i se păruse, nu ar fi fost pentru prima dată când îl înșelau unele sau altele dintre simțuri. Problema era... că vocea aceea îi sunase cumva cunoscut. De parcă o auzise de nenumărate ori până atunci. De parcă o avea în propria minte, dar nu știa cum să-și selecteze amintirile, ca să ajungă la ea. Reveni încet către hublou.

— Olympus Mons, repetă, nesigur.

Pe conul îndepărtat și cumva ascuns în perdeaua furtunii de praf, clipea periodic un semnal luminos. Numără secundele între două momente de lumină – 37.

— Te uiți la cel mai înalt munte din Sistemul Sol. Vocea era acum și mai aproape, de parcă buzele ce o modulau se găseau la numai o lungime de deget de ureche. Imaginează-ți un colos de 27 de kilometri înălțime, cu baza de 550 de kilometri. Acesta este motivul pentru care poți să-l vezi chiar și de aici, de la altitudinea de 228.119 kilometri. Noroc că nu a mai erupt de peste 20 de milioane de ani. Altfel, chiar și în cerul acesta aproape gol în care ne aflăm acum, am deveni niște ținte perfecte pentru ghiulele împroșcate de el. Iar lumina aceea albastră, a cărei frecvență ai numărat-o, este Farul Copernicus. După laserul său se ghidează toate astronavele care coboară la sol. Pe vremea când astronavele mai făceau lucrul ăsta, desigur.

Nu îndrăzni să se miște. Dacă era vorba despre o iluzie a

creierului său obosit și stresat după lunga călătorie spre Marte, iar apoi de riscurile mortale pe care le întâmpinase prin adâncimile lui Phobos, trebuie că era perfectă. Pentru că, de data asta, reușise să identifice timbrul vocal al vocii-fantomă. Respiră doar o idee mai profund ca de obicei. Avea nevoie de încă o identificare.

— *Asklepyos, mai ești pe aici?*

Tăcerea care urmă se dovedi o provocare mai puternică decât mesajul vocii de lângă ureche.

— *Unde naiba te ascunzi, atunci când am mai multă nevoie de tine?*

Nici măcar un fâsâit. Iconurile stăteau stinse, cuminți, la locul lor, în colțul ochilor.

— Mă gândeam eu că vei încerca să-ți contactezi nanonicul, reveni vocea. Ești doctor, trebuie să cunoști principiul elementar de funcționare al sistemului medical intern, pe care-l posezi. Ai idee de unde-și ia energia de funcționare...

Ariel își linse buzele. În față, Olympus Mons se contura ceva mai clar, arătând asemenea unui deget cu care Marte împungea cerul, supărat. Probabil că furtuna de praf scăzuse în intensitate, ori își modificase direcția.

— Din membranele celulare, răspunse după câteva clipe.

— Exact. Și, din cauza asta, nu poate fi dezactivat din exterior. Există doar un singur caz în care Asklepyos încetează să funcționeze: atunci când moare posesorul.

— Ha-ha! râse acru Ariel. Mulțumesc pentru informație. Bănuiam eu că sunt mort.

— Ha-ha! râse și vocea. Bun banc. De fapt, mai există alte două cazuri de încetare a funcționării sale, dar numai proiectantul știe acest lucru: atunci când persoana posesoare este sedată, iar celulele sale funcționează cu minimum de energie, și când pătrunde într-un câmp electric dăunător, care i-ar putea afecta circuitele interne și l-ar determina apoi să aprecieze eronat starea de sănătate pe care este programat să o întrețină. Traversăm, de mai bine de o oră, Centurile Stetson-Melton, care înfășoară planeta sub forma unei spirale cu două bucle: una mare, prin care trecem noi acum în diagonală, și una mică, aflată de cealaltă parte a planetei, deasupra lui Utopia Planitia, dacă această denumire îți spune ceva.

— Să înțeleg că, dacă știi cum a fost programat Asklepyos,

ești proiectantul lui.

— Înțelegi bine. Vocea râse din nou, apoi spuse: Stai liniștit, nu ai înnebunit brusc și nici nu ești în stare de comă, așa cum îți vine uneori să crezi, pentru a avea o cheie a situației. De fapt, răspunsul este mult mai simplu. Privește în spatele tău.

Ariel răsuci încet capul. Știa că o să aibă parte de o surpriză, dar ceea ce văzu îl năuci de-a dreptul. Între brațele înalte ale unui fotoliu care tocmai fusese depliat și repus în poziție de funcționare, stătea liniștit și zâmbitor Paul Olhsen, fixându-l cu ochii săi de un albastru spălăcit.

— De fapt, aș putea să îmbrac orice formă doresc. Orice formă care se află deja codificată în băncile mele de date, se grăbi să adauge, observându-i neîncrederea. Prefer să mă întorc însă la forma sub care m-ai cunoscut, pentru că nu doresc să adaug un factor de stres în plus, pentru tine.

Bărbatul simți picături de transpirație la rădăcina părului, dar nu se clinti. Rămăsese cu corpul întors către hublou și cu capul răsucit spre interiorul navetei, într-un unghi de aproape 45^0.

— Cine ești, tu, de fapt, Paul Olhsen?

Olhsen dădu din cap, continuând să zâmbească.

— Mai întâi, întoarce fotoliul și încearcă să te calmezi. Un pahar cu apă cred că ar fi de folos în situația asta, nu?

În mâna sa dreaptă, aflată pe brațul fotoliului, apăru un pahar, plin cu un lichid incolor. I-l întinse. Ariel șovăi.

— Hai-hai, mustăci celălalt. Crezi că o să încerc să te otrăvesc? Dacă voiam să te ucid, puteam să o fac într-o mulțime de feluri, mult mai simple și mai elegante. E adevărat însă că în locul tău cred că și eu aș fi la fel de neîncrezător.

Întinse mâna, luă paharul și bău o înghițitură. Era apă. Nici rece, nici caldă și complet lipsită de gust. Înghiți tot lichidul și puse paharul pe podea. Olhsen (sau cine va fi fost, în realitate) se uita liniștit la el și aștepta să termine.

— Și acum?

— Momentul adevărului, zise bărbatul din fața lui și rânji. Dacă ești în stare să suporți adevărul.

— De unde o să știu asta? întrebă ridicând din umeri. Adică fac un atac de cord sau un anevrism cerebral și gata, nu?

— Ar fi prea simplu să se poată termina așa. Adevărul, Ariel Frederico Zamos, se află în tine. El nu este o parte a Realității, ci numai o versiune simplificată a acesteia. Simplificată, esențială

și, mai ales, veridică. Dar nu poate înlocui Realitatea.

Ariel strânse din buze. O lecție de filozofie nu era exact ceea ce se așteptase că va urma. Deși, cumva, totul se încadra în această direcție: un om fără amintiri discuta cu un om, care se putea materializa din senin, despre... În fine, despre Realitate și Adevăr. Ca și când asta ar fi contat pentru milioanele de suflete de sub picioarele lor. Oameni pe care urma să-i secere fie boala necruțătoare, fie încărcăturile distrugătoarelor spațiale. Oameni pentru care nu mai exista nicio urmă de speranță.

— Te înșeli. Celălalt își trecu degetele prin păr, într-un gest foarte uman. Speranța lor ești tu. Dar, pentru a te transforma în ceva mai mult decât o speranță, va trebui să cunoști drumul de la Realitate la Adevăr. Asta e tot.

— Dacă asta-i tot, atunci abia aștept s-o fac. Pare simplu.

— Este simplu. Să începem cu începutul. Mă numesc Xolotl și acesta este numele meu adevărat. Sunt o entitate digitală rațională, singura care există în acest moment în Sistemul Sol. Am fost creat de oameni (sau cel puțin așa consideră ei) pentru a ajuta specia umană. Și chiar asta fac, în aceste momente. Adică încerc să ajut o parte mai mare a speciei să supraviețuiască atentatului pus la cale de o parte mult mai mică a ei, din considerente politice și economice. Faptul că exist sub formă energetică îmi dă posibilitatea să îmbrac forme în patru sau mai multe dimensiuni. De aceea mă vezi. Mă auzi. Poți chiar să-mi simți și mirosul, dacă doresc asta. Dar nu mă poți pipăi. Nu mă poți strânge în brațe. Și nu mă poți ucide cu armele care au efect împotriva unor trupuri reale. Înțelegi acum diferența dintre Realitate și Adevăr? Tu vezi înaintea ochilor tăi un om adevărat, dar nu real. Nu am consistență, așa cum nu are consistență o rază de lumină. Fotonii aceia sunt materiali, desigur, dar nu pot fi pipăiți. Doar văzuți. Vreau să sper că până aici am fost suficient de clar. Pentru că, de acum, urmează ceva mult mai cețos – politica umană de expansiune cosmică.

Ariel dădu încet din cap, în semn de aprobare.

— Pot...? întrebă și întinse brațul, fără să mai aștepte răspunsul.

Degetele îi trecură prin brațul celuilalt și întâlniră materialul sintetic al fotoliului. Își trase mâna înapoi, de parcă ar fi atins ceva extrem de fierbinte. Înghiți în sec.

— Cum se poate? Eu... eu... ce înseamnă, de fapt, o entitate

rațională digitală?

— O existență energetică, în afara unui corp real. Practic, pot să mă aflu, în simultaneitate, oriunde se găsește un aparat înzestrat cu elemente de digitalizare, de la computere sofisticate și până la camere de luat vederi inteligente. Și, mai ales, pot să îmi creez propriile corpuri, dacă doresc asta. Vrei să asculți mai departe?

Era vorba despre povestea întunecată a evoluției speciei umane care, încă de la începuturile existenței sale conștiente, avusese ca unic principiu de dezvoltare sacrificiul. Individual sau de grup. Pentru a putea face un pas pe scara evoluției, trebuia ca sub acest pas să se sfârșească unul sau mai mulți indivizi. Iar acum se ajunsese la societăți întregi.

— Istoria umană este plină de sânge și de sacrificii. Aș îndrăzni să spun că fiecare element de progres a avut la bază o crimă, o bătălie sau un război. Ca și cum energia necesară saltului pozitiv s-ar putea extrage numai din asta. Aceasta este Realitatea, domnule Zamos. Ca să ajungi la Adevăr, trebuie să treci însă de multele ei aspecte care, cel mai adesea, îți distrag atenția și te abat de la drumul cel bun.

— Și care este Adevărul, așa cum îl numești tu?

Paul Olhsen își duse un deget la bărbie, ca și cum ar fi meditat la un răspuns.

— Adevărul este că momentul istoric care tocmai stă să se întâmple acum nu este unic. Ci repetitiv. În anul 99 EC, s-a petrecut o etapă extrem de asemănătoare acesteia: colonia marțiană Olympus a fost distrusă de loviturile tactice ale Flotei Spațiale. Au murit atunci peste 110.000 de coloniști, iar cazul a fost aproape imediat clasificat și șters din toate arhivele publice.

Olympus fusese ridicată la jumătatea distanței dintre Olympus Mons și Biblis Patera, un vulcan interesant, stins în urmă cu 250 de milioane de ani, în craterul căruia exploratorii descoperiseră cochilii fosile, dovadă a existenței unui lac uriaș. O bază rotundă din rigolit, întărit cu un ciment special, cu un diametru de 2500 de metri, peste care fuseseră ridicate arcanele unui schelet din oțel, vanadiu și titan, îmbinate într-un punct nodal situat la 180 de metri înălțime. Armătura fusese acoperită treptat cu o membrană elastică și semitransparentă, cu grosimea de câțiva centimetri, un polipren expandat care oferea posibilitatea lipirii următoarei fâșii prin simplă încălzire.

Operațiunea durase trei ani marțieni, iar umplerea cu atmosferă respirabilă a imensei emisfere lipite de sol încă zece. Colonizarea efectivă începuse în anul 78 EC și nu se terminase niciodată, deoarece locuitorii lui Olympus erau considerați muncitori aliați permanent în tranzit către noile puncte de colonizare, fixate în Daedalia Planum și în Syria Planum. Planurile erau superoptimiste, iar în uriașele uzine de pe platformele therriene orbitale Meridian se lucra fără oprire la trenurile de nave cu care soseau coloniștii. În anul 88 EC, populația stabilă a coloniei Olympus (aici fiind incluse suprastructurile birocratice, forța polițienească, forța de intervenție în exterior, garda contra incendiilor și garda medicală) atinsese cifra record de 74.000 de persoane, la care se adăuga numărul dublu de coloniști aflați în tranzit și staționați aici vremelnic pentru aclimatizare și educare în meseriile solicitate în centrele de lucru marțiene. Primele probleme tehnice ale coloniei Olympus apăruseră după dezlănțuirea impresionantă a stihiilor energetice ale *uraganului Clovis*, cel mai mare vârtej de energie din istoria consemnată a meteorologiei cosmice. Mai întâi se descoperiseră mici pete brune pe suprafața membranei de polipren, care se măreau constant la lumina soarelui, ajungând la diametre de câteva zeci de metri. Apoi, după o perioadă, în ciuda materialelor de curățat folosite, petele prinseseră să roadă în profunzimea peliculei, creând primele găuri. Deși tehnicienii din forța de intervenție în exterior le cârpiseră, lipind peste ele fâșii noi de material, petele continuaseră să roadă atât în jos, cât și în sus, străpungând din nou membrana și peticele folosite. Mai grav încă, întreaga bază de regolit începuse să fie perforată de mii și mii de găuri, „mușuroaie de furnici”, cum le numeau localnicii, prin care aerul sub presiune de sub cupolă se grăbea să se scurgă în exterior. Chiar și o măsură de izolare completă a acestei baze sub o șapă groasă de ciment armat cu fibră de carbon nu izbutise decât să întârzie cu câteva luni nenorocirea. Pe scurt, situația ajunsese atât de disperată, încât în anul 96 EC toate celelalte puncte de colonizare de la suprafața planetei au solicitat retragerea personalului uman pe cele două stații orbitale America-Phobos și America-Deimos, iar Therra a sistat cursele regulate de colonizare. Apoi anunțul Organizației Națiunilor Spațiale a căzut asemenea unui trăznet: orice legătură fizică între colonia

Olympus și umanitatea spațială trebuia să înceteze, până la noi dispoziții. Singura dispoziție care a urmat a fost însă una de război. Proaspăt înființata Flotă Spațială Federală s-a stabilizat pe orbită marțiană în anul 99 EC și a supus colonia unui tir impresionant de precis și de distrugător. Se apreciază că, în acel moment, populația fixă și în tranzit aflată sub cupolă atingea cifra de 110.000 de oameni.

— Adevărul este că cifra a fost în mod conștient subapreciată, zise Olhsen și clătină din cap. O copie a unei copii, după o arhivă distrusă imediat după bombardament, furnizează o cifră de aproape cinci ori mai mare. În vremea aceea, ca și în prezent, de altfel, așa-numita periferie a coloniei era un loc greu de recenzat pentru funcționarii umani. Aici se refugiau, de regulă, proscrișii aduși din închisorile therriene pentru a nu fi expediați în punctele de lucru din Exterior. Se nășteau copii, mureau bătrâni. Nimeni nu știa un număr precis. Privește!

Peretele lipsit de hublouri se ilumină brusc și în fața ochilor săi uimiți apăru imaginea ușor încețoșată a unei cupole uriașe, văzută din aer. Un cronometru alfanumeric își derula liniștit numărătoarea neînțeleasă în colțul din dreapta. În stânga, un altimetru indica 198.200 de metri.

— Aceasta este o înregistrare de la bordul unuia dintre cei 56 de sateliți meteorologici care monitorizau densitatea atmosferei marțiene. Sateliții erau lansați de pe America-Deimos, atașați de cadrul de metal al unei aripe Delta cu lungimea de 100 de metri. În dreapta ai numărătoarea inversă până la contact.

Brusc, ochiul camerei se răsuci la 45^0 în sus și pe ecranul improvizat apăru un punct strălucitor care, după două secunde, se transformă într-o dâră sclipitoare.

— Lovitura tactică, spuse Olhsen. Este o armă inteligentă, care marchează traseul pentru adevăratele lovituri. Acestea vor urma după circa un minut.

Dâra atinse un punct pe sol și se stinse. Camera satelitului reveni la poziția inițială, înregistrând pentru câteva clipe două vârfuri montane foarte apropiate.

— Ulysses Patera și Biblis Patera, din regiunea Amazonis Planitia. La numai 227 de kilometri de locul viitorului dezastru.

Din nou, camera se răsuci cu rapiditate în sus și se focaliză asupra unui jet de dâre strălucitoare, apărute din spatele circumferinței negre care marca limita spațiului cosmic. Acestea

copiară întocmai traseul loviturii tactice și dispărură în spatele unui nor de praf. După câteva clipe, norul se transformă într-o ciupercă uriașă, care rămase suspendată la o înălțime apreciabilă deasupra solului. Imaginea încremeni. Olhsen făcu un semn cu degetul arătător și aceasta dispăru, lăsând privirilor peretele standard al navetei.

Ariel își scutură capul – imaginile îi ardeau ochii asemenea unui acid, în timp ce pe retina memoriei se derulau în sens invers imaginile poveștii pe care își dorise întotdeauna să o știe – aceea a lumii în care emigrase o parte din populația umană, în căutarea unei vieți mai bune.

— Rahat... articulă, cu gura plină de cenușă.

— Ei, da, aprecie înțelegător Olhsen. Ti-am permis o cale de acces către clusterul interzis. De acum, te vei pregăti să lupți de unul singur împotriva sistemului. Dacă dai greș, lumea marțiană va muri pentru a doua oară. Iar în locul lor, se vor găsi cei de acum. Și tu. Ești pregătit?

Ariel își întoarse privirea de la ochii reci, plin de ură nu numai împotriva unei Administrații nesățioase, ci și împotriva slăbiciunilor și a cruzimii de care dădea dovadă mereu rasa umană, și mai ales pentru sine, pentru durerea pe care avea să o resimtă în curând, dacă aventura în care intrase urma să se încheie prost.

Undeva, dincolo de vârfurile tocite ale lui Ulysses Patera și Biblis Patera, rămase în colțul retinelor sale, o voce familiară, aproape omenească, îi rostea numele cu răbdare.

— Pregătit pentru ce?

— Pentru desprindere. Va avea loc peste numai 42 de secunde.

— Nu înțeleg.

— Capsula de intervenție se va desprinde de pe firul elicoidal de carbon, într-un „punct de ruptură”.

— Nu înțeleg.

— Am prevăzut că va exista încă o intenție de a te ucide, până la sol. Așa că le-o vom lua puțin înainte. În punctul de contact, vei fi așteptat de o cunoștință mai veche. Mult succes, domnule Zamos. Și, ține minte, nu vei avea o a doua șansă. De fapt, corect ar fi fost *nu vom avea a doua șansă.*

Și dispăru. În urma lui, rămase fotoliul rabatat și paharul cocoloșit de hârtie, aruncat într-un colț. Ariel continua să

privească încă la adâncitura din textura materialului fotoliului, când se produse prima smucitură. Auzi chiar și prin izolația fonică a capsulei scrâșnetul surd al metalului retezat, apoi podeaua se răsuci cu 90^{0} și în secunda următoare privea către fostul tavan, atârnând în curelele de protecție. Întoarse capul spre dreapta. Prin hublou, cele două parașute portocalii continuau să se umfle, asemenea unor ciuperci monstruoase. Marte era acolo, jos, și-l aștepta.

***

Vântul extrem de puternic îl apucase în cleștii săi invizibili la altitudinea de 120.897 de metri, azvârlise capsula într-o parte și răsucise cele două parașute una în jurul celeilalte. La 90.546 de metri, parașuta mai mică se sfâșie cu un pocnet sinistru, împrăștiind în jur fâșii prelungi, care se îndepărtau de el asemenea unor ciudate păsări ale toamnei marțiene.

Vocea pilotului automat îl smulse din toropeală.

— 90.112 metri și capsula continuă să coboare. Distrugerea parașutei mici va amplifica fenomenul de vrie, până la 67 la sută din totalul depășirilor de coordonate, incluse în misiunea prezentă. Aerul din cabină rămâne respirabil, în parametrii stabiliți, încă 8 ore și 47 de minute, după care se impune declanșarea procedurilor de epurare.

— 80.572 de metri și capsula continuă să coboare. Apreciez că atingerea solului, în ipoteza menținerii actualilor parametri de planare, se va realiza în 07 minute și 45 de secunde, cu o marjă de corectură de ± 12 secunde. Viteza vântului, în exterior, a crescut cu 1,3 puncte pe Scara Eindhoven, iar apropierea capsulei de sol va începe să producă fenomene de turbulență.

— 80.111 metri și capsula continuă să coboare. Viteza vântului, în exterior, a crescut cu 2,34 puncte pe Scara Eindhoven. Dacă amplificarea rămâne constantă, la nivelul solului marțian există în aceste momente un uragan de forța 12, probabil al treilea ca putere din toate câte s-au înregistrat de la înființarea Serviciului Marțian de Meteorologie. În aceste condiții, abaterea de la parametrii inițiali de coborâre va depăși 224 la sută, iar amartizarea se va produce într-un punct de contact aflat în apropierea conului vulcanic Biblis Patera, peste

06 minute și 04 secunde.

— 75.886 de metri și capsula...

— Ajunge cu prostia asta! țipă bărbatul, privind de deasupra la fostul tavan. Nu vreau să știu cât mai am până mă fac terci la contactul cu solul. Ce soluții de ieșire din criză propui?

Liniștea care se lăsă după semnul întrebării era doar aparentă. Afară, vântul turbat zgâlțâia corpul navetei, trăgând de suspantele ce îl fixau de parașuta principală, și zgâria cu gheare ascuțite stratul termic gros de ceramat, armat cu plasă de titan. Se gândi o clipă la posibilitatea cea mai rea, apoi scutură din cap și își spuse că nu bătuse atâta drum până aici prin spațiu doar pentru a se zdrobi de planeta a cărei problemă de viață și de moarte fusese trimis să o rezolve.

Inspiră adânc. Agitația de sub frunte prinse să se potolească, întotdeauna, în orice situație disperată existase o soluție de ieșire din criză. Singură moartea era dincolo de căutări și de soluții.

— 71.115 metri și capsula continuă să coboare, reluă brusc vocea, ca și când nu ar fi perceput comanda și solicitarea anterioară.

— Există un plan de salvare, în cazul în care cedează afurisitul ăla de cablu, nu?!

— Există două protocoale, reveni vocea. Dacă desprinderea de cablu se face la mai mult de 70 la sută din lungimea cablului, atunci naveta își desface cele două parașute și coboară cu ele către sol. Dacă desprinderea se face sub marja de 70 la sută din această lungime, naveta își deschide aripile și încearcă să capete portanță prin alunecare spre sol într-un unghi de 75°.

— Dumnezeule! expiră Ariel și se frecă la ochi. Nu puteai să spui asta de la început? Dă-i drumul, execută manevra și deschide aripile!

— Protocolul doi nu poate fi pus în aplicare simultan cu Protocolul Unu, replică vocea și bărbatului i se păru puțin obosită. Și nu atât timp cât Protocolul Unu se află în plină execuție.

Ariel știa tot atât de multe lucruri despre zborurile de salvare pe Marte cât știa și despre producerea plasmei în Coroana Sol. Adică nimic. Ceea ce înțelegea din discuția asta idioată era faptul că AI-ul navetei refuza să-l salveze, din cauza neputinței de a încălca un protocol de siguranță. Apoi, în timp ce hubloul

din stânga jos se ilumina în alb din cauza unui fulger uriaș, o idee păru să se înfiripe undeva, la marginea conștiinței.

— Ce altitudine avem?

— 59.122 de metri și capsula continuă să coboare.

— Există o comandă manuală pentru fiecare din cele două Protocoale de salvare, nu?

Vocea șovăi timp de trei secunde.

— Există astfel de comenzi. Ele sunt poziționate în trapele cu numerele 18 și 27 din podea.

— Foarte bine. Acum, desfă centurile de siguranță ale fotoliului.

— Protocolul de salvare interzice acest lucru.

— Îl dau dracului de protocol! Acesta este un ordin direct, adresat de către o ființă umană unui AI. Conform legilor după care funcționezi, are prioritate absolută, atâta vreme cât nu-mi face și nu-ți face niciun rău fizic. Acționează clamele, la naiba!

Nu avea să afle niciodată dacă AI-ul acționase asupra acestora forțat de logica la care făcuse apel, din poziția de ființă umană, sau dacă ceva din tonul cu care dăduse comanda făcuse ca reacția să capete valabilitate. Se desprinse din legături și pluti încet către fostul tavan, devenit podea provizorie. Când îl atinse, se împinse cu putere în picioare și reveni, dând din mâini și din picioare, către fosta podea. Reuși să se agate de un inel de prindere și căută din ochi trapele 18 și 27.

— La naiba! bombăni nervos. Ce fac, dau cu banul?

Ceva sâsâi nelămurit în interiorul craniului său, apoi brusc iconurile pâlpâiră și Asklepyos reveni la viață.

— *Nu dai cu banul,* bombăni el și îi fulgeră mai multe rapoarte asupra stării de sănătate a organismului. *Alegi direct varianta câștigătoare, adică trapa 18.*

— *Nu înțeleg.*

— *Știu,* răspunse programul, continuând să prezinte tot felul de statistici. *Tocmai am ieșit din Centurile Stetson-Melton și am redevenit disponibil. Paul Olhsen îți transmite prin intermediul meu mult succes. Trapa 18. Și grăbește-te, altfel vei trece de altitudinea de 27.312 metri, de unde te va prelua uraganul, iar comenzile manuale nu vor mai fi folositoare.*

Smuci de clapeta abia vizibilă și un pupitru de comandă porni să coboare spre picioarele sale. O manșă cât un pumn de copil se desprinse din bord și trebui să se răsucească în sens invers

pentru a o putea manevra.

— *Și acum?*

— *Nu ai decât să închizi ochii. Toate comenzile care trebuie executate se găsesc în clusterul de memorie interzis. Vor funcționa fără accesul direct al conștiinței tale.*

Strânse pleoapele și o lume interioară se ilumină în spatele lor. Degetele i se mișcau cu rapiditate, tastând comenzi și închizând formule matematice complicate, despre care habar nu avea că le știuse vreodată. Naveta se zbuciumă dintr-odată, motorul auxiliarul azvârli un jet de plasmă prin norii roșii ai furtunii de afară, apoi parașuta principală se desprinse și ea cu un pocnet, dispărând în spatele norilor de mare altitudine. Doar el cu nava. Și cu un secret îngrozitor, la care, din fericire, nu avea timp să mediteze.

***

Deschise ochii la câțiva metri de un zid roșcat, care vălurea asemenea unui perete vertical de apă. Întinse mâna să-l atingă, dar se găsea prea departe.

— Hei, Jorgos, cred că flăcăul tocmai s-a trezit!

Apoi, pentru câteva clipe, zidul se destrămă și lăsă privirile să treacă dincolo de textura sa prăfoasă. Conul unui munte înalt și prăpăstios se iți în golul rămas, după care zidul roșcat își reluă locul și imaginea se topi în valuri prelungi și subțiri. Abia acum Ariel auzi sunetul gros, asemănător uruitului unui mecanism de săpat. Își duse palmele la urechi, dar nimeri peste suprafața unei căști. O mână, îmbrăcată într-o mănușă din acril texturat, i se plimbă prin fața vizorului.

— În regulă, domnule. Căștile sunt funcționale, așa că ar trebui să auzi tot. Dacă asta se întâmplă, te rog să dai din cap.

Dădu din cap. Apoi întrebă imediat unde se află. Și cine sunt ei. Și, mai ales, cum a ajuns acolo. Un hohot slab de râs îi răsună în urechi.

— Costumul în care te-am îmbrăcat are sistemul de comunicare blocat. L-am întrerupt în mod special, deoarece am bănuit că primul lucru pe care-l vei face va fi să pui un milion de întrebări. Nu avem timp de răspunsuri. Ochiul furtunii se poate închide oricând și trebuie să ajungem în lander mai înainte de asta. Poți să mergi singur?

Dădu din nou din cap. Atunci îi văzu pe amândoi ieșind din spatele unei rețele magnetice, care capta particulele de praf creând un scut de invizibilizare. Îi prinseră o funie de nylon de unul dintre cârligele de la șold și îi spuseră să țină una din mâini pe funie, ca să simtă semnele pe care i le vor face.

— Sistemele electronice vor fi puternic bruiate în furtuna asta afurisită. Am avut un noroc chior că am identificat poziția capsulei și a trebuit să ridicăm o rețea magnetică în jurul ei. Suntem într-una din așa-numitele *pungi de furtună*, numai că asta e creată de noi și nu va mai ține mult. Roverul cu care am venit se află la aproape o mie de metri spre stânga și în jos. Într-un fost lac sărat, aproape de poalele lui Biblis Patera. Ține-te bine și încearcă să nu cazi. Furtuna asta e cu adevărat spurcată!

În ultima clipă, înainte de a face primul pas în urma celor doi, Ariel văzu încă o dată conul ascuțit din față. Iar în spatele său, încă unul, parcă și mai înalt, acoperind o parte din orizont.

Pumnii uriași ai furtunii îl izbiră, asemenea unor baroase, scoțându-i aerul din plămâni. Ariel tuși, gata-gata să se înece cu propria-i flegmă. Strângea cu mâna dreaptă coarda de nylon și se întreba cum de un vânt cu o asemenea forță nu-l ia cu totul pe sus, ca pe o pană. Apoi, în timp ce ridica piciorul drept pentru a-l pune pe urma apărută pentru o clipă în fața sa, văzu talpa uriașă a costumului, supralățită și groasă de aproape 20 de centimetri.

Mercur, se gândi, străduindu-se să nu rămână în urmă. *Și poate un strat exterior de plaruum.*

Plaruumul era o combinație exotică de metale dense, ceramat și alte cinci elemete supergrele, din zona superioară a tabelului elementelor chimice. Fusese creat prin secolul al treilea al Erei Cosmice pentru a asigura o mai ușoară apropiere a navelor cosmice de asteroizii aproape lipsiți de câmp gravitațional.

Stânga, permanent către stânga și... În jos. Când piciorul păși peste pragul de piatră, orbit de pânza deasă a nisipului roșcat, nu văzu crevasa spintecată în sol, lată de peste trei metri, se împiedică și zbură către adâncurile ei. În ultima clipă, funia se contractă, îi reteză volta la jumătate, iar furtuna îl prinse în aripile ei și-l izbi de zidul vertical al crăpăturii. Leșină mai înainte să vadă cum una dintre cele două umbre din față își desprinde legătura și se lasă să plutească spre fundul întunecat

al crevasei.

***

Jorgos Cellinarum și Kalitera Meridani erau căutători de metale și deci cunoscători foarte buni ai mediului exterior de pe Marte. Dacă ei spuneau că într-un anume loc se poate ajunge, puteai să fii sigur că vei ajunge acolo, dar dacă aveau o cât de mică ezitare în a se pronunța, șansele de nereușită se ridicau ceva mai sus decât vârful niciodată vizibil de pe sol al lui Olympus Mons. Iar în cazul acesta special de recuperare, Jorgos Cellinarum strâmbase din nas. O furtună de o asemenea amploare nu prinseseră nici măcar străbunicii lui. Era îndeajuns să vezi ce se întâmpla cu partea superioară a armăturii metalice care susținea folia de presiune a Coloniei, pentru a înțelege ce însemna o ieșire în exterior. Dar drakhmele de argint puteau să aibă, uneori, o putere mai mare decât aceea a furtunii. În cazul acesta avuseseră. Iar acum se găseau pe fundul acestei crevase înguste, trăgând cu toată puterea de ușa-hublou pentru a ajuta motorul electric să o închidă, mai înainte de a se umple în întregime cu nisip.

Nu era prima oară când realizau o recuperare. Niciuna însă nu se dovedise atât de periculoasă ca aceasta. Și, în timp ce roverul se cățăra pe peretele puternic fracturat al crevasei, cu picioarele sale lungi și subțiri, cei doi îl legară de scaunul de pilotaj pe străinul coborât din cer și se pregătiră să preia controlul manual al direcției, de îndată ce mașinăria asemănătoare unui gândac de bucătărie avea să iasă de pe fundul adăpostului în plină furtună.

După șase ceasuri de înaintat orbește prin perdelele de nisip și printre stâncile împinse de vânt ca niște scaieți fără rădăcină, reușiră să atingă marginea de nord-vest a platoului pe care se găsea Colonia. După ce se cuplară la priza magnetică a stâlpului de ancorare, întrerupseră gazul soporific pe care AI-ul roverului i-l administra străinului în interiorul costumului, îl apucară fiecare pe după un braț și-l târâră către cordonul care făcea legătura între sasul navei și cel al intrării în Colonie.

Funcționarul de la linia de acces se arătă de acord să nu înregistreze intrarea unui străin fără acte, dar numai pentru cinci drakhme, plătite în numerar. Nu era o noutate, dar nici o

plăcere să scoți atâția bani din buzunar.

Când Ariel Frederico Zamos începu să-și revină din moleșeală, se găseau deja în apropierea primelor construcții de locuit improvizate, de la marginea așezării. Îi scoseseră casca, așa că putea să-i audă direct cum se ciorovăiau asupra celui dintâi drum pe care-l aveau de făcut. Își scutură capul, dar senzația de slăbiciune și durerea de sub tâmple nu voiau să se risipească. Se opri, se aplecă deasupra caldarâmului de rigolit roșcat și vomă un lichid verzui, împestrițat cu puncte mari, albe.

— Ți-am spus eu că ai deschis prea mult robinetul! se strâmbă, repezit, bărbatul mustăcios cu obrazul drept vârstat de o cicatrice albă, subțire, care-i ajungea până sub ochi. Nu ții niciodată cont de sfaturile mele.

— A vomat din cauza aterizării ăleia nenorocite, Jorgos. Dă-l încolo, că nu moare el doar dintr-atât. Ce-ai fi vrut, să-l las să-și vină în fire mai devreme și să ne luptăm cu el, atunci când aveam mâinile ocupate cu liniile de ghidaj ale roverului? Asta ai fi vrut, hm?

Stăteau amândoi cu mâinile în șolduri și se uitau la el cum își arunca mațele pe gură. Umilitoare treabă, își spuse în gând, în timp ce un ultim spasm al stomacului de-abia golit îi făcea din nou gura pungă. Ce se întâmplase însă cu Asklepyos de nu intervenise până atunci?

Ca și cum ar fi așteptat numai să formuleze întrebarea, două iconuri galbene de avertizare și unul roșu de alarmă începură să pâlpâie violent în colțurile ochilor și câteva mesaje cu privire la starea sa de sănătate îi străbătură retina pentru câteva fracțiuni de secundă. Apoi iconurile se stinseră, dar sistemul își făcea simțită prezența în valuri, de parcă trecea printr-un sistem de bruiaj.

— *E... un sistem... de bruiaj.* Imaginea unui bătrânel blajin, așezat în fund, cu brațele în jurul genunchilor, apăru pentru câteva secunde pe fundal. *Colonia a pornit... o reț... rețea magnetică... de respingere a va... lurilor de nisip... aduse... de furtună. A tre... trebuit să... mă autosuspend... pentru o vreme. Ți-am eliberat... organismul... de toxinele acumulate... la amartizare. Te găsești... În Colonia Absalom... la 124 de kilometri de Bi... Biblis Patera. Unul din... cele mai mici puncte de primi... re a coloniștilor... veniți de pe Therra. Am accesat Rețeaua Marțiană. Ești... dat... În... urmărire... gene... rală.*

Cineva a știut... de sosirea ta.

Ariel se clătină și un braț vânjos se grăbi să-l prindă de umăr. Chipul prelung, cu trăsături ușor mongolice, al lui Kalitera Meridani îi rânji chiar lângă ureche.

— Ușurel, domnule Zamos, nu are rost să dai în primire tocmai acum, după ce am ajuns acasă, mai ales că nu ne-am încasat decât prima tranșă din bani.

Îl scutură ușor cu mâna sa exagerat de mare.

— Bine-ai venit în lumea noastră marțiană, frate! Deși nu s-ar putea zice că ar mai exista cineva în universul ăsta care să fie fericit că ajunge aici, cu liota aia de distrugătoare ale Flotei Spațiale apropiindu-se de orbită cu viteza de 284.000 de kilometri pe oră. Și cu nenorocirea aia de virus văzându-și liniștit de treabă sub picioarele noastre și prin aerul pe care încă-l mai respirăm. Dar, oricum, încearcă să te simți binevenit, ha-ha! Nu că ar fi ceva deosebit chestia asta.

Nu era chiar nimic deosebit, realiză Ariel, în timp ce își îndrepta spatele și încerca să-și vină în fire. Lângă ei, cocioabele ridicate din bucăți de textolit, bidoane uriașe de material plastic, folii transparente de rekalit și bare subțiri de vanadiu, furate din depozitele de reciclare, păreau desprinse dintr-o altă lume, primitivă, sălbatică și murdară. Furtuna care urla la aproape două sute de metri deasupra capetelor lor punea o lumină încenușată pe chipurile bărbaților și femeilor ițite din spatele ușilor improvizate. La câțiva pași de ei, din sol ieșea o conductă din plastic, având la capăt un robinet simplu, cu două poziții. Kalitera Meridani îi făcu semn către ea.

— Poate că n-ar fi rău să îți clătești gura cu niște apă, fiule. Poți să dai și pe față, în văgăuna asta totul e gratis. Chiar și moartea.

Ariel se îndreptă către ea, nu înainte să arunce o privire cercetătoare spre capetele ascunse pe jumătate de folii. Ochi oftalmici, nasuri roșii, obraji scofâlciți... copii cu brațe subțiri ca niște bețe și burți mari, rotunde... femei cu sâni lăsați și buze vinete... Trebuie că foamea făcea ravagii mai ceva decât virusul acela extraterestru. Oare care era limita maximă de timp pe care un viitor colonist trebuia s-o petreacă în aceste ghetouri, înainte ca solicitarea lui să fie luată în seamă și procesată? O lună? Un an? O viață? Nimeni nu le spusese nimic despre așa ceva, pe Therra.

Își clăti gura cu apă și scuipă. Apoi se ridică și, privind încă spre mulțimea anonimă de capete, întrebă cu voce scăzută:

— Ce ar trebui să facem acum?

Mustăciosul își frecă bărbia cu un deget plin de praf. Pe piele îi apăru o urmă întunecată.

— Nimic. Clientul ar fi trebuit să ne aștepte deja aici. După cum vezi, nu este, așa că varianta cea mai simplă pentru noi ar fi să te abandonăm și gata. Din păcate...

— Din păcate, nu am primit decât un avans pentru recuperarea ta, așa că nu ne putem permite gesturi de felul ăsta. Îl vom aștepta împreună pe client. Acolo!

Arătă cu bărbia în direcția unei clădiri scunde și lungi, cu un perete întreg din folie transparentă.

— Barul înfometaților, rânji Jorgos Cellinarum. Nu au ce mânca, dar pentru pileală toată lumea găsește câțiva sfanți pe undeva.

Se îndreptară într-acolo, urmăriți de sclipirile sutelor de ochi, care-i înconjurau asemenea unei haite de sălbăticiuni. Poate că așa și ajunseseră, își zise Ariel, încleștându-și fălcile pentru a-și stăpâni frica, niște sălbăticiuni care adulmecaseră vânatul fără apărare. Ar fi fost prea ciudat să moară tocmai acum, când atinsese, în sfârșit, punctul de destinație, după atâtea eforturi și atâta energie consumată.

Când ajunseră în dreptul unei bucăți din carcasa unui rover străvechi, încastrată într-un zid înalt și strâmb, din spatele ei țâșni o femeie, îmbrăcată într-un fel de sac peticit cu bucăți de plastic foliar, cu țeasta tunsă chilug și cu o proteză decolorată în loc de nas. Se repezi drept spre el, țipând și scuipând cuvinte neînțelese, într-un dialect demult uitat al Therrei. Kalitera Meridani se aplecă cu capul înainte și se înfipse asemenea unui berbece în pântecele ei. Zburară împreună peste zece metri, ceea ce îi aduse aminte lui Ariel că pe Marte gravitația era de numai 0,38 % din aceea a planetei albastre. Jorgos îl apucă de braț și-l smuci în direcția celor câtorva trepte tocite, care coborau în direcția unei uși pe jumătate îngropată în sol. Coborâră în grabă și bărbatul mustăcios trânti ușa în spatele său.

Se găseau într-o sală mare, aproape pătrată, cu un acoperiș în două ape, lipsit de tavan. Sus de tot, aproape de structura subțire a grinzilor metalice, se învârtea un hiperboloid antic,

care producea lumină prin concentrarea razelor solare care ajungeau la sol prin încă foarte puțin densa atmosferă marțiană. La o masă lungă și foarte înaltă, aflată chiar în mijloc, stăteau rezemați în coate vreo doisprezece bărbați, în costume sărăcă-cioase de interior. Niciunul nu era cârpit, remarcă Ariel, ceea ce însemna că nu aparțineau de drept mahalalei și că erau angajați cu normă secvențială la diferitele puncte de administrație locală. Jorgos Cellinarum ridică mâna, salutându-i pe câțiva dintre ei.

— Am ajuns la timp, rânji el. Adică exact după ce a trecut Garda Locală și i-a cules pe toți amărăștenii. Altfel, nu știu dacă am fi găsit vreun loc unde să ne punem fundurile. Stai pe scaunul ăla roșu!

Ochii săi violeți îl priveau calm, dar Ariel simțea sub ei o tensiune rece, asemănătoare energiei acumulată într-un arc, înainte să înceapă să se desfășoare. Se așeză și așteptă. Recuperatorul își continuă drumul către tejgheaua lucioasă, cu trei rânduri de punți etajate, în spatele căreia aștepta, imobil ca o statuie, un barman foarte înalt și solid. Reveni după câteva clipe cu trei vase plate, având un fel de cioc prelung pe una din părți, și le puse cu grijă unul lângă altul.

— Pe care-l vrei?

— Pentru numele lui Dumnezeu, cum adică pe care-l vreau? Nici măcar nu știu ce se află în ele.

— Nici eu, răspunse Jorgos Cellinarium, uitându-se gânditor la vasele mătuite. Singura certitudine este că avem o metamorfoză de alcool etilic, cu diverse arome. Este ceea ce pe aici se cheamă *pileală cu surprize*. Poți să dai peste un grog de-ți adună mațele de jos cu fărașul și juri să nu mai calci niciodată prin hruba asta sau, dimpotrivă, peste o combinație de nu mai vrei să pleci. Chestie de noroc. Făcu o pauză și zâmbi, cu cicatricea albă zvâcnindu-i ușor sub ochi, apoi spuse: Sau de ghinion, frate, depinde sub ce zodie te-ai născut. Dar faptul că ai ajuns până aici, când toate cursele au fost sistate, și nu oricum, ci în coaja aia în care nu ai fi avui curaj să pui nici măcar o bucată de regolit, asta mie îmi spune multe. Bea fără grijă, deci.

Ariel fixă cu privirea cele trei vase, apoi se hotărî brusc și îl apucă de toartă pe cel din mijloc. Își lipi buzele de ciocul ușor înclinat și sorbi. O aromă puternică de mentă, de salvie roșie și de cremă de cacao îi umplu gura, făcându-l să gâfâie de

plăcere. Înghiți încet, pentru a-și prelungi plăcerea papilelor gustative.

— Ca lumea, nu? Ți se citește pe față. După faza cu borâtul de adineauri, cred că aveai mare nevoie. Să vedem ce noroc am și eu, acum.

Întinse mâna peste masă și șovăi câteva clipe deasupra celorlaltor două vase.

— Cred că o să...

Nu apucă însă să termine fraza. Ușa din spatele lor se izbi de perete și un curent puternic de aer făcu să zboare în toate părțile resturile de pe jos și de pe mesele aliniate pe lângă pereți. Un trup rulat cu precizia unui balot se rostogoli pe trepte, venind drept către masa lor, se lovi de un scaun, își schimbă puțin direcția, apoi se opri la marginea covorului galben, pătat cu lichidele nedigerate sau nebăute ale unor clienți mai pretențioși.

Jorgos se ridică dintr-un salt și învârti balotul cu fața spre el.

— Rahat! scrâșni, și scoase din portul fixat pe coapsă dreaptă un pumnal.

Izbi cu el într-o parte a balotului și trupul lui Kalitera Meridani se întinse pe covor cât era de lung. Jorgos îi apucă bărbia și îi dădu capul într-o parte. O tăietură lungă aproape că îi unea colțul din dreapta al buzelor cu omușorul. Incizia era făcută de mâna unui profesionist, probabil cu unul din acele lasere portabile folosite la secționarea resturilor de metal în bucăți împachetabile și transportabile.

— Rahat! șuieră din nou și se ridică dintr-un salt în picioare. Frate, șterge-o, cât mai e timp pentru asta! Acolo e toaleta, în mă-sa! N-ai ajuns încă?

Ariel Frederico Zamos se afla pentru a doua oară într-o situație de viață și de moarte. Pesemne că fusese și altădată, cu mult înainte ca persoana sa să aibă tangență cu problema marțiană, dar toate amintirile acelea se aflau probabil în clusterul interzis. Își pusese mâinile pe tăblia mesei, ca pentru a se ridica, și se holba la cadavrul din față, fără să înțeleagă prea bine că Jorgos Cellinarum i se adresase chiar lui mai înainte.

Unii dintre ei vor muri pentru tine peste numai câteva zeci de minute. Nu cred că vor dori să-l vadă mai îndeaproape pe individul pentru care viețile lor se vor sfârși atât de neașteptat, îi spusese cândva, într-un trecut care acum i se părea de-a

dreptul istoric, sergentul Pat Hobbson.

Oricine l-ar fi trimis aici, oricine... O lacrimă, ca un văl transparent de ceață, îi umbri ușor ochiul stâng. Oricine ar fi fost acela, ce-și închipuia că ar fi putut să facă de unul singur, în acesta loc străin, împotriva tuturor? Administrația avea o mulțime de iscoade peste tot. Se așteptau să scape cu bine, de fiecare dată? Și că, într-un fel pe care nu și-1 putea imagina acum, avea să descopere leacul miraculos împotriva unui flagel pe care nici măcar nu-l cunoștea?

Ariel își încordă mușchii brațelor, împinse în palme și se ridică de pe scaun, odată cu zece din cei doisprezece bărbați de la masa din stânga sa. Cupele ciudate, farfuriile alungite, scrumierele grele de metal începuseră să se ridice în aer când lama rotitoare a unei *tora* inteligente bâzâi în intrândul ușii și se repezi asemenea unei furtuni pe scări în jos. Recuperatorul abia avu timp să ridice pumnalul în dreptul pieptului. Zgomotul metalelor ciocnite reverberă asemenea unei suprafețe uriașe de gheață care se sparge. Apoi *tora* devie un centimetru din cursa sa, reveni și, mai înainte ca Jorgos să aibă timp să readucă arma în poziție de apărare, îi secționă gâtul pe întreaga sa lungime. Un jet gros de sânge țâșni în sus, trupul rămase o clipă nesfârșită încremenit, după care alunecă într-o parte, cu capul abia ținându-se într-o fâșie de piele, în dreptul urechii stângi. Pata de sânge de pe covor se lăți în câteva clipe, cuprinzându-i ambele picioare.

Se gândi, cu surprindere că mai poate să o facă, la faptul că sângele celuilalt găsit pe hainele lui l-ar fi putut acuza de crimă. Era ca și cum s-ar fi mișcat în interiorul unei picături de miere. Văzu *tora* răsucindu-se extrem de lent, în căutarea unei noi victime. Apoi îi zări cu coada ochiului pe bărbații de alături atingând solul cu picioarele, iar vesela din aer, revenind cu o terifiantă încetineală către locul de unde se ridicase, își mușcă buza de jos, cu sentimentul idiot că se prăbușise într-o fântână veche și abandonată, ale cărei străfunduri nu erau pline cu apă, ci cu disperare.

Voi muri, se gândi și o stranie oboseală i se așternu pe pleoape, pe față, îi coborî în picioare.

— *Nu vei muri. Doar te vei transforma.* Iconul lui Asklepyos își lăsă brațele să alunece de pe genunchi și se ridică în picioare. Se întinse, apoi își trecu mâinile prin păr. Alte câteva iconuri

îndepărtate fulgerară și se stinseră. *A sosit momentul să capeți acces la informațiile din clusterul interzis, Ariel Frederico Zamos. Momentul ca aceia care vor să manipuleze Adevărul pentru a îl impune drept Realitate să plătească pentru faptele lor. Îți mai amintești? Adevărul nu este o parte a Realității, ci numai o versiune simplificată a ei. Care nu poate înlocui Realitatea.*

— *Ai căpătat acces la Rețeaua marțiană?*

— *Întotdeauna, când te trezești că ai o problemă greu de rezolvat, pui întrebări fără sens. Orice AI care ar surprinde momentul ar realiza că nu ești o ființă umană, fără să mai aibă nevoie să ruleze alte verificări.*

— *Nu sunt o ființă umană?!* Ariel își linse buzele și se strădui să-l privească pe bătrânel drept în ochi. *Ai spus că nu sunt o ființă umană?*

— *În ce mă privește...* Asklepyos își vârî un deget în nas, apoi și-l șterse de turul pantalonilor. *Sigur nu ești.*

— *Atunci ce naiba sunt?*

— *O fantoșă.*

— *Nu cunosc termenul.* Ariel ridică din umeri. *Nu știu, zău, de ce mai stau să te ascult.*

— *Cine spunea, cândva, că dincolo de o anumită limită, toate pericolele sunt egale?*

— *Wade. Manson Lickeya von Wade, un astronom venusian, din secolul al IV-lea.*

— *Exact,* rânji Asklepyos. *Manson Lickeya von Wade, singurul om care a prevăzut că AI-urile nu reprezintă o cale de evoluție a umanității, ci o fundătură.*

— *Discuția asta este absolut aiuritoare. Ce legătură are acest Wade cu ceea ce se întâmplă aici?*

Fața bătrânelului deveni toată numai zâmbet.

— *De ce crezi că deții exact informația pe care o deții despre acest Wade? Lumea l-a uitat în proporție de 99,99 la sută.*

— *Poate pentru că, pur și simplu, ar trebui să o știu?*

— *Exact. Din acest moment, băiatule, barierele enzimatice care nu-ți îngăduiau accesul la cluster încep să se dizolve. Procesul va dura ceva timp, dar nu-i nicio grabă.*

— *Și ceea ce se întâmplă... acolo?*

— *Adică în Realitate? Nu te impacienta, Ariel. Până la acea Realitat, avem încă un drum lung de străbătut. Drumul Adevărului.*

— Nu ești Asklepyos. Nanonicul medical Asklepyos.

— Într-un anume fel, sunt. Dar ai dreptate, nu sunt Asklepyos. Și nu, nu trebuie să mă întrebi cine sunt. Știi.

— Paul Olhsen.

— Mă numesc și așa. Și într-o mulțime de alte feluri. Știi și asta.

— Xolotl este un nume sau doar un simbol?

Bătrânelul rânji și își încrucișă brațele.

— Aceasta este una dintre multele întrebări fără răspuns, băiatule. Pot însă să-ți răspund la întrebarea pe care nu îndrăznești încă să o pui. Microsporide. Așa li s-a spus inițial, când se credea că reprezintă o familie complexă de retrobacterii marțiene, retrase în hibernare de mai multe milioane de ani și revenite la viață în momentul în care săpătoarele rotative ale mașinilor de minerit au străpuns rigolitul indigen pentru a turna fundația Coloniilor.

— Deci nu sunt microsporide.

— Nu, nu sunt. Asklepyos își luă un aer surprins. *Ești un intuitiv, domnule Zamos, un intuitiv adevărat.*

Ariel încercă să tragă cu privirea dincolo de linia genelor, dar lumina care trecea prin cristalin se transformase într-un zid strălucitor.

— Nimic din toate astea nu explică la ce anume a fost necesară prezența mea.

— Ar fi câteva motive, nu crezi? Unul dintre ele este vechi de când lumea. Ce crezi că trebuie să faci atunci când te întâlnești cu un posibil inamic? Mai ales dacă acesta nu are nimic de a face cu inteligența biologică, așa cum o cunosc oamenii? încerci să îl distrugi sau...

— Sau trimiți un mesager.

Bătrânelul se trase de un vârf al mustății.

— Un mesager. Cu rol de interfață, da. Pe cineva sau ceva care să vorbească fluent ambele limbi. Care să știe să comunice informații în ambele sensuri. Nu, nu sunt microsporide, ci o entitate biologică extraterestră, de tip virus. Cel dintâi virus inteligent cu care umanitatea a intrat în contact și încă nu bănuiește foarte exact despre ce este vorba. O inteligență care o depășește nu numai pe aceea a unui individ uman, ci și pe aceea a întregii specii umane, în ansamblul ei. Nu știu de unde vin și nici încotro se îndreaptă. Bănuiesc numai că se folosesc de

Marte ca de o haltă, pe un traseu inimaginabil de lung, la scara Metagalaxiei. S-au odihnit până acum, nederanjați de nimeni, în burta acestui deșert roșu și arid. Până când au sosit oamenii, cu pretențiile lor coloniale, și le-au dat deșteptarea. Dacă ar fi numai atât și încă nu ar fi prea rău.

— *Administrația Spațială,* își linse buzele Ariel.

— *Administrația Spațială, exact.* Se opri și se uită în jur, părând să caute ceva. *Cred că mi-am pierdut pipa. Administrației i s-a năzărit că ar putea să speculeze acest început de război cu extratereștrii pentru a izola Marte. Punerea în carantină militară le-ar permite biologilor și xenologilor Flotei să se joace de-a Dumnezeu.*

— *Ușurel, Olhsen sau cum dracul te-o fi chemând! îi crezi probabil mai inteligenți decât sunt. De unde au aflat că este vorba despre viruși inteligenți, când toate rapoartele vorbesc doar despre un număr catastrofal de morți și de un raid al Flotei Spațiale împotriva Coloniilor?*

— *De ce crezi că m-au rechemat din Virtual, după ce, în urmă cu peste două sute de ani îi anunțasem că nu mai sunt disponibil?*

— *Nu înțeleg.*

— *Discuția asta este neoficială,* spuse Asklepyos zâmbind vag. *Oricum nu o să ți-o mai amintești vreodată, o să am eu grijă. Umanitatea mai crede încă în povestea cu conceperea primei AI adevărate, pe care au numit-o Entitatea Rațională Digitală Xolotl. Nu este însă straniu că nicăieri, în niciun cluster de memorie, nu se găsește nici cea mai mică informație despre savantul sau grupul de savanți care m-a conceput? La aproape 76 de ani de la inițializare, am dedus răspunsul în urma unui joc intelectual: structura mea matriceală se găsea în câmpul energetic al Therrei. Cel care m-a desenat ca entitate nu a fost vreun inventator genial, ci un simplu cartograf. Era nevoie de mine aici, ca să supraveghez umanitatea în drumul ei către fruntariile Galaxiei și, când această nevoie s-a manifestat, am apărut, pur și simplu.*

— *Nevoia s-a numit contactul cu virușii inteligenți. Mai e și altceva?*

— *Exact.* Clătină din cap cu o tristețe profundă. *Mai este o întrebare: ce rol joacă Ariel Frederico Zamos în această dramă. Nu vrei să afli?*

— Mda. Bănuiesc că îmi vei spune oricum. Altfel, nu văd rostul acestei atât de migăloase puneri în scenă. Hai să aflăm, deci, cine sunt eu, cu adevărat.

Bătrânelul se așeză din nou în fund și-și înconjură genunchii cu brațele. Dacă n-ar fi știut că se află în interiorul unui dialog intern cu propria sa minte, Ariel ar fi crezut că visează.

— Nu, nu visezi, domnule Zamos. Structurile biologice construite în etape, strat molecular peste strat molecular, ca un zid de rigolit, nu au această capacitate, asemenea acelora autoreproductibile. Ești o astfel de structură biologică, ale cărei prime straturi au fost așezate în secolul al IV-lea al Erei Cosmice. Mai exact în anul 389 EC, când corpul astronomului Manson Lickeya von Wade a fost trimis către rugul solar, după decesul său natural, conform legislației în vigoare în acele vremuri. Nu înainte însă ca eu să apuc să-i realizez cartografie-rea moleculară și energetică. Omul care a avut curaj să afirme că AI-urile nu constituiau un drum, ci o înfundătură în evoluția omenirii, nu merita să moară pe de-a-ntregul.

— Sunt o copie genetică a unui om decedat în urmă cu aproape două secole!

Ariel înghiți în sec. Bătrânelul se uită posomorât în direcția lui, apoi făcu un semn a lehamite din mână.

— Ești o structură biologică remodelată conform unui tipar preexistent. Și nu te mai văita atât, nu e nimic rău în asta. Amintește-ți că primul om clonat după o structură genetică antecedentă, Emili Bourvier-Noneverdy, s-a bucurat în toți cei 198 de ani cât a trăit de statutul de om născut și nu recreat. Dacă vrei să capeți un asemenea statut, pot trimite o cerere în acest sens Guvernului therrian, iar ea va fi aprobată cu siguranță. Dar nu văd la ce ți-ar folosi. Câtă vreme acel Noneverdy nu a avut niciun alt scop în viață, în afară de a se comporta ca un om obișnuit (și, poți să mă crezi, și-a dat toată silința pentru asta), tu ai fost conceput pentru un țel mult mai nobil – să scapi umanitatea dintr-un război cu consecințe incalculabile.

— Cum să fac asta? gemu Ariel și-și trecu mâinile prin păr, într-un gest de neputință. *Sunt cărat pe America-Phobos ca un balot de marfă, apoi reexpediat pe solul lui Marte, în stare de semiconștiență, sunt recuperat de doi indivizi care mor aproape imediat ce m-au introdus în Colonie, iar tu vii și-mi spui fraze*

pompoase și goale, de genul „Tu vei salva omenirea, domnule Zamos”. Pur și simplu, habar nu am cum să fac asta, pricepi?

Asklepyos întinse un deget spre el.

— Nici nu trebuie să-ți bați capul. Clusterul – ai uitat? Deții un cluster de memorie în care au fost înscrise toate datele unei posibile păci, dar și ale unui posibil război. Ai fost adus într-una dintre Colonii pentru a intra în contact cu virușii. Acum, aceștia sunt în tine și se miră, probabil, că nu găsesc modalitatea de a te omorî ca pe ceilalți coloniști. Vei ieși, împreună cu ei, de sub cupolă și te vei refugia către Olympus Mons. Când va începe bombardamentul, va trebui să te afli la o distanță convenabilă, pentru a nu suferi de pe urma lui. Nici tu și nici pasagerii tăi. Apoi voi avea grijă să oblig Administrația aia oarbă să caranti-neze planeta pentru un număr bun de ani. Atât cât îți va fi suficient să-i determini pe locatarii tăi să-și continue drumul prin Galaxie și să lase loc liber pentru extinderea în spațiu a oamenilor. Nu, nu va trebui să-ți faci niciun fel de grijă în privința mijloacelor de trai. Când se vor convinge cu adevărat despre intențiile tale, virușii aceia te vor ajuta de bunăvoie să rămâi în viață. Te vor adapta la sistemul biologic marțian și vei supraviețui cel puțin până la plecarea lor definitivă către alte fruntarii cosmice. Iar asta poate să însemne o perioadă foarte, foarte lungă de timp, înțelegi? O populație întreagă nu-și face, pur și simplu, valiza seara și dimineața o ia din loc hai-hui către o altă lume pustie. Are nevoie de mult răgaz pentru asta.

— Și ce-ar trebui, în mod concret, să fac?

— Nimic. Bătrânelul ridică din umeri. *Chiar nimic. Piesa a fost scrisă, iar actorii trebuie doar să-și joace rolurile.*

— Ești... un fel de Dumnezeu, nu, Xolotl?

— Sunt un fel de mână a lui Dumnezeu, dacă ții neapărat să pui o etichetă. Până la un punct, ești creația mea, Ariel Frederic Zamos. Acum tu știi asta. Dar eu n-am să aflu probabil niciodată a cui creație sunt cu adevărat. Ți-aș ura drum bun și viață îndelungată, dar deja cunoști toate lucrurile astea. Pot însă să-ți doresc să nu te plictisești niciodată.

Și dispăru. Iconurile standard continuară să pâlpâie galben timp de câteva secunde, în colțurile ochilor, apoi se încenușară, își diluară contururile și se risipiră. Ariel rămase cu desăvârșire singur, în tăcerea fără margini care îi vălurea în cap.

Lumina strălucitoare care-i orbise retina se stinsese și ea. În

dreapta lui, tacâmurile continuau să cadă cu zgomot pe masă, apoi se rostogoleau, se izbeau de corpuri și dispăreau sub tăblia grea. Corpurile bărbaților se lăsau pe sol și mușchii picioarelor absorbeau energia acumulată prea brusc destinzându-se asemenea unor arcuri și proiectându-i în alte direcții.

În gălăgia asurzitoare ce se acumula în juru-i, Ariel nu reușea să distingă clar decât un singur sunet, tăios, strident și afurisit – acela al *torei* răsucite în direcția sa și pornind cu o viteză năucitoare la atac. Își mută privirea încă o dată, ceva se modifica din nou în jurul său – atmosfera părea să capete o tentă străvezie. Privi cum expresiile de pe fețele celor care atingeau pentru a doua oară podeaua, tot mai departe de el, încep să se schimbe ca valurile ce se apropie de țărm și se fac din ce în ce mai mici, numai spumă spărgându-se pe nisip, apoi vocile crescură într-un iureș nebunesc, transformându-se în vacarm. Realiză în ultima clipă că nu era vorba despre voci, ci de sunetul *torei,* care ajunsese în dreptul gurii sale, se înclina într-un unghi amețitor și își lua avânt pentru ultima lovitură.

Ultima lovitură răsună ca un pocnet de bici, seacă, egală cu sine însăși. *Tora* zvâcni în sus, apoi se rostogoli pe podea, sfărâmată în sute de așchii infime. Ariel oftă și întredeschise ochii. Pe scări, la numai câțiva pași de el, îmbrăcată într-un costum de suprafață plin de praf roșcat, se înălța silueta masivă a sergentului Pat Hobbson. Arma pe care o ținea încă în poziție de tragere zumzăia ușor, condensând energie.

— Eu sunt cel trimis să te ucidă, domnule Zamos, cred că nu ai uitat, nu? Așa că nu înțeleg să le las altora această misiune. Să mergem, timpul pentru viață aproape a expirat. Iar cel pentru moarte stă să înceapă.

Se apropie de el, călcând cu talpa groasă a cizmelor peste bucățelele fierbinți ale fostei drone de atac. În jur, bărbații se risipeau care încotro, străduindu-se să se îndepărteze de locul devenit fără de veste un cimitir. Sergentul îl apucă de cot și îl împinse în direcția ușii. Ieșiră, mai înainte ca ultimii doi consumatori să fi avut timp să-și lase paharele pe masă.

Afară, o alarmă îndepărtată piuia jalnic în cacofonia de sunete produsă de Colonia peste care cobora întunericul. Luminile de altitudine se aprindeau în serii scurte peste tot, întinzând asupra solului patru perechi de umbre pentru fiecare obiect. Mâna puternică a lui Hobbson îl împingea că tre dreapta,

punându-l să ocolească tomberoanele din care gunoaiele curgeau pe de lături, formând movile miniaturale, punțile desfăcute și ruginite ale unor cărucioare stranii, cu șase rânduri de roți și designuri halucinante, ușile desfăcute ale cocioabelor. De câteva ori se împiedică de liniile aproape scufundate în rigolit ale unor șine multiple, ieșite din uz.

Într-un târziu, se opriră la colțul unei clădiri întregi, foarte înalte și foarte subțiri. Hobbson aruncă o privire dincolo de colț și îi făcu semn să se așeze.

— Câteva clipe doar, spuse abia mișcându-și buzele. Până trece patrula.

Briza se stârni pe neașteptate, ridicând un nor de praf și o mulțime de fâșii colorate de material textil, care se învolbură spre înalturi. Uruitul gros veni la câteva secunde după ea, făcându-l să-și strângă genunchii la piept.

— Patrulele sunt trimise în locuri ca acestea, în care undele de energie joase sunt bruiate în mod intenționat de ciudații ăștia care nu mai ajung vreodată să capele statutul de colonist. S-au pierdut o mulțime de drone până să se accepte o soluție ca asta.

Sergentul coborî țeava armei. Undeva, în stânga lor, o lumină încă se bălăbănea, împinsă de tromba de aer, punând sclipiri și umbre pe chipul său aproape lipsit de trăsături caracteristice. Ariel se aplecă ușor în față și șopti:

— Cum ai ajuns până aici? N-ai spus că liniile de transport sunt sistate?

Bărbatul de lângă el rânji. Țeasta rasă și dată cu o soluție de camuflaj aproape că nu se mai vedea în întunericul din ce în ce mai accentuat.

— Există tot felul de mijloace de transport, domnule Zamos. Unele oficiale, altele mai puțin. Trebuie doar să dispui de bani, de cunoștințe și de un țel. Exact în ordinea asta.

Scoase din nou capul pe după marginea zidului, aruncă o privire rapidă în jur și îi făcu semn.

— Noroc că nenorociții ăia de recuperatori nu au apucat să te ducă prea departe. Suntem la numai câteva minute de mers de unul dintre portalurile pentru personalul tehnic al Coloniei. Ești gata să riști? Va trebui să alergăm puțin.

Dădu din cap. Era gata. Sergentul îl smuci de umăr, ridicându-l, apoi îi făcu pur și simplu vânt în față. După care

țâșni pe lângă el, dezechilibrându-l. Ariel respira greu, străduindu-se să nu rămână în urmă. Suferința sa era pe cale să se încheie. Își simți spiritul ridicându-se deasupra sa, asemenea unei păsări speriate, zbătând cu putere din aripi în strădania de a se îndepărta. De a se elibera. Când se izbi de spatele lat al celuilalt, i se păru că a ajuns la capătul lumii. Și, într-un fel, chiar așa și era, își spuse între două gâfâieli. Structura metalică, acoperită cu rigolit cimentat până la înălțimea de cinci metri, era capătul lumii locuite de oameni, acolo, pe planeta aceea pustie, bântuită de furtuni violente și aflată sub ocupația unor ființe extraterestre despre a căror existență nu știau decât o mână de bărbați și femei, aflați foarte departe, pe o planetă albastră.

Portalul era un canat în forma literei U inversate. Pat Hobbson trecu o cartelă prin fanta brațului metalic care păzea calea de trecere de intruși, apoi tastă un cod lung și se răsuci spre el.

— De aici, drumurile noastre se despart. Pur și simplu ieși prin portal și ține-o către sud-sud-vest. Urmărește linia de ghidaj a busolei și nu ai cum să te rătăcești.

Îi întinse un aparat lung și subțire, din ceramat cenușiu.

— Ce se găsește în direcția sud-sud-vest?

— Olympus Mons. Dacă nu lași furtuna să te zăpăcească, indicațiile de traseu te vor scoate chiar la ruinele Coloniei Olympus, distrusă în anul 99 EC de Flota Spațială. Aceeași Flotă care gonește acum spre noi. În același scop.

Ariel înghiți în sec, luptându-se să-și recâștige controlul asupra mușchilor obosiți.

— Și tu?

— Eu? Bărbatul râse, cu o sclipire neagră în ochi, apoi spuse: Rămân aici să-i aștept. Poate că vor avea nevoie de o călăuză care să-i ducă pe urmele tale. Nu ți-am spus că eu sunt cel trimis să te ucidă? Sau poate că voi organiza salvarea nenorociților ăstora de coloniști, care au venit aici sperând la o viață mai bună. Întotdeauna există un plan și pentru așa ceva. Pleacă și nu privi nici măcar o clipă în urmă. E un ordin!

Îl bătu cu putere pe umăr, apoi îi făcu vânt spre portal. Placa grea de metal începu să se deschidă chiar când se izbi de ea, dezechilibrându-l. Se sprijini cu palmele de ea, urmărind cum negrul din spatele ei devine culoarea predominantă.

Trebuia s-o facă, își spuse și păși fără teamă înainte. Auzi

sunetul ușii revenind în poziția inițială, dar nu se întoarse.

Continuă să înainteze, cu pași mici, atent la sunetele mărunte din jurul său. In celălalt întuneric, cel din creierul său, punctele vag fosforescente ale extratereștrilor inteligenți se deplasau conturând o hartă stelară nemaivăzută, unică în realitatea ei de dincolo de câmpul conștiinței.

Clipi, iar liniile pâlpâiră și se stinseră. Apoi un flash puternic îi izbi retina, făcându-l să se clatine. Lumina pentru înregistrarea persoanelor care folosesc ecluza, își zise, în timp ce-și ducea mâna la ochi. Pentru o fracțiune de secundă, privirea îi străbătu afișajul policrom din dreapta ușii de ieșire: „Administrația Spațială angajează ființe umane calificate în profesia de prospector germeni extratereștri inteligenți, apte pentru supraviețuirea în mediul marțian. Pentru informații suplimentare, accesați adresa punctelor de înscriere din Coloniile Absalom, Pavonis și Gomorra".

Din față, se auzi un alt fâsâit și dintr-odată furtuna de nisip îl izbi cu puterea unui baros. Se aplecă înainte, cu fața tăiată de săbiile mărunte ale firelor de siliciu, dar cu uimirea că putea să respire.

Nimeni nu ieșise în Exterior, vreodată, fără costum.

Își scutură capul, dar atacul nisipului nu încetă nici măcar o clipă. Apoi trase din nou aer în piept și constată că nu amețește, că nu horcăie și că plămânii nu îi trimit pe gât valuri de spumă sângerie. Înghiți greu ultimele urme de salivă, prinse în palme tocul portalului și se împinse spre înafară, gata să se afunde într-o lume nouă, aflată dincolo de puterea sa de a visa.

Da, zeii îi ascultaseră până la urmă rugăciunile și îl făcuseră pe el, umilul neom Ariel Frederico Zamos, mesagerul unei lumi căreia, în mod ciudat, nu-i aparținea decât prin creație, nu și prin esență.

Deasupra sa și în dreapta, umbra uriașă a muntelui Olympus apăsa covârșitor peste linia orizontului, rupând în mai multe brațe trupul ostenit al uraganului. Iar încă și mai sus, dincolo de perdelele de praf de culoare brun-ruginie, Centura de Asteroizi era ca o Cale Lactee înainte de răsăritul soarelui. Și Ariel speră din toată inima ca Entitatea Rațională Digitală Xolotl să reușească în încercarea sa de a obține aprobarea evacuării coloniștilor rămași încă necontaminați, pasul de început pe drumul întortocheat al obținerii statutului de necombatant în

prima încleștare cosmică.

Galaxia Sudică

Biotehul Frank Aristov clătină din cap. Nu înțelegea prea bine ce îi propunea bărbatul blond, cu capul rezemat în palme, din fața lui, dar subconștientul îi șoptea că nu era tocmai în regulă. Se uită fix la cicatricea lividă de pe obrazul stîng.

— Nici măcar nu știu cum te numești. Nici ce indicativ porți... Și-mi ceri să am încredere deplină și să nu raportez.

Celălalt ridică din umeri și continuă să agite lichidul din pahar. La tejgheaua îndepărtată a barului, silueta unui Harlem efeminat se deplasa de colo-colo, în fața unui raft cu imaginea străveche a unor sticle de alcool. Frank bănuia că, mai degrabă, centra cromatismul tipurilor de alcool de pe etichete, ca să corespundă cu lichidul din sticle.

— Poți să-mi dai orice apelativ dorești, rînji străinul. Iar dacă nu ai fantezie suficientă pentru asta, spune-mi, de exemplu, Sebastian.

Frank Aristov se lăsă pe spătarul scaunului. Acesta gemu aproape perceptibil, își retensionă punctele de echilibru și spinarea încetă să-l mai furnice. Era ultima sa pauză înainte să schimbe tura și avusese foarte proasta inspirație să intre în locanda asta afurisită... Mai bine s-ar fi plimbat pe aleile vreunuia dintre Parcuri, așa cum își propusese cu o zi înainte. Cum dracu' nimerise individul ăsta – Sebastian, nu? – tocmai peste el?

— Habar n-am! spuse acesta, ca și cînd i-ar fi citit gîndurile. Poate că, de fapt, tu ai nimerit peste mine. Ia gîndește-te puțin, nu cumva m-ai găsit la masa asta și ți-ai cerut permisiunea să te așezi?

— Îți bați joc de mine?

— Așa ți se pare?

Îi trecu prin minte că este ținta unui pariu aiurea și că anumite cunoștințe ale sale stau ascunse în spatele unui mural și rîd de el, în timp ce numără punctele cîștigate cu fiecare mișcare sau cuvînt al său.

— Am să mă ridic acum și am să părăsesc localul. Poți să consideri că nici măcar nu am intrat aici, e bine-așa?

Sebastian clătină holărît din cap. Lumina violetă de la celălalt capăt al sălii clipi de cîteva ori speriată și se stinse. Cum să se

poată stinge o lumină-design? se întrebă Frank, uluit. Nici măcar nu mai auzise de așa ceva, necum să vadă undeva.

— Ai ascultat ceea ce ți-am spus. Acum, ești profund implicat, cu sau fără voia ta. Orice Qestionar standard ți-ar adresa o întrebare mnemonică va trebui să spui tot ceea ce ai auzit. Asta ca să nu îi aducem în discuție pe băieții răi de la PM. La ce nivel de interogatoriu crezi că ai putea să reziști?

— E o nebunie! țipă Frank Aristov. Am venit aici numai să iau o *lasuuna*, înainte de a intra în somnul hipnotic. N-am nici o legătură cu tine sau cu ceea ce te-ai apucat să-mi înșiri pînă acum!

— Și crezi că o să poți convinge vreun ofițer de la PM cu povestea asta?

Clar nu putea.

Bărbatul cel blond întinse arătătorul spre el și rîse. Apoi împinse unul dintre cei patru recipienți de pe masă către priza magnetică din fața sa.

— Ciocnește cu mine, Frank. Fac cinste. Este *The Shadow*, un coniac de sinteză avînd la bază o rețetă originală de dinainte de Era Cosmică.

Ridică recipientul. Înăuntrul său, lichidul învîrtea bule sclipitoare, fără să le ridice la suprafață.

Se afla într-o situație ciudată, se gîndi, neștiind cum să reacționeze. Pe de o parte, acest Sebastian îi propusese nu numai un lucru ilegal, ci și straniu de periculos pentru el și pentru toți cei 20.384 de locuitori ai colosalei stații spațiale *Cross Almeira,* plasată pe o orbită asimetrică în jurul stelei Alfa Centauri. Pe de altă parte, îi oferea de băut, ca și cînd s-ar fi întîlnit în mod special aici, ca să sărbătorească.

Sebastian înclină recipientul: o picătură de lichid se prelinse, lungindu-se către tăblia mesei, apoi se răzgîndi și se retrase în interiorul cafeniu. Îi făcu un semn de încurajare.

Duseră paharele la gură aproape simultan. Lichidul era tare, parfumat și avea un iz pe care-l cunoștea de undeva, dar nu știa de unde să-l ia. Înghiți puțin, dar PNMA-ul său nu interveni în nici un fel. Iconurile standard așteptau cuminți, în colțul ochilor, consemnînd starea de sănătate bună a organismului. Bău din nou și lichidul îi plăcu încă și mai mult. Îl clăti prin gură, înainte de a-l înghiți, apoi dădu tot recipientul peste cap și se ridică de la masă.

— Indiferent ce se va întîmpla, nu mă interesează propunerea ta, spuse, apoi așeză recipientul în locașul său și porni spre ușă.

Se aștepta ca bărbatul cel blond să strige după el sau să se repeadă, pur și simplu, să-l apuce de braț și să-l reașeze în scaun. Nici vorbă de așa ceva. Ajunse la ușă cu senzația că mîinile celuilalt îl vor atinge dintr-o clipă în alta. Nu se întîmplă nimic din toate astea. Ușile batante se dădură într-o parte și alta.

— Mă găsești aici, oricînd vei ajunge la concluzia că merită să servești Cauza! auzi vocea lui Sebastian, dar nu se întoarse.

Păși în fluxul agitat al arterei și se grăbi să se arunce pe scaunul liber al unui *cab* galben, parcat regulamentar lîngă bordura înaltă. Trase centura și rosti adresa. Cilindrul se puse imediat în mișcare, întrebîndu-l dacă voia muzică de agrement. Nu voia. Își rezemă fruntea de geamul cromat și răceala acestuia îl făcu să se simtă ceva mai bine.

***

Celula de susținere biotică avea 12 m^2 și o imitație de fereastră destul de bună, pe care rulau imagini de pe vechiul Pămînt. De 30 de minute se desfășura un program saharian: cîteva dune, cu vîrful spulberat de vîntul înserării, un palmier mic în depărtare și un soare extrem de mare și de roșu, pregătindu-se să apună în apele unui cer turcoaz.

Se trînti în patul cu saltea de apă și încercă să nu se gîndească la nimic. Închise ochii și se concentră asupra celui de al treilea ochi, în speranța că va reuși să-și stăpînească fluxurile vitale și că va accede la liniștea visurilor sale de yoghin. Nu reuși însă. Pulsul îi era accelerat cu 34%, iar inima îi bătea atît de tare, încît îi auzea ecoul în fundul urechilor. Iconițele standard ale PNMA-ului licăreau liniștitor, în rozul lor clasic.

— Sînt un prost! strigă și azvîrli cu perna în perete.

În jurul palmierului se iscă un val albastru, care izbi cerul și acoperi soarele.

— Un prost, atît de ușor de înșelat...

Lansă o comandă subvocală și deșertul dispăru treptat, făcînd loc imaginii reale din exterior.

Spațiul era negru-tăciune, străpuns de strălucirile tăioase, diamantine, ale unor constelații greu de recunoscut. Știa că, în

direcția Sudului galactic, ceea ce vedea doar ca o licărire difuză trebuia să fie Aries, încadrată de Pești, Taur, Perseu și Andromeda. Că punctul acela doar cu o idee mai strălucitor decît celelalte astre trebuie să fi fost Alpha Arietis, steaua sa norocoasă. În realitate, universul văzut de pe *Cross Almeira* era extrem de diferit față de cel cunoscut de el din atlasele de astronomie de pe Therra.

Se ridică din pat și se apropie de rama groasă. Ecranul licărea slab și Frank Aristov înțelese că stația, împreună cu uriașul ansamblu în formă de piramidă, trecea printr-un nor de praf. Privi către Punctul de Ancorare Al-Zarqali, o platfor-mă-inel de formă ovoidală, cu diametrul de aproape 10 km, în centrul căreia așteptau andocate, în prize magnetice, mai multe transportoare de trupe și o navă de linie, nu-i zărea radiația de marcaj, dar bănuia că ar trebui să fie *Polaroid*, singura care solicitase intrarea prin gaura-de-vierme în ultimele două săptămîni.

Și dacă ar fi încercat să se strecoare la bordul ei? Făcuse cunoștință cu vreo trei marinari care ar fi riscat să-l ajute pentru o rotunjire a soldei. Încă mai avea cele zece identități conturabile, bine ascunse în structura de bază a personalității actuale și nici un Qestionar prin care fusese nevoit să treacă, înainte de a semna contractul de angajare, nu păruse a sesiza ceva în neregulă în legătură cu ele.

Frank își duse mîinile la tîmple și le masă ușor. I se părea că Al-Zarqali vălurea ușor, de parcă ar fi plutit pe suprafața unei mări adevărate, atinsă de hula venită din larg.

Își zări, cu coada ochiului, inelul din argint cu piatră neagră de beriliu și, pentru o frîntură de clipă, gîndurile îi zburară către proprietarul lui inițial, de la care îl furase. Dar nu locuitorul de pe Deimos, cu rețeaua sa vizuală de tip bandă prinsă de jur-împrejurul capului, îl reclamase băieților răi din PM, ci Olga Samarova Cristeea, funcționara de pe *Sara Monteverdi*, bătrîna, dar încă funcționala, stație meteorologică solară. Dacă nu ar fi făcut imprudența să se îndrăgostească de colierul ei de argon congelat, bine încasetat în trezoreria stației, probabil că ar fi colindat și acum prin Sistemul Solar în căutare de noi fraieri.

Imaginea se întunecă brusc și, în prima clipă, crezu că peretele-monitor suferise o cădere de tensiune. De cînd cu lungirea continuă a sistemului piramidal în direcția Pladentarius,

astfel de manifestări deveniseră o obișnuință. De regulă, nu durau mai mult de 5-6 secunde. De data aceasta, numără pînă la 20 și nu se întîmplă nimic. Și nici sistemele de avarie nu intraseră în funcțiune.

Căcat! înjură înfundat, cu inima cît un purice. Nu cumva îi atacaseră centaurienii?

Evident, înainte de a se urca la bordul transportorului de salahori, citise, destul de vag, despre Tratatul dintre Administrație și Guvernul Teritoriilor Centauriene, altfel nu ar fi avut proasta inspirație să aleagă *Cross Almeira* drept ascunziș. În general, nu-și pusese niciodată probleme politice, era un subiect care nu-l interesa nici cît negru sub unghie. Și tot așa procedase și aici. Despre pieile roșii din Proxima auzise întîmplător, într-o răfuială la docurile de marfă dintre salahori și mardeiașii Sindicatului Negru, cafteală în care picase ca musca-n lapte. Luase bătaie cît pentru cinci și zăcuse o săptămînă în spitalul de sub Inelul Zero. Acolo, cetluit bine în cîmpul de forță, care nu-i permitea nici o mișcare, pentru o mai bună sudare a coastelor rupte, ascultase tot felul de baliverne înșirate de colegul său de celulă, un mexican cît un munte și numai cu un strop de creier. Printre altele și despre aceste piei roșii, care s-ar fî împotrivit tratatului, deoarece risipea resursele sistemului Proxima într-o întreprindere ce părea sortită din start eșecului.

Cînd iconița roșie pîlpîi în colțul ochiului drept, speriindu-l, înțelese că nu centaurienii erau de vină pentru întunericul în care se afla. Apoi PNMA-l îi trimise primul mesaj necodat, in care-i comunica faptul că avea sîngele infectat cu o bacterie necunoscută, care obliga sistemul sangvin să producă alcaloizi de tipul tubocurarină, curină și condrocurină.

Frank Aristov se clătină și, dacă nu ar fi fost chiar lîngă rama ecranului, probabil că s-ar fi prăbușit. Apucă marginea metalică cu degetele și încercă să se stabilizeze pe picioare.

— Ce mama dracului se întîmplă?! întrebă sau cel puțin i se păru că o face. Nu înțeleg chiar nimic...

Alcaloizii bisbenziltetrahidroizochinolinici, îi transmise PNMA-l, în cel de-al doilea mesaj necodat, constituie baza unei puternice otrăvi, curara, utilizată pe Therra înainte de zorii Erei Cosmice.

— Otravă?! zbieră și merse cu spatele, pînă ce picioarele i se izbiră de marginea patului.

Se prăbuși pe salteaua oscilatorie și primul val îi provocă un

val de greață atît de puternică, încît vomă, fără să aibă timp să se răsucească. Lichidul acru, amestecat cu resturi semidigerate ale ultimei mese, se ridică în sus cîțiva centimetri, apoi reveni către punctul de plecare, asfixiindu-l.

O otravă al cărui efect părea dozat în așa fel încît să nu-l omoare direct, îi explică programul medical, în cel de-al treilea mesaj necodat pe care i-l transmise. În prima fază, dacă simularea simptomelor pe care o rulase pînă atunci era corectă, avea să paralizeze parțial, iar activitatea cerebrală urma să i se diminiueze cu 15-20%. În faza a doua, pleura urma să se rigidizeze pe suprafața plămînului, iar deficiența oxigenului în organism avea să-i provoace stări halucinatorii grave. În cea de-a treia și ultima fază, sisteme vitale importante, precum inima, ficatul și rinichii urmau să intre în blocaj, provocîndu-i o moarte chinuitoare.

— Activează-te, nenorocitule! bălmăji, într-un tîrziu, după ce-și șterse voma acră de pe față cu mîneca. E un ordin, ai Înțeles?

Baza de date încorporată nu reușește să identifice bacteria și, în consecință, nu poate decît să adopte măsuri superficiale de stopare a unor efecte, îi comunică programul în ultimul mesaj necodat. Pentru a acționa eficient, trebuie pusă în legătură cu baza de date medicale a stației spațiale, în urma unei solicitări directe din partea sa.

Solicitare directă, la dracu'! își mușcă limba bărbatul, iar gura i se umplu de sînge. Bazele de date therriene transferau automat codul de identificare genetică. Care avea să-l trimită direct în prima celulă liberă de pe una dintre Porțile Soarelui.

— Soluție alternativă..., solicită și fu sigur că încăperea se învîrtea deja în jurul lui.

Dezactivarea program PNMA-l și accesarea Sistemului Medical therrian.

— Sîntem în Sistemul Proxima, fir-ai al dracului să fii! înjură el, aproape plîngînd. De aici nu se poate accesa rețeaua medicală a Sistemului Sol.

Programul nu răspunse. Nici nu ar fi avut ce. Nici nu ar fi avut cum. Era un program operațional medical, nu unul de întreținere psihică.

Frank Aristov își strînse capul în mîini. Avea să moară. Și încă destul de repede, dacă nu reușea să ia nici o măsură împotriva acestei stări de fapt. Cum naiba ajunsese otrava aceea în

organismul său? Mîncase ceva aiurea? Sau băuse... un coniac de sinteză, după o rețetă originală de dinainte de Era Cosmică.

Nenorocitul de Sebastian! Cum spusese?

Mă găsești aici, oricînd vei ajunge la concluzia că merită să servești Cauza!

***

Pînă să ajungă la *Stele de rezervă*, își vărsă mațele de încă două ori, transformînd interiorul lucios al *cabului* într-o budă jegoasă. Deși era trecut de miezul nopții standard, pe ușa locandei ieșeau și intrau permanent clienți.

Se rezemă de un stîlp de ghidaj informațional și așteptă cîteva clipe, să-și revină. PNMA-l îl anunța, prin două iconițe pîlpîind în roșu-carmin, că nervul vag, din sistemul nervos vegetativ, este pe cale să-și reducă funcționalitatea cu 36%, iar ficatul prezenta o zonă necrozată cu o dimensiune încă imposibil de estimat.

Pătrunse împleticindu-se prin ușile batante și mulțimea de consumatori nu văzu nimic curios în faptul că unul dintre nou-sosiți se împleticea, în timp ce cobora scara. Iar afurisitul de Sebastian stătea exact la aceeași masă. Ca și cînd l-ar fi așteptat.

Sigur că îl așteptase! se enervă el, în timp ce încerca să se deplaseze fără să se clatine printre șirurile ordonate de mese.

Trase scaunul gonflabil de sub masă și se așeză pe suprafața sa unduitoare. Sebastian își așezase capul pe pumni și îl privea cu o curiozitate rece. Lîngă el, recipientul conținea exact aceeași cantitate de lichid ca și înainte de a pleca de la masă. Ca și cum nu s-ar mai fi atins de el. Probabil că nu se atinsese, gemu.

— Mă bucur că ai ajuns la concluzia că merită să servești Cauza, îl întîmpină, în loc de bun sosit.

— Nenorocitule! șuieră, în timp ce PNMA-l se forța să-i stabilizeze globii oculari. M-ai otrăvit și acum îți bați joc de mine...

— Nimeni nu-și permite să-și bată joc de un personaj care va juca un rol atît de important în istoria acestui colț de Univers, clătină din cap celălalt. Dar în privința otrăvirii, mă văd nevoit să-ți dau dreptate. Din păcate, era singura soluție care avea

șanse de reușită, așa că am apelat la ea, în ultimă instanță. Nu ne-a făcut nici o plăcere, dacă asta te poate consola cumva.

Nu îl consola. Dar remarca, oricît de rău se simțea, acel „ne”, care implica, fără îndoială, ceva mai multe personaje, în această... operațiune? Activitate? Tentativă de...?

— În fine, prea multe cuvinte nu aduc întotdeauna un plus informațional, reveni celălalt, privindu-l cu răceală. Situația *defacto*, în acest moment, este următoarea și te rog să mă corectezi dacă sesizezi vreo greșeală undeva: unu – Sistemul Sol, prin Administrația Spațială Solariană, și-a propus să studieze fenomenul cosmic cunoscut sub denumirea Galaxia Sudică, prin construirea unei arhitecturi inteligente nonumane stelare, cu sprijinul entității cosmice Othello 2222; doi – legătura cu acest Othello a fost stabilită prin intermediul personalității Ethan Von Chamisso don Misere, stocată pe un creier de siliciu cu peste o jumătate de mileniu mai înainte; trei – pentru a preveni orice fel de probleme posibil conflictuale cu noua arhitectură inteligentă, Administrația a hotărît construirea acesteia pe axa Sistemului Proxima Centauri, în colaborare cu Guvernul Teritoriilor Centauriene; patru – contractul de colaborare prevedea construirea unei piramide triunghiulare, care să aibă ca bază Proxima, respectiv Alfa A și Alfa B, iar vîrful să fie orientat către Pladentarius. Structura presupunea placarea celor trei laturi ale bazei cu *reorientatoare de energie primară* către platforma aflată la o treime din înălțimea piramidei, aici urmînd să fie construit cel mai puternic transputer din spațiul uman, primul dezvoltat în întregime pe o rețea inteligentă fotonică.

Îi era din ce în ce mai rău, iar globii săi oculari deja înce-peau să dezvolte imagini independente. Căscă gura să spună ceva, dar nu reuși decît să strănute puternic. Stomacul îi urca violent către cavitatea bucală și nu găsi altă metodă de a-l opri să-și reverse conținutul, ca în *cab*, decît apucîndu-se cu amîndouă mîinile de gît.

Sebastian îi aruncă o privire cercetătoare, apoi dădu din cap.

— Cred că îți este din ce în ce mai clar ce vei păți dacă nu colaborezi. Să nu încerci să mergi la vreun punct sanitar local. Vor solicita codul de identificare genetică, știi asta, nu?

Dădu disperat din cap, așteptîndu-se ca mișcările bruște să găsească o cale de eliberare pentru stropii acizi de vomă. În jur,

clienții se ridicau și plecau, în timp ce alții le luau locul, ca într-o imagine repetitivă din urmă cu cîteva secole.

— Întinde palma stîngă.

O desprinse de pe gît, fiind sigur că urma să împroaște totul cu vomă, și o lăsă să cadă, fără vlagă, pe masă.

Bărbatul cel blond îi zîmbi. Apoi scoase din buzunarul de la piept un pansament medical, îi rupse sigiliul și i-l aplică în podul palmei.

— Strînge!

Închise degetele în jurul bandei trasnparente și, dintr-odată, se simți puțin mai bine. Privirile i se limpeziră, iar Harlemul efeminat de dincolo de tejghea își recăpătă dimensiunile normale. Oftă adînc și își mușcă buza de jos, ca să se asigure că simte durerea.

— Acum, poți să mă urmărești. Am ajuns la punctul cinci, scopul acestei uriașe deplasări de forțe, de fonduri și de energie.

— Pladentarius, mormăi, încă nesigur pe mișcările mareice ale stomacului.

— Păi, sigur, chestia asta este scrisă pe toate pliantele cu care sînt atrași muncitorii, ca tine, în porturile de transfer, de pe orbita găurilor negre. Dar ai aflat, cumva, ce anume este acest Pladentarius?

Frank Aristov se uită urît la tovarășul său de masă.

— Arăt chiar a tîmpit? Un sistem planetar, la dracu'!

Sebastian se strîmbă, apoi își transformă rictusul buzelor într-un rînjet.

— Un sistem planetar, da. La urma urmei, de ce nu ar putea fi considerat chiar și așa? Dacă numești sistem planetar o grupare stelară cvintuplă, care se rotește în jurul unei găuri negre, pe o orbită stabilă, fără a fi afectată de enorma atracție gravitațională a acesteia. Lucifer Nigger este numele găurii negre.

Frank își scutură capul. Chiar și creierii păreau că i se mișcă în interiorul cutiei craniene.

— Oi fi eu bolnav pe moarte și nițel cam tîmpit... dar nu am auzit, pînă acum, despre sisteme stelare cvintuple, care să orbiteze o gaură neagră.

Celălalt își ciocăni fruntea cu degetul arătător.

— Nici nu există, evident. Sau, mai corect, nu au existat, pînă în 5144 EC, cînd nava-toroid *Osaka Nippo* a transmis spre

Sistemul Sol primele imagini de pe orbita multiplă a lui Pladentarius. Nimeni nu a reușit să afle care sînt legile după care funcționează un sistem stelar cvintuplu, dar ele există undeva, în textura rahatului ăstuia de Univers. De vreme ce Pladentarius se găsește acolo.

Și orienta degetul în sus.

— Acolo, unde urmează să indice, după aliniere, vîrful acestei piramide, la care lucrezi și tu, bioteh Frank Aristov. Pladentarius... Galaxia Sudică...

Deveni brusc extrem de atent. În spatele ochilor, PNMA-l îi lansă prima statistică liniștitoare: fluxul sangvin începuse sași stabilizeze viteza de curgere și presiunea arterială, iar ficatul dădea semne de revenire la starea de normalitate. Un icon roșu pîlpîia însă amenințător în spatele informațiilor, avertizîndu-l că inima se afla încă sub incidența unui atac miocardic.

— Credeam că în contractul pe care l-am semnat scria că scopul acestei piramide este numai acela de a construi și testa în interiorul ei primul transputer fotonic. Și atît. Despre acea Galaxie Sudică – ce-o mai fi fiind și aia – nici vorbă!

— Să spunem că este vorba numai despre unul dintre multele secrete ale Administrației.

— Și tu... adică *voi*, îl cunoașteți.

— Mai bine decît ți-ai putea închipui.

— Atunci, nu mai este un secret. Pare logic, nu?

— Nu. Pentru cineva care lucrează în interiorul Administrației, nu mai este un secret.

Îl privi uluit. Își bătea joc de el? În interiorul comunității solariene, care cuprindea peste 27 de miliarde de persoane, unul dintre cele mai bine păzite secrete îl constituia identitatea celor 1317, care formau grupul de tehnicieni ai Administrației. Pentru ce și-ar fi deconspirat unul dintre ei, chiar și acoperit de un pseudonim, identitatea?

Transmise o comandă către PNMA-1, să captureze următoarele o mie de imagini ale personajului din fața sa, împreună cu caracteristicile de dinamică a mișcării și cu caracteristicile fonematice ale vocii.

— Nu o să funcționeze, clătină din cap bărbatul din fața lui.

Un icon de interdicție licări pentru cîteva clipe în spatele retinei drepte.

— Dispun de un sistem de securitate de grad zero, deși nu

cred că ai auzit de el. Este capabil să penetreze rețeaua de izolare a sistemului tău medical și să „citească” tot ceea ce emite sau primește. Dacă accepți colaborarea și îți îndeplinești misiunea, vei primi și tu unul identic. Apoi vei fi trimis pe una dintre Lumile Exterioare, la alegere. Cu un cont care să-ți permită să trăiești liniștit următorii 20 de ani.

Asta dacă nu cumva, prin Lumile Exterioare, Sebastian înțelegea orice corp ceresc impropriu vieții, pe suprafața căruia cadavrul său (întreg sau transformat în cenușă) ar fi fost imposibil de identificat de vreo misiune de salvare.

— De ce s-ar ocupa de fleacul ăsta chiar cineva din Administrație? E cu mult mai ușor să delegi un militar de carieră.

— Se vede că habar nu ai ce reprezintă Galaxia Sudică.

— Și o să-mi spui tu!

— Nu. Eu aștept numai să-ți dai acordul pentru colaborare.

— Am de ales?

— Sincer? Nu prea.

Dădu din cap.

— Și acum?

Sebastian privi în jur. Mulțimea cobora scările către mese sau se ridica și pleca spre o altă destinație, fără să-i bage în seamă. Făcu un semn cu mîna și Harlemul ocoli tejgheaua, apoi se apropie de ei.

— În primul rînd, combinația medicală: la fiecare șase ore, te prezinți la această masă și comanzi un coniac „Shadow”. Nu poți să trimiți pe nimeni altcineva, deoarece chestia asta e programată să-ți înmîneze personal pansamentul medical. La rîndul său, acesta este setat să neutralizeze numai o anumită doză din otravă, astfel încît organismul tău va fi curat exact la finalizarea operațiunii pe care te rugăm să o duci la bun sfîrșit. Strînge-i mîna lui Harlem.

Îl privi bănuitor, apoi după o ezitare ridică brațul. Harlemul zîmbi neutru, îi prinse degetele și le strînse ușor. Simți o ușoară iritație la nivelul pielii, dar se forță să nu-și tragă mîna.

— Ai simțit, nu? Acela a fost pansamentul medical. Din acest moment, ai șase ore la dispoziție să găsești soluția pentru a roti stația cu o miime de grad, pe axa stelei centrale. Coordonatele astrofizice vor veni sub forma unui pachet sigilat, în clipa în care vei solicita acest lucru.

— Adică apelez Administrația Spațială Solariană și solicit o întrevedere cu Sebastian?! se strădui el să fie ironic.

Știa că vocea nu-l asculta, din cauza emoției, dar merita măcar să încerce.

— Ha-ha, asta ar fi o soluție interesantă, la care, drept să-ți spun, nu ne-am gîndit încă.

Îi făcu semn Harlemului și acesta se îndepărtă, cu cele două pahare în mînă.

— Noi planificaserăm ceva mai simplu: intri de pe orice fel de terminal în rețea, apelezi PM-ul, îți declini identitatea și soliciți pachetul rezervat.

Să apeleze PM-ul... părea încă și mai ironic decît încercase el.

— Și mă trezesc cu o patrulă pe cap, care-mi explică faptul că rostul meu este să putrezesc într-o celulă de detenție, la bordul vreunui trauler de marfă, pînă ajung, în 100-200 de ani, înapoi în Sistemul Sol. Pentru că, fiind cetățean solarian, numai ei au dreptul să mă judece.

Sebastian îi zîmbi fermecător.

— Nu. Te trezești cu pachetul de date care trebuie, cu obligativitate, să modifice înclinarea axei piramidale. Altfel, vei fi lipsit de anihilatorul curarei. Ce ar trebui să repet, ca să pricepi?

Înghiți în sec. Prin ușile batante, tocmai pătrundea un grup de marinari extrem de gălăgioși. Își dădu o șuviță de păr de pe frunte.

— Nimic. Clar ca lumina zilei. Ne vom mai vedea? Sebastian își frecă bărbia cu degetul arătător.

— Ar trebui?

***

Cross Almeira avea forma generală a unei cruci cu toate brațele egale. Numai că în partea sa inferioară existau mai multe extensii-ciorchini, cu forme diferite, majoritatea ovoide și cilindri, care adăposteau magaziile, arsenalul de protecție armată, celulele de criză și zonele de agrement.

Frank Aristov își delegase sistemul medical să obțină o învoire de patru ore, instruindu-l să-i trimită rețelei de comandă a stației numai acele simptome care se potriveau cu o indigestie puternică. Iar acum se găsea într-unui dintre ovoidele-Faustus, la limita dintre un parc natural împădurit, străbătut de un pîrîu

adînc, care se vărsa într-un lac acoperit de plante acvatice, și cîteva laboratoare de cercetare meteorologică pentru spații închise.

Aparent, căutase un loc mai retras și acceptase consilierea unui ghid terapeutic, solicitat prin PNMA-l. În realitate, cunoștea locul dintr-o vizită anterioară și știa că existau o mulțime de terminale securizate de unde se putea lua legătura incognito cu aproape toate segmentele stației. Incognito, evident, numai pînă în clipa în care PM-ul clasifica informațiile solicitate drept unele de interes strategic. După care îi rămîneau doar cîteva minute să se facă nevăzut pînă la apariția unei patrule de borgi.

Stătea pe scaunul de plastic, cu spătar incomod, și își flexa degetele indecis în fața razei portocalii care pornea din placa netedă a terminalului încastrat în peretele din fața sa și se oprea pe suprafața semiopacizată a unui geam întredeschis, aparținînd unuia dintre domurile de pe partea opusă a arterei. În cele din urmă, își luă inima în dinți și își trecu palma prin dreptul ei. O tastatură luminoasă apăru imediat sub degetele sale, mutîndu-se ori de cîte ori mișca palma în vreo direcție.

— Cu ce naiba să încep? bombăni, urmărind un grup de tineri care tocmai coborau de pe o platformă, sosită din direcția tubului principal de acces.

Cu ce nu ar fi atras imediat atenția. Așa că își scrise propriul nume și tastă alături semnul specific pentru căutare. Imediat, un icon galben străluci semnificativ în colțul ochiului drept. Rulă mesajul.

Frank Aristov, bioteh și copiator de sistem (de unde dracu' vor fi avut informația asta nemernicii?). *Sosit pe Stație la data stelară 12354.12.911 EC, din Sistemul Sol, prin Portalul Nord 004. Vîrsta standard de 38 de ani 6 luni și 24 de zile (în momentul înregistrării contractului). Necăsătorit, fără rude de gradul întîi și al doilea identificabile prin proceduri de rutină. Antecedente penale în Sistemul Sol – nu* (perfect, perfect!). *Starea de sănătate – bună; sistem medical standard PNMA-1. Deviații de personalitate – nu* (perfect, perfect!). *Sociabilitate – nivel mediu. Inteligență – (informații neafișabile). Contract de muncă de tip A002,fără atașamente. Perioada de angajare pe „Cross Almeira” – nedeterminată. Adresa actuală pe stație (informații neafișabile). Modalitate de contact – PNMA-1.* Sfîrșit de mesaj.

Părea în regulă. Pentru orice eventualitate, tastă și numele stației spațiale. Pentru orice eventualitate, repetă, ridicînd din umeri. Iconul galben licări din nou și acceptă rularea textului fără să mai aștepte.

Cross Almeira, stație spațială therriană, plasată pe o orbită asimetrică în jurul stelei Alfa Centauri, pe gradientul 102,84 (măsurători valabile și pentru Lucifer Nigger). Formă aparentă cruciformă, cu segmentele reglabile A/B/C/D de dimensiuni egale. Stația adăpostește un personal uman, format din 20.384 persoane, din care (informații neafișabile) therrieni, (informații neafișabile) centaurieni, (informații neafișabile) venusieni și (informații neafișabile) solarieni. Construcția stației a început în anul 5536 EC, devenind operațională în 5589 EC. Orbita de staționare este închiriată de la Guvernul Teritoriilor Centauriene pentru o perioadă de 200 de ani, termenii tratatului nefiind renegociabili în acest interval. Legătura cu Sistemul Sol este asigurată prin cele cele patru Portaluri (*găuri negre portabile), denumite după punctele cardinale therriene și numerotate în sensul de rotire al spinului nuclear. Costuri de producție (informații neafișabile). Costuri de întreținere (informații neafișabile). Țintele de proiect (informații neafișabile). Trafic uman – peste 600 de persoane/zi. Trafic naval – 3-5 nave de cabotaj/zi; 1-3 nave de linie/lună. Pentru pachete suplimentare de informații este necesară o cheie-de-date, conformă cu (informații neafișabile).* Sfîrșit de mesaj.

Frank Arislov ridică din umeri. Nu avea nevoie de informații suplimentare. Cel puțin, nu în acest caz. Remarcă totuși faptul că în datele de bază nu se spunea nimic despre scopul și țintele de proiect.

Își lăsă privirile să rătăcească, pentru o clipă, peste apele îndepărtate ale lacului, al cărui contur se vedea foarte bine de la înălțimea terasei. Și dacă nu găsea informația care-l interesa? La naiba, avea ceva mai puțin de cinci ore ca să încerce s-o găsească și să o pună în aplicare. Răstimp în care trebuia să ajungă și la locul de muncă.

Își flexă degetele de la mîna dreaptă și tastă cu viteză, pentru a nu-și lăsa timp să se răzgîndească.

Punctul de comandă Cross Almeira...

Iconul galben pîlpîi. Clipi pentru a lăsa textul să ruleze.

Cross Almeira dispune de cinci puncte de comandă mobile și

unul fix. Fiecare dintre ele este etichetat cu numele cîte unui filozof care a trăit în antichitatea perioadei Erei Cosmice: Platon Fig., Aristotel Fig., Democrit Fig., Zenon Fig., Socrate Fig. și Epicur Fig. Fiecare secțiune se ocupă de o altă activitate, necesară elaborării transputerului fotonic. La fiecare 24 de ore standard, fiecare dintre cele cinci puncte de comandă ajunge în dreptul liniei imaginare care leagă stația spațială de Sistemul Pladentarius. Intrarea în punctele de comandă este permisă numai pentru personalul de comandă. Dimensiunea standard pentru un punct de comandă (informații neafișabile). Numele comandanților punctelor de comandă (informații neafișabile). Numărul de persoane care deservesc punctul de comandă (informații neafișabile). Alte informații -. Sfirșit de mesaj.

La naiba, riscase să vină pînă aici, ca să afle... ce? Informații elementare, afișate pe orice suprafață vizionabilă. De fapt, la ce ar fi trebuit să se aștepte?

Frank Aristov își șterse fruntea de transpirație. Vru să închidă tastatura luminoasă, dar se opri în ultima clipă. Exista totuși o informație subsidiară: cele cinci puncte mobile de comandă ajungeau pe rînd în dreptul Sistemului Pladentarius. Despre cel de-al șaselea, cel fix, nu se spunea nimic. Nu se spunea nimic, descoperi el cu uluire și transpiră brusc, pentu că acesta era permanent fixat pe direcția acelui sistem stelar. Era cel mai important și, în mod clar, de acolo trebuia să introducă acea corecție solicitată de Sebastian.

Se uită la ceas: mai avea patru ore și patruzeci de minute pînă la prima întîlnire cu Harlemul efeminat și cu antidotul. Timp în care trebuia să găsească o metodă de a intra în punctul de comandă fix și de a îi determina pe cei de acolo să introducă în sistem corecția din pachetul de date.

Îi trebuia o persoană care să aibă acces în punctele lipsite de acces. O persoană care...

Își supse un dinte și ascultă fîșîitul aerului prin spațiile goale ale danturii. Apoi rîse. Găsise persoana. Avea nevoie numai de un motiv serios ca să o determine să acționeze așa cum i-o va cere.

***

Rodolpho Claro Lopez mai avea încă brațul stîng prins cu

două copci de sustentorul magnetic, atîrnat la subsuoară. Fața avea urme vinețiі acolo unde încasase loviturile celor din PM, dar zgîrieturile și echimozele mai evidente se vindecaseră, lăsînd să i se vadă trăsăturile grupului mexican din care provenea.

Îi făcu semn să intre mai repede, apoi aruncă o privire rapidă pe suprafața vizionabilă de deasupra ușii: coridorul era însă gol și nici unul dintre senzorii de mișcare care împînzeau zona nu intrase în funcțiune după deschiderea ușii. Cînd aceasta alunecă în cantul ei, respiră ușurat, se repezi la el și-l strînse în brațe. Frank Aristov gemu.

— Ce naiba, ți-am spus să nu mă cauți cel puțin trei luni! șuieră Lopez, iar respirația lui duhnea a nicotină de contrabandă și a alcool prost rafinat. Dumnezeii mă-sii de treabă! Dacă băieții cu bretele albastre fac o verificare acum, m-am scos!

— Nu face nimeni nici o verificare, îl liniști celălalt. Nu mă poftești să iau loc?

Mexicanul îl lăsă din brațe și ridică din umeri.

— N-ai venit aici doar ca să-mi ții de urît, se strîmbă el, dar îi făcu semn către singurul scaun din încăpere. Sper să fii scurt și, mai ales, convingător. Dacă nu ai fi făcut gestul acela, îți trînteam ușa în nas încă de cînd ai apelat. Nu-mi place să trăiesc în tensiune.

— Cui îi place? rîse ascuțit Frank, amintindu-și că nu avea la dispoziție mai mult de trei ore și un sfert. Ascultă, nu vreau să te încurc și nici să-ți creez vreo neplăcere. Cînd eram internați în Inelul Zero, mi-ai spus că ești sortator de date la porțile de intrare pe Stație. Mai lucrezi și acum tot acolo?

Lopez își linse buzele groase și se uită la el dintr-o parte, cu ochi bănuitori.

— Ce vrei?

Frank își privi ostentativ ceasul.

— E rîndul tău să mă ajuți.

Și îi povesti tot, fără să omită nici un amănunt.

Era, într-adevăr, rîndul lui.

Frank Aristov își aminti pentru o clipă de episodul în care una dintre frecventele pene de curent întrerupsese efectul analgezicului care era introdus constant în sistemul său sangvin și se trezise brusc. La timp pentru a vedea cum o femeie, îmbrăcată în halat de spital și cu părul tuns foarte scurt, îi

modifica lui Lopez normele de tratament pe claviatura de la capul patului. Închisese ochii la loc, așteptase să plece și se rostogolise din pat spre rezerva celuilalt, smulgînd firele instalației de menținere biotică și întrerupîndu-i funcționarea. Alertați, sanitarii responsabili de sector veniseră în grabă, îl urcaseră în pat și restabiliseră legăturile, resetînd instalația mexicanului.

— Nu te-am întrebat niciodată de ce-ai făcut chestia aia, mormăi bărbatul cu fața vînătă.

— Nici eu nu te-am întrebat ce aveau cu tine, așa că sîntem chit, rînji el.

— Sînt o *piele roșie* de pe planeta Almeira, din sistemul Proxima. Acum poți să apelezi PM-ul.

— Aveam o bănuială, atunci cînd m-am rostogolit din pat. Altfel nu o făceam. Mă ajuți?

Mexicanul își trase patul din fantă și acesta ocupă aproape întreaga încăpere. Se așeză pe el și comandă o imagine de exterior pe peretele din lată. Trei astronave micuțe prinseră să se rotească foarte lent în jurul unei *porți*, la mai multe milioane de kilometri de un soare albastru.

— Sînt încă sortator, da, răspunse. La ce-ți servește asta?

— Vreau să știu dacă un membru al Administrației Spațiale poate să umble incognito, de colo-colo, cum îi poftește inima, fără să lase vreo urmă palpabilă a trecerii sale prin sistemele de verificare.

Lopez fluieră prelung.

— Da știu că ai boașe, fiule! Nu m-am gîndit niciodată la asta. Dă-mi un minut, să interoghez sistemul.

Își trase o tastatură invizibilă și prinse să apese felurite simboluri. Peste astronave, prinseră să fulgere lanțuri de iconuri necunoscute. Frank se deconectă puțin în scaun.

Dacă nu merge, dau colțul și gata. Tot trebuia să se întîmple odată și-odată, își spuse. Dar o să am conștiința în regulă, nu o să se poată spune că nu am încercat.

— Nu există nici o urmă clară decelabilă, dar recunosc că sistemul nu a fost setat pentru o astfel de interogare. Încă cinci minute și concep un ogar de alergătură. De regulă, dă rezultate în mai puțin de un sfert de oră. Iar procentul de eroare este nesemnificativ.

Degetele continuară să îi alerge pe taste.

Și dacă avea să îl găsească? Era perfect, se încuraja el. Urma să aibă toate informațiile de bază, inclusiv locuința și locațiile obișnuite, unde putea fi abordat. Oriunde existau docuri găseai și mardeiași pe care să îi ademenești cu o plată grasă. Nu avea decît să vîndă blestematul de colier de argon pe piața liberă și urma să aibă suficient de mulți bani să pună la cale chiar și o revoltă în zona de ancorare.

Dar dacă nu îl găsea?

— Nu există nici o urmă a vreunui demnitar therrian, care să fi intrat pe teritoriul stației, din momentul punerii în funcțiune a sistemului informațional, se răsuci spre el mexicanul, îmi pare rău, amice, dar se pare că ai dat de dracu'!

— Sau poate că nu, răspunse, fulgerat de o idee. Pune-ți ogarul să caute urmele intrării mele pe Stație. Știu, se grăbi să adauge, văzîndu-i privirea ciudată, pare aiurea, dar... am impresia că nu am fost ales chiar întîmplător pentru această misiune.

Rodolpho Claro Lopez își drese vocea, dar apoi dădu din mînă, renunțînd să mai spună ceva. Degetele dansară din nou pe claviatură și iconurile ciudat desenate acoperiră din nou fundalul cosmic al ferestrei holografice. Într-un final, mexicanul trase cu degetul arătător pe deasupra întregii imagini și acestea dispărură. Apoi își lăsă capul într-o parte și îl privi concentrat.

— Încerci să-mi ascunzi ceva?

Frank Aristov clătină din cap, străduindu-se să rămînă calm.

— Nu știu cum dracu' ai făcut, dar nici urma ta nu se regăsește în sistem. Nu există nici un semn al trecerii tale prin niciuna dintre *porțile* de trafic uman. Și nici prin cele de marfă. Parcă te-ai fi născut direct pe Stație.

— Imposibil! spuse încet. Îmi amintesc extrem de clar de *Amber Echinox*, de călătoria de șase săptămîni, de Punctul de Ancorare Qumran, de examenul pentru postul de *bioteh*, de bătaia de la docuri... Îmi știu foarte clar și viața anterioară. Nici o clonă nu poate avea astfel de amintiri. Presupunînd că, într-adevăr, nu am venit pe *Cross Almeira*, ci că am fost conceput aici.

Mexicanul se lăsă încet pe spate, sprijinindu-se în coate. Avea o figură ușor turtită, cu fruntea teșită și părul sîrmos, legat într-o coadă scurtă, la spate. Dar ochii îi erau luminoși și Frank știu că încerca să-l ajute.

— Într-un singur caz nu se înregistrează intrarea în sistem, spuse el, după un timp. Își linse buzele și acestea luciră umed în lumina spectrală venită prin fereastră, apoi continuă: Cînd sistemul încă nu funcționează. Adică atunci cînd se construiește, înțelegi, *biotehule?*. Pe nici o stație, prima sută de muncitori nu este înregistrată, deoarece sistemul nu există. Iar cînd i se dă drumul, ei sînt deja departe, în drum spre casă. Sau sînt înmormîntați, cu tot dichisul, în adîncurile spațiului. Părerea mea este că... dacă ogarul meu nu a dat chix... și nu obișnuiește să facă asta, atunci tu și amicul tău Sebastian sînteți niște *primi*. Care, dintr-un motiv foarte bine determinat, nu ați mai părăsit Stația. Frank Aristov își prinse capul în mîini.

— Dumnezeule mare! se vaită cu voce ascuțită. Chiar că nu mai înțeleg nimic. Dar știu cu certitudine că, peste aproape trei ceasuri, urmează să mor dacă nu mișc cumva afurisita asta de Stație în direcția indicată.

— Poate că nu! rînji celălalt și sări din pat, dintr-o singură mișcare. De ce crezi că plătim cotizație la Sindicatul ăla afurisit? E cazul să-și miște și ei fundurile și să te ajute. În loc să bocești ca o babă, mai bine te-ai ridica să mergem la sediu.

***

Ca orice structură socială care nu aparținea în mod direct Administrației sau Marinei, Sindicatul Negru nu era considerat legal pe *Cross Almeira*. Adică nu avea reprezentanți în Consiliul Tehnic și nici în cel Administrativ, nu avea dreptul să comande acțiuni ale organelor de ordine interioară și nici drept de verificare a vreuneia dintre activitățile derulate la bord. Avea însă posibilitatea să dețină fonduri financiare neverificabile de contabilitatea Administrației și să primească informații despre activități la care simplii civili nu aveau acces în mod obișnuit. Și, cum orice informație are un preț, Sindicatul trebuia să plătească celor două Consilii cu o monedă asemănătoare – informații despre mișcările sociale neautorizate ce se puteau manifesta în interior.

Oficial, sediul principal al Sindicatului se găsea în segmentul AB, ovoidul 12, pe partea estică a acestuia, cea care se afla orientată în permanență în direcția sistemului Alfa B. O clădire înaltă, în formă de picătură, cu baza colorată în negru și cu vîrful

transparent, strălucitor. Frank o cunoștea pentru că, odată sosit pe Stație, fusese condus acolo pentru a se „înregimenta”. Adică pentru a-și da acordul să devină membru și să plătească o taxă, în schimbul cîtorva facilități, dintre care unele sunau ciudat de tot (membrii Sindicatului Negru aveau dreptul să dețină în proprietate individuală sau comună orice corp cosmic ar fi fost descoperit de la bordul Stației), altele erau de bun simț (precum acela de a fi reprezentați în fața oricărui tribunal civil de avocatul grupării) și, în fine, altele constituiau necesități fără de care cu greu te-ai fi putut descurca, la nivelul unui conglomerat uman de asemenea dimensiuni (ca, de exemplu, dreptul de a fi spitalizat în celule biotice, cu personal de îngrijire uman, așa cum fusese și cazul său).

De această dată însă Rodolpho Claro Lopez nu îl conduse la sediul principal, ci într-o structură a acestuia, aflată pe o platformă de ancorare, dincolo de Punctul de Ancorare Al-Zarqali. Pentru asta, străbătură o mulțime de coridoare secundare și destul de greu mirositoare (Lopez afirma, strîmbînd din nas, că pe aici treceau, în drum spre stațiile de epurare, toți rahații Stației, dar Frank nu pricepu dacă se referise exclusiv la excremente sau...), după care ieșiră printr-un portal secundar la un doc minuscul și se îmbarcară pe o șalupă tehnică. Structura Sindicatului se găsea în interiorul platformei, cu vedere directă către balizele sistemului operativ de apărare apropiată. Nu întâmpinară nici o problemă de acces la poartă, după ce urmară procedurile standard de identificare, și pătrunseră pe un hol lung și îngust, cu uși pulsatile de o parte și de cealaltă. Aceea la care erau așteptați se găsea aproape de capătul coridorului. Senzorul le identifică prezența și ușa se pulsă spre interior, după care se rematerializă în urma lor.

— Claro Lopez și Frank Aristov...? păru să întrebe bărbatul aproape gras, din spatele unui birou straniu, a cărui formă se modifica puțin la fiecare pulsație a ușii. Intrați și luați loc pe unde găsiți liber. Scuzați dezordinea, sîntem după o ședință nenorocită, care a durat aproape patru ore.

Nici un fel de mobilier, constată Frank, căutînd din ochi ceva pe care să se așeze. Numai obiecte de îmbrăcăminte, risipite peste tot pe podea, pahare dozimetrice răsturnate, recipienți ajunși la jumătatea stadiului de biodegradare și doze de metamfetamine strivite. Se apropie de perete și se lăsă să

alunece în șezut. Mexicanul privi cu dispreț mizeria din jur și se rezemă de fereastra holografică, dincolo de care se zărea cîmpul tensional al unui pulsar.

— Fiți... bineveniți la sediul nostru! rîse grăsanul, într-un dinte, examinîndu-i ca pe niște gîngănii. Parcă asta era urarea therriană pentru cei care te deranjează cînd îți este lumea mai dragă, nu? Numele meu este Nicanor Parra, dar în Sindicat mi se spune Luiz. Așa va trebui să-mi spuneți și voi, dacă vreți să cooperați cu mine. Centrul a primit solicitarea ta, domnule Frank Aristov și a reexpediat-o către mine. Eu sînt cel care se ocupă cu triajul problemelor neclare. Iar a ta (sau a voastră, după cum va fi cazul) este cețoasă cu totul.

Frank aruncă o privire la ceasul-brățară și răsuflarea i se acceleră. Mai avea la dispoziție două ore și cîteva minute... trei sau patru, ce mai contau! Iar ei se găseau acum în fața unui haidamac cu ochii înecați în grăsime, al cărui creier părea sedat.

— Așa că aveți amabilitatea și prezentați din nou întreaga afacere, dar într-o formulă prescurtată, dacă se poate.

Nici n-a citit solicitarea, se convinse Frank. N-a citit-o, porcul, și acum vrea un rezumat!

— Să mergem, Lopez! șuieră el, rolunjindu-și buzele și sărind în picioare. Dacă tot e să mă ia dracu', prefer să fie pe Stație, nu în cloaca asta.

Grăsanul rînji și întinse un deget în direcția lui.

— Ia loc, domnule Aristov! Acesta este o rugăminte directă. Poate ai impresia că nu am acordat o atenție prea mare solicitării tale. Că nu am citit-o, cum s-ar spune. Te înșeli!

Mai mult, am solicitat permisiunea de a efectua cercetări. Și le-am și făcut, pînă să intrați voi. Așa că nu mai fi recalcitrant.

Amintește-ți numai cine ți-a slavat pielea din încăierarea de la docuri și ce fel de îngrijire ai primit. Cotizanții Sindicatului au parte de toată atenția, după cum știi!

Se lăsă să alunece din nou pe podea, privind surprins către Lopez. Mexicanul însă nu părea să-i acorde vreo atenție, concentrat la imaginea pulsarului.

— Și at... atunci – se bîlbîi el surprins – de ce naiba mai e nevoie să pierdem vremea cu o relatare verbală?

— Ha-ha! Cine ți-a spus, stimate domn Aristov, că ar fi vorba despre o pierdere de vreme? Mai degrabă despre clarificarea unor elemente, ca să spunem așa.

— Mai am foarte puțin timp și urmează să mor, spuse el cu o voce slabă, aproape rugătoare. Ar trebui...

— Cine ți-a spus că o să mori? Sebastian?

Din locul unde privea pe fereastra falsă, pierdut în gînduri, Rodolpho Claro Lopez se răsuci cu o iuțeală absolut remarcabilă. Ținea în mîna abia desprinsă de buzunarul de la piept un bici neuronic.

— Ce faci? îl întrebă gîtuit Frank, nevenindu-i să creadă.

— Te scot din rahatul în care te-am vîrît fără să știu, rînji mexicanul și extinse raza argintie pînă la marginea biroului, dincolo de care Luiz se holba, cu ochii ieșiți din orbite. Ridică-te și treci dincolo de ușă. Apoi mergi normal și îndreaptă-te către prima scară de serviciu.

— Nu înțeleg...

— Dă-i bătaie! Nu mai ai aproape nici o secundă de pierdut. Nenorocitul ăsta ne-a vîndut PM-ului și acum trage de timp, așteptînd patrula. În misiva de solicitare pe care i-am trimis-o nu am pomenit nici un nume. Nici un nume, Frank, îți este limpede?

Nici că se putea mai limpede! Bărbatul se ridică grăbit în picioare și alergă spre ușă. Aceasta pulsa către exterior.

— Este o gre...

— O greșeală va fi să nu te plesnesc cu asta! spuse printre dinți mexicanul, făcînd un pas înainte. Să nu-ți clintești nici măcar un fir de păr, altfel îți vei blestema strămoșii materni pînă la a cincea generație – biciul e fixat pe doza care-ți va face terci ficatul și splina, ai priceput?

Grăsanul clipi, aprobator. Pricepuse. Pe frunte îi lucea un șir de picuri de transpirație, care nici să o ia la vale nu îndrăzneau. Aerul devenise brusc aproape solid, iar fiecare respirație se auzea ca și cum țîșnea printr-un sistem de amplificare.

— Și tu, Lopez?

— Mai ești aici? Cred că ai ceva mai puțin de trei minute... Încearcă la Tunzini.

Sări prin cadrul retractil.

— Și Frank... dacă ăsta ți-o fi numele... Frank, nu uita, la sfîrșit, să bei o bere și pentru mine.

Își linse buzele, devenite dintr-odată amare ca fierea. Dădu din cap și părăsi locul în fugă. Nu înțelesese treaba cu berea, dar în joc erau lucruri cu mult prea importante cărora nu reușea să le dea de cap. Mai importante decît băutul unei beri. De

exemplu, viața sa, care atîrna de un fir de păr, suspendată la capătul a ceva mai puțin de două ceasuri de alergare.

Coridorul era încă pustiu. Se răsuci către capătul sudic și ajunse din două salturi în fața unei uși normale, cu un închizător rotund. Îl răsuci și trecu dincolo de ea. În fața sa, o scară metalică în spirală se răsucea în jurul unui pilon, asemenea unui lanț elicoidal. Prinse să sară treptele în jos, întrebîndu-se ce avea de făcut în continuare.

***

Tunzini era denumirea neoficială pentru Turnul de Lumină, o structură cinetică de deformare a undelor luminoase, captate dinspre întregul sistem Proxima Centauri pentru a fi convertite în energie cuantică, necesară etapei a doua de construcție a Piramidei. Respectiv a transputerului fotonic. Se afla chiar în zona sudică a Stației, crescînd în sens invers piramidei aflate în construcție.

Atît știa despre Tunzini, dar, pentru început, nici nu era nevoie de mai mult.

Frank Aristov părăsi clădirea structurii Sindicatului Negru printr-un tunel și ieși la suprafață, în dreapta unei piețe publice de mici dimensiuni, aproape pustii la acea oră. Cînd reuși să treacă de rețelele de monitorizare, un vehicul pe pernă de aer cu însemnele aproape șterse ale PM-ului trecu în viteză de cealaltă parte a scuarului și dispăru în partea opusă a clădirii.

Oftă, în alergare, și-și șterse fruntea de sudoare. Scăpase. La limită, dar scăpase. Ca să părăsească platforma de ancorare trebuia să ajungă la unul dintre docuri. Nu știa cît putea să-i rețină Lopez pe droizii PM-ului cu un simplu bici neuronic, dar bănuia că nu mai mult de cîteva secunde. Apoi alarma ar fi sunat pretutindeni sub cupolă. La punctul de îmbarcare i s-ar fi solicitat identitatea vizuală.

Se opri în apropierea unui tomberon cu resturi al unui restaurant, în susul arterei nu era nimeni. În partea opusă, departe, cîțiva funcționari traversau strada. Se lăsă să alunece, cu spatele la cutia metalică. Se conectă la mesageria PNMA-ului și, cînd iconul de așteptare clipi în colțul ochiului, trimise comanda de retezare a punții electro-chimice dintre cei doi lobi cerebrali. Lista de așteptare se umplu imediat cu avertismente

de tot felul, împotriva acestui comandament, dar transmise indexul de Prioritate Zero și pulsațiile lor încetară.

Închise ochii și se pregăti de transformare. Era pentru a treia oară în viață cînd făcea acest lucru și niciodată nu i se păruse o chestie plăcută. Atîta doar că spera ca și de data asta să fie de scurtă durată.

În timp ce aștepta să-l cuprindă întunericul neființei, se întrebă cum de reușea acel PNMA-l să reteze de fiecare dată aceeași punte chimică. Probabil că o refăcea, în timp, după ce-și modifica trăsăturile fizice și... de personalitate? Existau și schimbări de personalitate? Nu își aducea aminte dacă-și pusese și înainte această întrebare, dar părea o chestie prea serioasă ca să nu o fi făcut de fiecare dată. Dacă existau, în mod clar nu-și amintea de ele. În mod clar, persoana în care se transforma nu avea habar decît că existau niște transformări anterioare și le știa numărul statistic. Dar cum arătase cel dinaintea sa... greu de conceput.

Poate că acum ar fi reușit să-și trimită un semn în această privință. Deschise ochii. Strada era în continuare pustie și nimeni nu-l privea ciudat că stătea rezemat de un tomberon. Se căută prin buzunare și găsi un bloc mnemos. Scrise, trasînd cu vîrful degetului arătător: „În cea de-a treia viață numele meu a fost Frank Aristov și am fost un hoț”. Închise mnemosul și-l vîrî sub tomberonul metalic. Trebuia neapărat să țină minte să viziteze din nou platforma, cînd toate acestea se vor fi sfîrșit. Cu condiția să nu încapă pînă atunci pe mîna PM-ului.

Se așeză mai bine și strînse pleoapele. Știa că întunericul era foarte aproape, deoarece iconurile PNMA-ului dispăruseră complet de pe cortina retinei. De aceea, cînd îl înfășură (mult prea strîns, aproape sufocîndu-l), nu făcu altceva decît să geamă prelung și să se gîndească la faptul că, sub orice chip și persoană s-ar fi trezit, nu mai avea decît o oră și patruzeci și patru de minute de trăit.

***

Lumina era atît de puternică, încît trecea dincolo de cortina protectoare a pleoapelor și îi înțepa retinele, asemenea unui ac. Își scutură capul, dar nu încetă. Atunci ridică mîinile și le puse deasupra pleoapelor, acoperindu-le. Razele ascuțite își făceau

însă loc printre degete și continuau să îl enerveze. Gemu și deschise ochii, cu precauție.

Se găsea pe o stradă obișnuită, nu departe de un restaurant a cărui firmă ilumina stroboscopic, rezemat cu spatele de un tomberon metalic. Iar ceea ce îi irita globii oculari nu era lumina soarelui, ci spotul unui fascicul de identificare. La celălalt capăt al lui zărea ca prin ceață o caschetă... nu, două caschete albastre și un vizor-filtru.

PM-ul, își spuse, apoi își linse buzele. Se știa curat ca lacrima, dar dacă atunci cînd deschizi ochii dai de imaginea a doi haidamaci cu caschete, atunci nimic nu merge bine pentru nimeni. Își feri capul într-o parte, dar lumina spotului continuă să îl urmărească.

— Harald, ia te uită unde a adormit *pielea* asta *roșie!*

Îl văzu vag pe cel de-al doilea ofițer, cel fără spot, cum se deplasează în lateral și îl examinează cu atenție.

— Pare în regulă, Horace, se strîmbă el. Nu apare pe lista cu infractori și nici măcar pe aceea cu *potențiali.* Și nu scrie în nici o lege internă că nu ai voie să dormi pe stradă. Dacă își plătește taxele la timp, înseamnă că are voie să doarmă oriunde-l prinde somnul. E cazul să verificăm și străzile celelalte, deși dacă a scăpat din prima pieptănătură a celor de la Speciale...

Horace dădu din cap și stinse spotul. Înțepăturile încetară și lumea reveni la normal. Ceața se risipea mai greu, dar el nu era grăbit. Cel puțin, nu încă.

— Să aveți odihnă plăcută, domnule! rînji ofițerul și se ridică în picioare. Deși sfatul meu este să încercați acasă, patul este mai confortabil decît ghena de gunoi.

Plecară mișcîndu-și alene picioarele, de parcă erau convinși că tot efortul era în zadar. Dispărură după primul colț, continuînd să schimbe replici scurte, și abia atunci bărbatul îndrăzni să respire zgomotos și chiar să tușească. La naiba, cum de adormise lîngă o pubelă publică? Fusese la vreun chef, trăsese vreo beție ordinară în vreo crîșmă de pe lîngă docuri, se drogase cu vreo porcărie de sinteză?

Nu își simțea capul greu, dar asta nu însemna mare lucru. Pentru că restul organismului se simțea rău. Nu-i venea să-și verse mațele, dar nici mult nu mai avea. Dumnezeule mare, i-ar fi trebuit o chiuvetă cu apă rece și o oglindă mare deasupra. O toaletă publică. Undeva, în apropiere, era obligatoriu să existe o

toaletă publică. Apoi văzu din nou firma restaurantului și înțelese că dorința îi fusese îndeplinită.

Se ridică cu chiu, cu vai agățîndu-se de marginea pubelei. Drumul pînă la restaurant se dovedi a fi un fel de cursă cu obstacole: își simțea membrele aiurea, făcea pașii prea mari, se împiedica tot timpul, uneori imaginea se încețoșa pe retine, respira cînd prea scurt, cînd prea lung și zgomotos, îl furnica pielea și nu știa unde să se scarpine mai întîi. Se simțea dezmembrat de tot, își spuse, sprijinindu-se de un vehicul utilitar, staționat la marginea benzii de sticlă, care separa trotuarul de partea carosabilă. De parcă s-ar fi aflat într-un corp străin, despre care de-abia atunci afla ce fel de particularități are.

Urcă cele trei trepLe ale localului, împiedicîndu-se de cea de-a doua, așa cum începuse deja să se aștepte că va păți. Ușile transparente se traseră în lături exact cînd întindea mîna, temător, să le atingă. Interiorul era slab luminat, într-o cromatică marină, pîlpîitoare. Scaunele erau ridicate pe mese, cu picioarele în sus, de parcă se făcea curățenie generală. Și chiar se făcea, constată, atunci cînd îl văzu în colțul opus pe Harlemul efeminat dînd indicații micilor boți de întreținere. Apoi zări pe peretele din dreapta barului semnul pentru „Toaletă mixtă” și își îndreptă trupul împiedicat într-acolo.

Incinta spațiului privat era și ea pustie, lumina izvorînd din structura celulară a pereților, imediat ce pătrunse înăuntru. Se repezi deasupra primului lavabou și își vîrî palmele sub jeturile subțiri de apă rece, care țîșneau din colierul suspendat deasupra vasului alb și strălucitor. Se spălă îndelung, simțind cum, cu fiecare val de lichid aruncat peste obraji, creierul părea să i se mai limpezească puțin. Cînd termină, rămase în continuare aplecat, cu ochii închiși, tremurînd din tot corpul, surescitat. Cîteva picături i se prelinseră pe sub guler și-și croiră drum pînă aprope de buric. Nu le luă în seamă.

Se ridică, sprijinindu-se cu palmele de marginea rece a chiuvetei. În mod clar, se simțea mai bine, amețeala îi dispăruse aproape cu totul, iar trupul și-l simțea... În fine, îl simțea mai puțin necunoscut: avea încredere în el că va reuși să-și controleze mai bine mușchii. Imaginile oculare se încețoșau din vreme în vreme și chiar nu voiau să se suprapună, dar asta era ceva aproape nesemnificativ în comparație cu ceea ce încerca-

se, atunci cînd își revenise din... beție? Drogare? Efectul unei substanțe necunoscute?

Clătină din cap. Revenise la primele întrebări. La care se mai adăuga una: cine naiba era el? Oricît se strădui, nu reuși să descopere nici măcar o singură amintire personală, în memorie. Presupunînd că avea o memorie.

Ridică ochii: din banda de reflexie de deasupra, un chip străin se uita la el, ușor dezorientat. Ochi căprui, nas acvilin, buze subțiri și pomeții obrajilor ascuțiți. Un păr lung, negru, cu fire groase, stătea strîns într-o coadă la spate.

Acel chip... ar fi trebuit să fie al său, își spuse, pipăindu-l. Dar nici privirile, nici degetele nu întîlniră vreo trăsătură cunoscută. Își strîmbă buzele și străinul făcu exact aceeași mișcare. Nu-și cunoștea chipul, nu-și cunoștea amintirile. A dracului treabă! constată și ieși din toaletă cu pași șovăielnici, în urma sa, lumina se retrase în pereți și muri.

În local, situația se schimbase puțin: boții dispăruseră din peisaj, Harlemul trecuse în spatele tejghelei strălucitoare a barului, iar scaunele primei mese de pe culoarul prin care urma să treacă el erau coborîte și aranjate pentru servit. Pe unul dintre ele stătea rezemat de spătarul flexibil un bărbat blond, cu o cicatrice abia vizibilă pe obrazul stîng. Ridică din umeri, abia perceptibil, și își spuse că nu era treaba lui ce se întîmpla într-un local public de servire. Porni pe aleea de dale luminoase dintre mese, dar nu apucă să facă mai mult de trei pași, că bărbatul blond se ridică în grabă, tîrșîind picioarele scaunului, și se înclină ușor în fața sa.

— Am plăcerea să te invit să servești un cocktail cu mine.

Intervenția se dovedi atît de năucitoare, încît nu reuși să-și adune gîndurile, ca să improvizeze o scuză.

— Doar un cocktail, zîmbi vag celălalt, văzîndu-l că șovăie. Sau o bere de ghimbir. Localul este vestit pentru băutura asta, sînt singurii de pe Stație care dețin rețeta.

Închise ochii și îi deschise. Bărbatul se găsea în același loc, arătînd cu mîna către scaunul de alături. Mai văzuse vreodată scena aceasta?

— În general, nu beau cu necunoscuți, reuși să descopere o replică în memoria care i se părea jalnic de goală.

— Spune-mi, de exemplu, Sebastian, rînji celălalt și se aplecă puțin înainte, întinzîndu-i mîna. Încîntat de cunoștință,

domnule...

— Frank. Frank Aristov.

Numele îi ieși de pe buze aproape fără voia sa. Habar nu avusese că se numea Frank Aristov. Și că era... *bioteh?*

— Acum, că sîntem deja cunoștințe vechi, putem să bem un pahar? Cred că avem să ne spunem cîte ceva unul altuia, nu?

Frank Aristov înălță din umeri. La urma urmei, de ce nu? Orice loc în care putea să mai smulgă cîte o informație despre el putea fi un loc potrivit pentru a bea... cum spusese? O bere de ghimbir.

***

Bărbatul Sebastian îi spusese, imediat ce se așezase la masă, că nu trebuia să se mire de vînzoleala de pe platforma de ancorare.

— Toată lumea te caută, domnule Aristov. Este alertă portocalie, în caz că nu știi ce înseamnă asta, poți să-ți imaginezi că ultimul grad de alertă este cel roșu și nu se dă decît atunci cînd este amenințată însăși existența Stației?

Nu știa. Clătină din cap, confuz și luă o gură din halba metalică, sorbind mai întîi spuma amăruie.

— Numai că nimeni nu știe ce caută, asta e toată șmecheria. Pentru că te-ai transformat din nou, Frank Aristov. Ți-ai îmbrăcat cea de-a treia personalitate și nici chiar tu însuți nu cunoști prea multe despre tine acum, nu?

Ridică din umeri, dar nu răspunse. Ce rost avea? Se părea că Sebastian cel din fața sa știa o mulțime despre el. Nu avea decît să aștepte, cu răbdare, și să facă pe prostul.

— În fine. Avem oleacă de timp...

Aruncă o privire la banda temporală de deasupra ușii.

— .. .dar nu cine știe ce. Ar fi bine să nu fim risipitori cu el și să te lămuresc repede asupra cîtorva aspecte. De hotărîrile pe care le vei lua în perioada următoare depinde existența acestei Stații, precum și a sistemelor Centauri. Ca să nu mai vorbim de însăși legătura Sistemului Sol cu această zonă cosmică.

Vorbe. Cuvinte înșirate cuminte, unul după celălalt, dar care nu reușeau să-i aducă mai mult decît coaja lor sonoră în urechi. Sistemele Centauri... Sistemul Sol... Celălalt intui ceea ce se petrecea în mintea sa, pentru că își linse buzele și zîmbi. Nu

avea un chip urît, mai degrabă șters și greu de reținut.

— Ca să ne înțelegem, încă de la început: nici noi, domnule Frank Aristov, nu știm mai multe despre tine, decît știi tu însuți. Ești o ființă cu referințe zero în toate descărcările de identificare. Nu poți fi regăsit nicăieri, iar asta este o imposibilitate statistică. Cu toate acestea, acum ești cu mine la masă și bei o bere slabă de ghimbir, întrebîndu-te ce vreau de la tine. Și, în general, ce vrem noi, oamenii, de la tine, nu-i așa? Pentru că singura certitudine, în ceea ce te privește, este faptul că nu ești om, ci o entitate inteligentă nonumană, strecurată în rîndurile noastre, ca să... Ca să ce, domnule Aristov?

O cursă. Transpirația îi inundă asemenea unui val întreg corpul și își simți buzele sărate. Iar la capătul ei, moartea. Sebastian ridică din nou ochii spre banda temporală, apoi îi coborî din nou asupra chipului său. De ce era atît de interesat de trecerea timpului, dacă spusese că nu timpul era elementul vital?

— Aș bea ceva mai... tare, oftă. O structură etilică.

Bărbatul din fața sa ridică două degete în sus. Harlemul apucă o sticlă de pe raftul din spatele său, turnă într-un pahar sclipitor, îl așeză pe o tavă și păși grațios printre mese, către ei. Îl așeză în fața lui, se înclină și se retrase către bar.

Luă paharul în mîna dreaptă și clătină puțin lichidul verzui, îl privi cu suspiciune și îl mirosi. Simți o aromă mentolată, dar nu reuși să o identifice. PNMA-1 se activă brusc și îi trimise un mesaj cu identificarea tipului de alcool. Absint. 72^0. Constituenți aromați derivați din absintină. Excitant al secreției gastrice. Consum nerecomandat pentru starea de reechilibrare somatică, în care se găsea după transformare. Timp rămas pînă la deces: o oră și 12 minute.

Încremeni. Transformare și deces: doi termeni care ar fi trebuit să lămurească starea stranie în care se găsea. Strînse pleoapele, silind iconurile să se stingă. Ridică paharul și sorbi puțin din lichid. Exact atunci ușile transparente se traseră în lături și trei militari din Forțele Speciale dădură buzna înăuntru, agitîndu-și bastoanele energetice.

— Fugi! urlă la el Sebastian, în timp ce se ridica dintr-o mișcare, răsturnînd mesele apropiate și făcînd din ele scuturi rotunde, care prinseră să se rostogolească prin încăpere, izbindu-se de picioarele celorlalte mese.

Militarii se feriră cu ușurință, sărind peste obstacole. Linia energetică apărută din bastonul celui din mijloc reteză cîteva picioare de scaune și blatul unei mese. Sebastian ridică două degete din locul unde se adăpostise și Harlemul își împinse cu putere ambele palme în față. Un val de aer lovi restul încăperii cu puterea unei furtuni, dădu peste cap restul de mese, sparse ușile transparente într-o ploaie de cioburi minuscule și îi proiectă în exterior pe cei trei militari, care abia avuseseră timp să se răsucească pentru a-și feri fețele de urgia neașteptată.

Frank Aristov se trezi înșfăcat de brațele vînoase ale furtunii și azvîrlit în peretele din dreapta. Izbitura îl năuci. Capul i se izbi de textura de plastic cu atîta putere, încît pielea scalpului i se sfîșie în dreptul frunții, și îi căzu pe spate. În momentul șocului, nu resimți nici un fel de durere, dar iconurile de avertizare ale PNMA-ului îi tiviră partea de sus a ochilor, asemenea unei ploi de meteoriți. În vreme ce se prăbușea la podea, ca într-o mișcare proiectată cu încetinitorul, ochiul rămas neacoperit de sînge căuta cu interes prin sala plină de resturi corpul lui Sebastian.

Iar cînd Schimbarea următoare își începu cursul, singurul său gînd a fost unul de regret, pentru că nu reușise să simtă gustul alcoolului din pahar. Își promise că avea să rețină denumirea de absint pentru o viață viitoare și că avea să-l caute cu necesitate, atunci cînd va deschide ochii din nou.

***

Lumina era atît de puternică, încît trecea dincolo de... parcă mai trăise o dată senzația asta. Parcă o parte din viața sa se relua, în alți parametri, dar cu aceleași personaje, aceleași gesturi, aceleași cuvinte.

— Cred că. *pielea* asta *roșie* a început să se trezească.

Vocea venea de undeva din dreapta și părea să aparțină unei femei. Dacă nu cumva unui hermafrodit. Încercă să rămînă neclintit, sperînd să tragă de timp și să realizeze unde se găsea. Știa însă că nu putea să păcălească prea mult sistemele medicale de supraveghere. Cel mult cîteva zeci de secunde... Iconurile resuscitate de către PNMA-1 îi inundară ambele retine cu mesaje care mai de care mai urgente. Unul portocaliu se străduia să obțină prioritate zero de intrare. Îi permise trecerea.

— Patruzeci și șapte de minute pînă la deces, anunță el cu litere pîlpîitoare. Începe deteriorarea sistemelor capilare și necrozarea unor segmente de piele pe picioare și pe brațe. Neutralizarea toxinelor de către ficat scade cu 18%, într-o primă etapă. Nefronii din rinichi își reduc numărul cu 114.000 și producerea de urină se mărește, pînă la punctul în care urina primară se acumulează în corpusculul renal, inundîndu-l.

Un icon galben îl anunța despre creșterea tensiunii arteriale și solicita permisiunea de a trimite un *dron* în zona rinichilor, pentru creșterea cantității de renină. Rezolvă o parte din cererile PNMA-ului în următoarele cinci secunde, apoi se decise să deschidă ochii.

Se găsea într-un laborator presurizat al Marinei, prins într-un cîmp de forță, în interiorul unui tub din ceramit transparent. O insectă imobilizată și pusă sub lupă. Iar dincolo de peretele acestuia, privindu-l cu ochi limpezi și goi, chipul cerat al unui Harlem de serie mică aștepta neclintit o reacție a sa. Înghiți în sec și se strădui să-și amintească unde mai văzuse fața respectivă. Nu reuși. Aproape nimic din ceea ce constituiseră viețile sale anterioare nu mai pulsa energie. Cîmpul autoinformațional era gol.

— Inspecție psihică, anunță o voce tară timbru. Pregătiți corpul pentru contact mental.

Se simți pipăit peste tot de palpatori neurali. Trupul i se încordă, în așteptarea substanțelor psihotropice, dar ca de obicei nu simți momentul cînd i se inserară în trup. Se cutremură numai cînd PNMA-1 dispăru din zona corticală afectată și două filtre vizuale își încetară activitatea. Apoi ceva făcu *clic* în mintea sa și întunericul îl copleși, pregătindu-l pentru cea de-a cincea transformare de personalitate.

***

— La naiba! Am sosit prea tîrziu, se văită o voce vag cunoscută. Ne-am ales cu o legumă.

— Sub un cer pustiu / Niciodată nu e prea tîrziu, cîntă o voce baritonală. Așa scria un poet din secolul al XXVII-lea, transfocat în creierul analitic al unui Broca. Știi ce este un Broca, nu?

— Tu chiar nu poți să te comporți normal, nu? Cine ne-o fi pus să ne raliem cu toate *chipseturile* astea, prea pline de fantezie?

— Mă uit la oameni și mi se par o rasă complet lipsită de viitor! rîse vocea baritonală. Te-ai gîndit că niciodată nu mi-ai spus pe nume? Este chiar atît de greu de pronunțat acel Samsara, cu care m-au botezat inițiatorii mei? SAM-SA-RA, silabisi vocea, ușor amuzată. Deși cred că ar fi trebuit să mi se acorde permisiunea să-mi aleg sexul. Samsara mi se pare o denumire feminină.

— Masculin... feminin... ce contează aiureala asta, în raport cu leguma asta de pe pat?

— Cine a spus că este vorba de o legumă?! se miră necunoscutul/necunoscuta Samsara. Automatele medicale ale Stației îmi transmit permanent parametrii săi vitali și pot să afirm că este o ființă cît se poate de vie, de rațională și de... trează. Știi versurile acelea minunate: Aș vrea să-mi țin ochii deschiși / Dar oxigenul s-a terminat / Și starea de stază / Nu este decît preambulul nopții veșnice...? Ce-ar fi să creștem cantitatea de oxigen cu 2%? În felul acesta corneea ochilor săi ar deveni hiperactivă și l-ar obliga să își întredeschidă pleoapele. Sau, cel puțin, așa s-ar comporta un om normal, cu un implant medical standard.

— Ești bun să renunți la versuri? Cred că mi-ai fiert creierii cu ele în ultimele ore.

— Poeziile sînt create de oameni pentru oameni. Ce găsești greșit în ele?

— Tu ești o structură greșită. Arhitecturile inteligente nonumane nu pot să înțeleagă natura sufletului uman. Așa că nu au dreptul să considere că le înțeleg și să le bombardeze cu produse ale inteligenței rasei umane. Înțelegi? De acord, mărește procentul de oxigen!

Vocea Samsara rîse din nou. Creierul Frank Aristov se crispă. Sau așa își închipui că ar trebui să arate starea lui generală de după acceptarea ideii că va trebui să deschidă ochii, vrînd-nevrînd.

Adormise și se trezise brusc? Leșinase? Murise și personalitatea îi era stocată într-unul din depozitele cerebrale ale locului unde se găsea? De ce nu-și amintea decît numele pe care îl purta? Și cine era, la urma-urmei, acest Frank Aristov?

Brusc, aerul i se păru mai... bogat? Mai dulce? îl trase cu nesaț în piept, conștient că face o greșeală. Pleoapele i se zbătură fără voie și se deschiseră.

— Ia te uită! se miră vocea Samsara. Am avut dreptate.

— Cînd nu ai tu dreptate? îl ironiză bărbatul întors cu spatele către patul pe care Frank Aristov stătea legat de mîini și de picioare.

Apoi se răsuci încet către el și privirile sale ușor tulburi descoperiră trăsăturile puternic efeminate ale unui Harlem obișnuit.

— Nu te mișca, îi spuse, punîndu-și mîna dreaptă pe brațul său. Ești drogat dincolo de orice limită, dar se pare că nu au avut prea mult succes, în ceea ce căutau. Au uitat că nu ești o ființă umană. Pentru că nu ești o ființă umană, nu, Frank Aristov?

Biotehul (era un *bioteh?)* respiră greu.

— Îți revii încet, dar îți revii. Partea proastă este că ți-a fost resetat PNMA-ul. Sau și-a întrerupt, pur și simplu, activitatea. Deci nu știm ce anume să-ți dăm ca să te ajute să-ți revii mai repede. Ah, am uitat de legile sociale ale bunei-cuviințe: numele meu este Harlem Adelaide. Iar vocea asta fără corp, insinuantă și ironică, este a Entității Betelgeuse.

— Nu știam că Harlemii au două nume. Vocea îi suna ciudat, aducînd cu un croncănit.

— Te cunosc de undeva?

Bărbatul efeminat din fața sa ridică ușor din umeri.

— Ar trebui?

— Nu știu, croncăni mai departe, cu gîtul complet uscat și dureros. Dar parcă... ne-am mai întîlnit. Într-un bar?

— Care este cea mai veche amintire pe care o ai?

Se strădui să-și adune gîndurile. Cumva reuși, deoarece pe partea concavă a retinei se aprinseră brusc iconuri de alarmă. Imaginea multidimensională a Stației, cu baza orientată spre Sistemul Centauri și cu vîrful îndreptat în direcția Pladentarius, prinse să licărească slab, pe un fundal negru strălucitor.

— PNMA-1 se reinstalează în sistemul corpului lui Frank Aristov, anunță observatorul medical.

— Fir-ar să fie! se răsti vocea Harlemului, în timp ce imaginea sa începea să-i vălurească pe retine. Resetează programul! Ordin cu prioritate roșie!

— Nu am acces la baza de date individuală. Proces de instalare în derulare.

— Taie contactul primar cu Stația! se răsti Harlemul.

— Nu există contact de bază între PNMA-1 și Stație. Resetare imposibilă.

Frank Aristov gemu.

— Este vorba despre transputerul fotonic, care ar trebui să traducă informațiile cromatice venite dinspre Galaxia Sudică?

— Opriți toate sistemele active! urlă Harlemul și se ridică, răsturnînd scaunul. Izolați secțiunea în care ne găsim și puneți totul sub protecția sistemului de securitate. Frank Aristov își amintește!

Alarmele prinseră să țiuie, umplînd încăperea cu reverberații. Lumini albastre și roșii iluminau pe rînd spațiul interior, făcîndu-l să clipească des pentru a înlătura efectul disturbator al lacrimilor.

Apoi PNMA-1 își aprinse iconul de avertizare: 29 de minute pînă la deces.

***

După cum îl informase Harlem Adelaide, se afla încă pe Stație, dar locul nu putea fi precizat cu exactitate.

— Pentru binele tău personal, precizase el.

Iar Entitatea Betelgeuse intervenise pe un ton ironic:

— Numai pentru el! Altminteri, nu există decît un interes minor din partea Sindicatului Negru, a PM-ului, a sistemului medical al Stației, al unei anumite structuri a populației de pe Alfa Centauri numite *pieile roșii* și, în fine, dar nu în ultimul rînd, al unui anume Sebastian, persoană neînregistrată fizic în statistica nominală a Stației, dar avînd puterea de a trece peste toate parolele de securitate, atunci cînd vrea să-ți dea de urmă. Ce spui despre binele ăsta personal?

Frank Aristov se ridică în șezut. De încheieturile mîinilor îi atîrnau încă legături subțiri, despre care nu știa dacă aparțineau echipamentului medical sau celui de pază.

— Spun că sună... Încurajator pentru cineva care nu-și aduce aminte de nimic. Sau aproape de nimic. De ce nu mă dați pe mîna PM-ului?

— În sfirșit, o întrebare adevărată! rîse vocea baritonală a Entității. De ce nu ne spui, mai bine, ce naiba cauți pe *Cross Almeira?* Așa s-ar termina mai repede toate situațiile astea încurcate și neplăcute.

— V-aș spune, dacă aș ști, ridică el din umeri. Realitatea este că habar n-am ce anume îmi provoacă această amnezie. Nu am decît un nume, Frank Aristov, o funcție, *bioteh*, și un fapt, mă găsesc pe o stație spațială.

— După un șir de transformări de personalitate, sublinie Harlemul. E bine de știut asta.

Clătină din cap. În spatele Harlemului, peretele orb prinse să vălurească slab și bănui că este vorba despre un efect de compensare electromagnetică, indus de motoarele actinice.

Este ciudat că-mi amintesc aceste detalii tehnice, în vreme ce elementele esențiale ale existenței anterioare îmi rămîn ascunse, își spuse, străduindu-se să nu își exprime involuntar emoția.

— Dă-mi voie să-ți fac un rezumat al faptelor, auzi vocea Entității, care răsuna cam la nivelul plafonului, dar nu ar fi putut pune pariu că sistemul său auditiv funcționa chiar normal. De acord?

Oftă și dădu din cap. Ce avea mai bun de făcut?

— În anul 723 EC, doi pămînteni au descoperit Portul Xenoc, un fel de cimitir uriaș, plin cu nave spațiale extraterestre. A fost cea mai copleșitoare dovadă că în acest segment de Univers există o putere cosmică greu de înțeles și, mai ales, greu de contactat, care o organizat așa ceva, apoi a dispărut. Pur și simplu. Aproape cinci milenii mai tîrziu, un fenomen cosmic imposibil pentru legile cuantice cunoscute și-a făcut apariția, la numai doi pași de un sistem stelar cvintuplu, și el imposibil ca structură cosmică – Pladentarius. Fenomenul a primit denumirea de Galaxia Sudică și s-au făcut pe marginea lui cele mai trăsnite și mai puțin ortodoxe presupuneri. Atîta doar că nici una nu s-a dovedit adevărată.

— Un periscop cosmic, spuse încet bărbatul. O civilizație de pe un alt plan al realității aruncă prin el o privire către acest nivel.

— Exact, replică încă și mai încet Harlemul. O civilizație atît de bătrînă, încît și-a trecut toate funcțiile, toate puterile și toate visurile asupra unui singur individ polimorf, ajuns una cu universul. Tu ești acela, Frank?

Deschise gura să răspundă și, în acea clipă, spațiul din jur se curbă, ca sub efectul unei explozii într-un mediu neliniar. Silueta Harlemului Adelaide se deșiră, acoperind întreg plafonul și

trecînd prin punctele de minimă rezistență în perimetrul imediat următor. Entitatea Betelgeuse deveni vizibilă pentru o fracțiune de secundă – un șarpe modulat în jurul unui baston cu mîner de argint. Procesul de schimbare a personalității se activă din nou și întunericul îl învălui cald și protector pentru a șasea oară. În timp ce se prăbușea tot mai adînc în neființă, își dori cu ardoare ca aceasta să fie ultima transformare.

***

— Este ultima, dădu din cap bărbatul numit Sebastian, în timp ce-l fixa cu atenție. Numai șapte.

— Șapte, ce? întrebă, cu gîtul transformat într-un depozit de cenușă radioactivă.

— Șapte transformări de personalitate. Este singurul lucru despre care am putut să fim siguri, în ceea ce te privește. Singura informație reală, pe care sistemele noastre de investigație au reușit să o extragă din corpul tău polifuncțional. Ai ajuns la capătul ciclului.

Aruncă o privire cercetătoare în jur.

Se găsea într-o hală mică, destinată reparării și reproiectării canonierelor de asalt planetar. Pe o platformă transparentă, în apropiere de un perete retractil, se vedea o carcasă în curs de remodelare. Nimeni nu lucra însă nicăieri, iar boții așteptau cuminți în stativele de încărcare seturile de comenzi pentru activare. Printr-un hublou asemănător unui iris se vedea Platforma de Andocare Hesperide 2 și un șir fără capăt de nave de patrulă, fixate printr-un cîmp magnetic slab în pistilurile iluminate din interior.

Apoi își examină, fugitiv, propria persoană. Nu era legat cu nimic și nu simțea nici un cîmp de forță opresor prin apropiere. Stătea pe un scaun gonflabil, cu spătar curb, rezemat cu coatele de o tăblie plutitoare. La două palme de el, o ceașcă semiînchisă, plină cu cafea fierbinte.

— E pentru tine, îi spuse celălalt, înăbușindu-și un căscat.

Clătină din cap.

— Mi-ai mai oferit odată o băutură. Un coniac de sinteză, amestecat cu curara. Ar trebui să fiu precaut, nu?

Sebastian rîse.

— Nu ai de ce să fii precaut, Frank. Pentru o ființă ca tine nu

există moarte. Încă nu știi asta?

Ridică din umeri.

— Nu trebuie să mă crezi. Trebuie doar să constați tu însuți. Oricum, pentru că ai amintit de otrava aceea... Curara a fost folosită pe Therra de dinainte de Era Cosmică atît în scop cinegetic (paraliza vînatul sau dușmanii, uneori provocîndu-le moartea prin asfixiere), cît și în scop curativ. Să spunem că, în cazul tău, ar fi oarecum vorba de așa ceva.

— Adică urma să fiu vindecat, se strîmbă el. Nu știu să fi fost bolnav de ceva. Sistemul meu medical...

— Tocmai PNMA-ul tău este problema.

— Nu înțeleg.

— Nici noi. Sebastian își linse buzele, după care spuse: Sistemele medicale pămîntene integrate în corpul uman au apărut brusc pe harta descoperirilor și a invențiilor umane, fără să fi fost anunțate prin nimic. Pur și simplu nu există experiență medicală și tehnologică de acest tip, în domeniu. Ca și cînd cineva ni le-ar fi pus la dispoziție din senin. Umanitatea le-a acceptat, pentru că era un salt uriaș înainte, dar nu a încetat niciodată să-și pună întrebări cu privire la proveniența lor. Presupunem că are o oarecare legătură cu Portul Xenoc. Și cu Sistemul Pladentarius. Ne înșelăm?

Frank Aristov luă ceașca în podul palmelor și o privi gînditor.

— Otrava a avut rolul de a duce la limită puterea de protecție a PNMA-ului, nu-i așa?

— Exact, zîmbi precaut celălalt. Bănuiam că adevărata ta personalitate este ultima. Cea de-a șaptea. Singura problemă era faptul că nu știam ce anume declanșează schimbările. Și cît durează intervalul dintre ele. Riscam să așteptăm încă un mileniu. Sau chiar două. Și presimțeam că Galaxia Sudică nu este doar un fenomen cosmic, ci altceva, mult mai... rău pentru umanitate. Nu, domnule Aristov?

— De aceea ați hotărît să construiți transputerul? Pentru a avea o altă viziune asupra ei?

— Nu. Adică, nu numai. Mai degrabă pentru a avea pe cineva care să poată privi prin celălalt capăt al periscopului. Periscop l-ai numit, la penultima transformare, îți mai aduci aminte?

Frank Aristov rîse. Nici chiar el nu-și amintea ca, sub această formă, să o fi făcut vreodată. Sebastian îl scrută cu atenție, îngustînd spațiul dintre pleoape.

— Da. L-am numit periscop. Dar voi nu ați construit Entitatea Betelgeuse în acest scop. Mai degrabă ea v-a manevrat astfel, încît să o construiți. După ce informația de inițializare a ei s-a agățat de una dintre navele voastre, care explorau Portul Xenoc. Voia să ajungă la periscop. Să privească în partea Cealaltă.

— Asta e o... prostie.

Sebastian își linse buzele. Prin aer plutea un bîzîit surd, de energii statice care nu se pot descărca. Reluă:

— Cînd am descoperit Portul Xenoc habar nu aveam de existența Galaxiei Sudice.

— Dar ea avea. Iar Entitățile asemenea ei dispun de un alt mod de a recepta trecerea informațiilor prin cuantumul spațiu-timp.

— Călătoresc prin timp, se înfiora celălalt.

— Toți călătorim prin timp. Ele contorsionează timpul pentru a crea scurtături. Iar în urma lor rămîne doar haos.

— Ne-ați oferit PNMA-ul pentru a te construi pe tine, în forma aceasta. Ca replică la activitatea informației despre Entitate. Cine sînteți voi, de fapt? Sebastian se aplecă ușor înainte și continuă: Ce sînteți voi? Creatorii Universului?

— Doar paznicii, zîmbi sec Frank Aristov. Cei care au grijă ca regulile Jocului să fie respectate. Din cînd în cînd, ridicăm capătul periscopului în secțiunile în care energiile încalcă schemele de funcționare și observăm. Dacă situația o cere, trimitem Modificatorii. Ca urmare a intervenției lor, unele segmente de Univers se transformă fundamental. Altele dispar cu totul de pe harta cosmică. Această secțiune necesită intervenția unui Modificator.

— Putem încerca să discutăm despre... asta?

Frank Aristov tresări și își întoarse capul nesigur, în direcția hubloului. Platforma de Andocare aștepta liniștită răsăritul stelelor Centauri, dincolo de crucea brațelor Stației. Dar nu era așa. Bîzîitul ce părea că provine din exterior se transforma, treptat, într-un zgomot cunoscut. De motoare pornite la turație minimă, în ipostaza de așteptare. Apoi pistilurile de fixare își reduseră luminile și se stinseră. Întregul șir de nave de patrulă se desprinse de ele și se îndepărtă încet de barierele de protecție.

— Pleacă.

La 100 de kilometri de Stație, navele se adunară într-un fel

de roi hexagonal, apoi se îndreptară către vîrful piramidei care avea baza în modulele Stației, dincolo de care sclipea cețos Pladentarius.

— Pretutindeni, în Universul pe care-l supraveghem, ne-am străduit să împiedicăm evoluția prea rapidă a sistemelor de zbor interstelar. Am conceput Porturile Xenoce, cum le-ați numit voi, cimitire ale acestor intenții de răspîndire în spațiu, tocmai pentru a limita tentativele de apropiere a Entităților Betelgeuse. Sînt niște cromatofori, Sebastian. Universul este construit pe scheletul energiei pure, iar ultimul grad de evoluție al acesteia este culoarea. Entitățile se hrănesc cu ea. Acum și-au pus în gînd să ajungă și de partea cealaltă a Universului, acolo unde se află Veghetorii. Îi vezi? Pleacă și voi nu puteți să faceți nimic. Exact de asta ne temeam.

Bărbatul Sebastian rînji și ochii îi sclipiră un moment, în lumina slabă a halei de reparații. Un bot se activă singur, undeva în dreapta, ieși din nișă și se apropie rapid de ei. La jumătatea drumului se împiedică de ceva invizibil și se răsturnă într-o parte. Treptat, culorile începură să i se șteargă de pe corp, transformînd lumina din jur într-o pastă unsuroasă. Un alt bot se activă, la rîndul său, dar celula de protecție în care se găsea se îndoi în jurul axei, strivindu-l. Pata de unsoare îl cuprinse și pe el, integrîndu-l în întuneric.

— Dumnezeule! exclamă Sebastian, trăgîndu-se înapoi.

— Despre asta vorbeam, se strîmbă celălalt. De acum, sectorul acesta cosmic se află în primejdie de extincție.

Sebastian se repezi spre capătul opus al sălii, unde exista un panou de control pentru activitatea în modulul de reparații. Se opri gîfîind în fața unui identificator vizual și țipă la el să pornească alarma generală. Se auzi un țiuit, apoi sunetul se înecă în propria sa disonanță. Pe hubloul exterior, șirul prelung de nave execută o voltă largă și prinse să dispară în umbra Stației. În dreapta, sfera îndepărtată, minusculă, a Alfei începea să-și ridice bucla dincolo de modulele de locuit.

— Ce naiba vor? țipă el, cu o voce obosită și aproape plîngătoare.

— Lumina, șopti Frank Aristov și se lăsă pe spătarul moale.

— Și acum?

— Vor veni Modificatorii. Nu știu ce vor face din lumea asta, dar sigur, după ce vor pleca de aici, nimic nu va mai fi la fel.

— Ne-am chinuit atît de mult să ajungem aici! țipă Sebastian. Nu se poate ca totul să se sfîrșească așa! Nu e drept ca visul despre spațiu al omului să aducă după el neființa.

— Nimeni nu spune că veți muri. De altfel, nici nu aveți pentru ce. Numai că vă veți modifica. Lumina trebuie să rămînă pură, clătină din cap Frank Artistov.

— Și ei? șopti celălalt.

Frank Aristov ridică din umeri.

— Bătălia e abia la început. Va dura ceva timp, pînă să înțelegem ce vor. Pînă să înțelegem care le sînt punctele slabe. Dar le vom afla.

— Și ei le vor afla pe ale voastre. Dacă vor privi prin periscop.

— E posibil.

— Dar noi? Dacă ne-am afla în Pladentarius, acum, și am privi prin Galaxia Sudică... ce am vedea la capătul celălalt?

Frank Aristov dădu cu grijă ceașca de cafea într-o parte. Apoi se aplecă în față. Sebastian își simți inima tresărind cu putere. PNMA-1 îi trimise o avertizare de suflu sistolic și de valori depășite ale tensiunii arteriale mari. Le ignoră și se aplecă, la rîndu-i fascinat, în față.

— Pe mine, rîse uscat bărbatul, după care își dădu părul de pe frunte și dispăru.

În urma lui, lumina halei păli, apoi se retrase în fantele de emisie. Stelele își tremurară cîteva clipe sclipirile, de parcă le-ar fi privit printr-o atmosferă densă. După care începură să pălească și se acoperiră de promoroacă.

Harta cronologică a Erei Cosmice

O privire cronologică sintetică asupra unei istorii alternative

— Î.EC (1920): Karel Čapek lansează termenul de „robot”, punând bazele Erei Robotice
— Î.EC (1950): *bunul doctor* Isaac Iudovici Asimov propune cele Trei Legi ale Roboticii și fundamentează teza roboților cu creier pozitronic
— secolul I EC: primele 3 expediții pe planeta Marte; descoperirea planetoidului Poarta (distrus mai târziu de către Mans Minovetter Cruciatul)
— 26 EC: deschiderea primei mine selenare, Walpurgia-1, în craterul Mafic Mound
— 31 EC: prima amartizare reușită a astronavei chineze *Lao-Tzî*
— 36 EC: construirea Coloniei Miniere Egan & Allamater pe Lună
— 51 EC: constituirea pactului Asiatico-Indian, condus din umbră de Republica Chineză
— 56 EC: are loc *Războiul de 87 de minute*, soldat cu dezmembrarea Lunii în 3 bucăți, dintre care cea mai mare, Phoebe, are diametrul de 1334 km, Niobe 714 km, iar Dione de 289 km; distrugerea de către armata iraniană a *Orașului Satelitar Avacuum,* ridicat de forțele musulmane din întreaga lume pe orbită La Grange; prima tentativă, eșuată, de instalare a unui punct de lucru permanent pe Marte, de către coloniștii asteroidului Vesta (Colonia Marelui Zid)
— 57 EC: fabricarea primilor droizi de luptă antropomorfi, de tip Estel Eyre Powell, prin inginerie genetică
— 58 EC: construirea bazei militare de colonizare *Waterloo,* pe satelitul Niobe, de către Alianța Statală Texas-Nevada; este „fabricat” Johann Frederick Griffith Mendel, prima clonă umană realizată direct în formă adultă
— 59 EC: Grupul Militar Autarhic, condus de frații Hamish și Miles Huismans, recucerește prin luptă fostele teritorii ale Montanei, Dakotei, Minnesotei, Wisconsin, Iowa, Nebraska, Wyoming, Idaho și Oregon, realizând prima structură statală americană de după război, denumită inițial Mica Americă și devenită ulterior SUTA (Statele Unite Therrane ale Americii)

— 60 EC: inaugurarea Portului Spațial
— 64 EC: ONU se transformă în Organizația Națiunilor Spațiale (ONS)
— 78 EC: colonia marțiană planetară Olympus devine locuibilă
— 80 EC: înființarea coloniilor satelitare Primus, pe Phobos și Secundus, pe Deimos, de către SUTA (Statele Unite Terestre ale Americii)
— 87 EC: SUTA cumpără de la ONS, printr-o manevră bursieră, contestată de către Republica Chineză, Hellas Planilia, cel mai mare crater de pe Marte, cu 2000 km în diametru și 6 km adâncime, în care deschide Complexul minier „Martin Luther King”
— 88 EC: obținerea statutului de micronațiuni cosmice de către America-Deimos și America-Phobos
— 89 EC: începe *uraganul Clovis*, cea mai mare dezlănțuire de energie din istoria meteorologiei solare; este publicată schița primei declarații de independență a Națiunilor Cosmice, intitulată „Pledoarie pentru înființarea unei noi structuri administrative pentru spațiul cosmic și colonizare”
— 91 EC: ia ființă Forța Spațială Federală;
— 93 EC: Andrea Silvermood-Hata cumpără planetoidul Ceres și deschide prima mină spațială privată, cu banii obținuți lansând competiția curselor solitare în jurul Sistemului Sol
— 99 EC: o armadă federală distruge Colonia Marțiană Olympus
— secolul II EC: Dionisie cel Mare și Clement Gură-de-Aur propun creștinarea oamenilor mecanici
— 112 EC: se inventează *chimia bioenergetică;* aceasta poate codifica informații cu ajutorul undelor Alpha, pentru a le stoca în mediu gazos
— 115 EC: primul atac al *piraților cosmici*, sub direcția lui Silvermood-Hata, are ca rezultat furtul unui transport de sodiu congelat, având lungimea de peste 700 km
— 116 EC: începe destrămarea Statelor Unite Terestre ale Americii (SUTA)
— 127 EC: este semnat Pactul celor Nouă, care conduce la închegarea unei Federații Americane Nordice (FAN)
— 149 EC: se încheagă Imperiul Catolic Hispano-German, care cuprinde un teritoriu de 8.850.000 km^2 și o populație de 202.324.000 locuitori

— 150 EC: proiectantul de structuri spațiale Vasili Elianov-Makarrenko îi propune regelui Frederic Alonso I, al Imperiului Catolic Hispano-German, un proiect minier menit să propulseze noua structură statală în rândul națiunilor spațiale – *praștia cosmică*. Proiectul funcționează neîntrerupt până în anul 5221 EC, trimițând către Pământ 35.776.182 de „mine”
— 152 EC: se impune ideea înființării unui cimitir cosmic
— 162 EC: filozoful Edenard Florentino Schiarri devine primul *librarian*, director al Bibliotecii Viului, primul depozit informațional realizat în vederea schimburilor de informații cu civilizațiile extraterestre
— 176 EC: Curtea Catolică Hispano-Germană acceptă statutul de profesiune al cerșetoriei, înființând denumirea de *cerșetor-mediant*
— 187 EC: *fizica dinamică* prevede existența unei „pelicule superficiale” de rezistență pe suprafața oricărui tip de material anorganic, capabilă să stocheze informații optice
— 188 EC: un grup de cercetători de la NASACom propune construirea unui far solar, pe principul *inelului Dyson*
— 209 EC: este inaugurat primul far cosmic din istoria navigației intrasolariene
— 234 EC: piratul Andrea Silvermood-Hata își anunță retragerea din activitate și se transformă într-una dintre cele mai durabile și de succes legende cosmice ale umanității
— 242 EC: un grup de savanți ai Universității Molnia din Imperiul Hispano-German anunță descoperirea faptului că artefactul arheologic *terasa de la Baalbek* este o bibliotecă informațională extraterestră
— 289 EC: Vaticanul acceptă intrarea în rândurile clerului a roboților creștini cu circuite de fidelizare
— 293 EC: descoperirea în apropiere de Micul Nor al lui Magellan a unor forme de viață extraterestră, care trăiesc direct în spațiul cosmic, denumite Gardienii Paradisului
— 298 EC: Forța Spațială Federală ia decizia unilaterală de a întrerupe fluxul informativ al farului solar, trimis către inima Galaxiei
— 302 EC: intenția Imperiului Catolic Hispano-German, condus de împăratul Bartolomé Luis Borges al II-lea, de a începe colonizarea Centurii Marțiene, în vederea stârpirii bandelor de pirați cosmici, duce la declanșarea primei faze a războiului

energiei – amenințarea cu folosirea *lentilelor solare* ca arme de distrugere în masă
— 313 EC: extinderea războiului energiei în spațiu – savanții Universității Catolice Molnia construiesc o *hiperlentilă solară*, în jurul planetei Mercur, amenințând orașele Therrei
— 319 EC: forarea unui puț de aducțiune a magmei în spinarea muntelui Cerro Paranal, de către savanții Imperiului, produce declanșarea unei serii de cutremure catastrofale, în care moare familia imperială
— 336 EC: Vaticanul emite edictul de excomunicare a tuturor roboților credincioși, atât a celor de pe Therra, cât și a celor din Coloniile Spațiale
— 402 EC: Este fondată structura de sănătate publică La Guardia Medical și se instaurează regimul de dictatură medicală
— 440 EC: Astronavele de colonizare din seria *Euterpe* descoperă cristalele inteligente procariote în Micul Nor al lui Magellan, capabile să-și producă propriile microgăuri de vierme pentru a se deplasa prin spațiu
— 446 EC: apare prima variantă a Programului Nanonicelor Medicale Asklepyos (PNMA-1)
— 456 EC: nava-generație *Thales din Milet* ajunge în sistemul Proxima Centauri
— 499 EC: primul eșec de proporții al nanonicelor medicale PNMA-1, în cazul infectării unei echipe de foraj cu un virus extraterestru; PNMA-1 evoluează în PNMA-2, un program medical înzestrat cu inteligență extraumană
— 558 EC: PNMA-2 este înfrânt de un nou virus extraterestru; în Coloniile Marțiene izbucnesc cele trei molime consecutive, în care mor mai multe milioane de oameni
— 560 EC: are loc bombardarea de pe orbită a celor trei colonii marțiene, pentru eradicarea bolii, după relocarea pe sateliții Phobos și Deimos a celor 625.818 supraviețuitori; creatorul PNMA-2, Entitatea Rațională Digitală Xolotl, solicită întreruperea funcționării sale
— 561 EC: ia ființă Sistemul Solar Medical (SSM), care încearcă să umple golul administrativ și curativ lăsat de întreruperea funcționării PNMA-2
— secolul VI EC: Imperiul Catolic Hispano-German poartă un război religios cu Regatul Huasteca; crearea locandei, un

scanner regenerativ, capabil să „intuiască” elementele absente dintr-un sistem informațional biologic și să-l completeze
— 612 EC: se lansează *porțile Soarelui*, primele închisori spațiale
— 672 EC: Imperiul Catolic Hispano-German se dezmembrează, ca urmare a îndelungatului război religios purtat cu Regatul Huasteca, în urma sa luând naștere două regate-marionetă și o republică-pilot
— 723 EC: descoperirea Portului Xenoc, o structură uriașă, plină cu nave spațiale extraterestre
— 733 EC: înființarea Administrației Spațiale Solariene, cu sediul pe satelitul Phoebe
— 772 EC: farul solarian este scos definitiv din funcțiune, fiind înlocuit cu *lanțul de faruri cu retransmisie*, poziționat pe câte unul dintre sateliții fiecărei planete a Sistemului
— 776 EC: Henri Manheim Lippershey realizează prima observație prin *luneta cosmică*, prinzând alinierea necesară a coroanelor atmosferelor de pe planetele Venus și Jupiter
— 798 EC: Parlamentul Sol devine operațional la capacitate integrală
— 808 EC: instalarea Roții Satelitare în punctul de convergență Chandrasekhar, din apropierea planetei Venus, și transformarea fenomenului natural de lunetă într-unul permanent
— 822 EC: Administrația vinde drepturile asupra exploatării *praștiei spațiale* cetățeanului Nicholas Flamen, care le cumpără cu astronomica sumă de 10.000 de miliarde de soli
— 890 EC: este lansată *Sara Monteverdi*, prima stație meteorologică solară
— 892 EC: intră în funcțiune Agenția de Identificare Integrală a Personalității (AIIP), având drept misiune, printre altele, și identificarea *nemuritorilor*
— 896 EC: Nicholas Flamen afirmă, într-o discuție oficială, purtată în fața a peste 11 miliarde de vizitatori ai programului NABC – For Ever, că este *nemuritor*
— 899 EC: astronava *Erebus Hallo* atinge fruntariile Sistemului Proxima Centauri
— 921 EC: Nicholas Flamen primește acceptul Administrației Spațiale de a iniția un program de cercetare medicală asupra *nemuritorilor*
— 938 EC: Papa Zefirin Macedoneanul al XII-lea emite o bulă de expulzare din sânul catolicismului, ortodoxismului,

lutheranismului, iudaismului și mahomedanismului a celor 58 de *nemuritori* identificați de AIIP

— 1001 EC: nava-generație *Ostrovul stelar 001* începe colonizarea Sistemului Proxima Centauri; Parlamentul Sol hotărăște expulzarea din sânul umanității a tuturor celor 12.456 de *nemuritori*, identificați până în acel moment

— 1030 EC: Administrația Spațială Reunificată deschide primele rute pentru velierele Marinei Solare

— 1140 EC: Misha Mohorovičić realizează Proiectul Lilohabitat Mohorovičić pentru colonizarea planetoidului Ceres, dar din cauza războiului de gherilă cu pirații cosmici acesta este abandonat

— 1209 EC: Secta Brahmanică Prajapati cumpără o insulă în Oceanul Arctic și începe forarea puțurilor către Caverna Verniană

— 1228 EC: SGEI, o firmă privată cu capital olandezo-spaniol, pune bazele industriei spațiale de minerit în domeniul gazelor, începând exploatările pe Saturn

— 1344 EC: înregistrările din Caverna Verniană fac înconjurul habitatelor umane: sunt descoperite entitățile lithice cunoscute sub denumirea de *gabrouri,* forme din lavă, cu o structură faneritică, aflate la limita dintre viața biologică și cea minerală; acestea sunt produsele funcționării unui uriaș creier magmatic, aflat în centrul planetei, care-și trăiește perioada de creștere de la stadiul de bebeluș la cel de adult

— 1503 EC: Entitatea Rațională Digitală Xolotl încheie cu umanitatea un tratat de noninterventie în Cavitatea Verniană, valabil timp de 30.000 de ani, perioadă care va permite maturizarea „zeului lithic”, înainte de încercarea reluării comunicării cu el

— 1584 EC: începe aplicarea în practică a Planului Chin-Qua Warton de agregare a primei planete artificiale din Sistemul Sol, prin poziționarea pe orbite de fricțiune a celor doi mari planetoizi ai Centurii de asteroizi, Ceres și Vesta. Pentru a participa activ la realizarea lui, Entitatea Rațională Digitală Xolotl condiționează acest lucru de oprirea planurilor de colonizare de dincolo de fruntariile lui Jupiter, pentru o perioadă de 4.300 de ani

— 2120 EC: *Ostroavele stelare* 002, 003, 004, 005, 006, 007 sunt lansate către Sistemul Proxima Centauri pentru accelerarea procesului de colonizare
— 2210 EC: anul Primei Desprinderi Cosmice, în care structurile sociale cele mai îndepărtate de Therra își declară independența și devin autonome din punct de vedere administrativ
— 2319 EC: construirea tunurilor acvatice- Bruguel-Ellyann, cu ajutorul cărora se realizează cele șapte inele de gheață din jurul Therrei
— 2390 EC: Institutul Pentru Cercetări Fractale Booleene anunță descoperirea mișcării de rotație a Timpului în jurul propriei axe
— 2405 EC: *Ostroavele stelare* 002, 003, 004, 005, 006, 007 de tip asteroid devin sateliți permanenți ai Proximei Centauri
— 2468 EC: crearea planetoidului locuibil Gheața Veșnică, stabilizat pe o orbită eliptică în jurul Proximei Centauri
— 2726 EC: coloniștii Gheții Veșnice descoperă că Proxima Centauri este o stea fluctuantă
— 2693 EC: Administrația Spațială decretează Proxima Centauri zonă interzisă navelor therriene pentru o perioadă de 2000 de ani
— 2935 EC: este descoperit astroportul extraterestru Poarta
— 3208 EC: începe proiectul „Energie Joviană pentru Therra" (EJT)
— 3357 EC: se declanșează invazia Heechee, prin intermediul Porții
— 3362 EC: Poarta este dirijată spre coroana stelei Sol și distrusă prin remodelarea structurilor subnucleare de bază; în urma războiului Heecheean, rămân blocate definitiv peste 25.000 de astronave extraterestre
— 3379 EC: Administrația Spațială îl eliberează pe raptorul plutonian Carlo Mario Carafa Grammichele-Zamoyski, solicitându-i sprijinul pentru a da de urma Portului Xenoc
— 3395 EC: Carlo Mario Carafa Grammichele-Zamoyski se declară împărat al Imperiului Oort, populat de un singur om, el însuși, și de un miliard de entități raționale inteligente, provenite din Sistemul Sol
— 3396 EC: Administrația Spațială Reunificată recunoaște statutul de asociat politic al Imperiului Oort

— 3589 EC: revenirea astronavei tahionice *Arrakis*, pornită în urmă cu un mileniu către constelația Fornax, încărcată cu spori de viermi-de-nisip care vor cotropi Therra în 4356 EC
— 4112 EC: dispare Marea Pată Roșie de pe Jupiter, ca urmare a EJT
— 4236 EC: Sistemul Sol este închis într-o *sferă Dyson*
— 4382 EC: se încheie, în manieră catastrofică, proiectul „Energie Joviană pentru Therra” (EJT)
— 4881 EC: Ethan Von Chamisso don Misere este primul om care-și transferă personalitatea pe un creier de siliciu
— 5010 EC: prima reclamă creată de structura inteligentă noncarbonică Noul Ogillvy – *capodopera Nuages*
— 5087 EC: Ogillvy realizează primele *reclame minerale* în Centura de Asteroizi
— 5144 EC: nava-toroid *Osaka Nippo* descoperă sistemul stelat cvintuplu Pladentarius, care se rotește în jurul unei găuri negre, pe o orbită stabilă
— 5192 EC: Therra intră în gara cosmică Pegasus, devenind conștientă de faptul că entități inteligente cosmice utilizează corpurile cerești ca pe mijloace de locomoție prin spațiu
— 5221 EC: omenirea își stabilește prima colonie pe uriașa stație spațială IVERNA 11, poziționată la 180 de zile-lumină de Sistemul Solar
— 5460 EC: Administrația Spațială Solară hotărăște realizarea unei arhitecturi inteligente nonumane, bazate pe structura cea mai răspândită din Univers – stelele, care are ca scop studierea fenomenului *Galaxia Sudică* din sistemul cvintuplu Pladentarius
— 5521 EC: *nemuritorul* Nicholas Flamen, revine în Sistemul Sol pentru închiderea *praștiei cosmice*, în urma unui acord comercial încheiat cu Societatea de Exploatare a Gazelor Cosmice
— 5536 EC: Administrația Spațială semnează un tratat de colaborare cu Guvernul Teritoriilor Centauriene pentru construirea unei piramide triunghiulare, care să aibă ca bază Proxima, respectiv Alfa A și Alfa B, iar vârful să fie orientat către Pladentarius. Acesta urmează să devină cel mai puternic transputer din spațiul uman, primul dezvoltat în întregime pe o rețea inteligentă fotonică, care va înțelege misterul fenomenului denumit *Galaxia Sudică*.

— 5682 EC: directorul de programe de pe *Erebus Alticol*, cuirasatul care asigură protecția stațiilor therriene în zona Pladentarius, realizează că fenomenul *Galaxia Sudică* reprezintă un cromatofag cosmic
— 5885 EC: are loc războiul de 60 de minute dintre Therra și Coloniile Miniere Saturniene, încheiat cu victoria flotei therrane
— 6010 EC: este descoperită pe satelitul saturnian Mirandia *apa vie*, capabilă de restructurarea genetică a organismelor ce o consumă, adaptându-le la supraviețuirea liberă în spațiul cosmic
— 6432 EC: conceperea *in vitro* a lui Jean Hunt Mendel-Lamarck, primul om modificat genetic
— 6889 EC: Administrația Spațială creează Entitatea Multiplă ENAIC, în scopul de a determina factorul matematic implicat în acțiunea de curbare a timpului.
— 7120 EC: în Coroana Solară este amplasată prima Insulă, în vederea exploatării de plasmă
— 7520 EC: Leopold Alvaro Hosco Minimatti concepe *suveica ionică*, cu ajutorul căreia devin posibile sporturile solariene – Surf Ra și Desant Ra
— 7724 EC: plonjorul Eric Sant descoperă în timpul unui Desant primul biocromat, formă de viață solariană cu structură fotonică
— 7895 EC: Administrația Spațială Reunificată interzice sporturile solariene, în vederea conservării speciei inteligente a biocromaților
— 8122 EC: Entitatea Multiplă Eniac (EME) înființează Ordinul *Dervish*, care readuce în actualitate planurile străvechiului Ordin Masonic de dinainte de Era Cosmică
— 8129 EC: EME propune umanității *filozofia călătoriei fără de sfârșit*, un sistem de călătorie în timp, de tip *poltergeist,* prin care milioane de Isuși Christoși sunt aduși pe Therra pentru începerea marii Judecăți
— 8899 EC: Grupul-surogat Codinus 0001 de pe Hydra creează primul *energoid* din istoria cosmică, *Enola Nihon,* un șarpe bioenergetic, cu independență de mișcare, lung de aproape 1000 de kilometri
— 9624 EC: omenirea încetează să existe sub forma biologică de până la începutul Erei Cosmice
— 12.122 EC: este descoperită într-un depozit de tehnologii străvechi, de la periferiile Centrului Urban Delos, *mașina timpului HGW* (anul 0 al Erei Temporale); are loc revolta ateilor

împotriva fanaticilor religioși, care zguduie întregul continent afro-american, producând o sută de milioane de victime; începe Era Antireligioasă

— 12.400 EC, SGEI se transformă în SEEI și începe extracția plasmei din Soare

— 12.608 EC: este inventată Moara, primul sistem virtual de receptare, stocare și punere în condiție de funcționare a *sufletului* uman (există 998 de planete colonizate)

— 12.899 EC: descoperirea de către inginerii SBEE a plasmoizilor în razele solare (declanșatori ai apariției *cărămizilor vieții biologice*, în sistemele atmosferice de tip terestru)

— 13.178, SEEI se transformă în SBEE (Spațial Black Energy Extraction) și începe realizarea primei micro-găuri negre artificiale, cu pâlnia îndreptată în direcția altor universuri

— 14.245 EC: pe continentul Unamerikha, apare Cronos Bulevard, o cale de călătorie care traversează, pe verticală, cronologiile și spațiile.

AUREL CĂRĂŞEL
Galaxia sudică

Povestirile lui Aurel Cărăşel sunt *sefeuri* clasice, *sefeuri* dintr-acelea care ne-au făcut pe mulţi dintre noi să devenim fanii acestui gen de ficţiune. Regăsim în ele navele spaţiale, astronauţii, roboţii şi inteligenţele artificiale, staţiile orbitale sau coloniile umane de pe Lună şi de pe Marte, lucruri care s-au cam pierdut în ultima vreme, odată cu schimbarea la faţă a literaturii de gen pe plan mondial şi, evident, şi la noi.

Michael Haulică

www.tritonic.ro/ebooks
www.tritonic.ro/blog
www.tritonic.ro

ISBN 978-606-749-125-8

Recomandat de:

4arte ro

PRwave

t...
TRITONIC

Foto coperta 1 © Luca Oleastri | Dreamstime.com